life
PUBLISHERS

Continuarea cărții *Dulce sanctuar*

Sufletul meu cântă

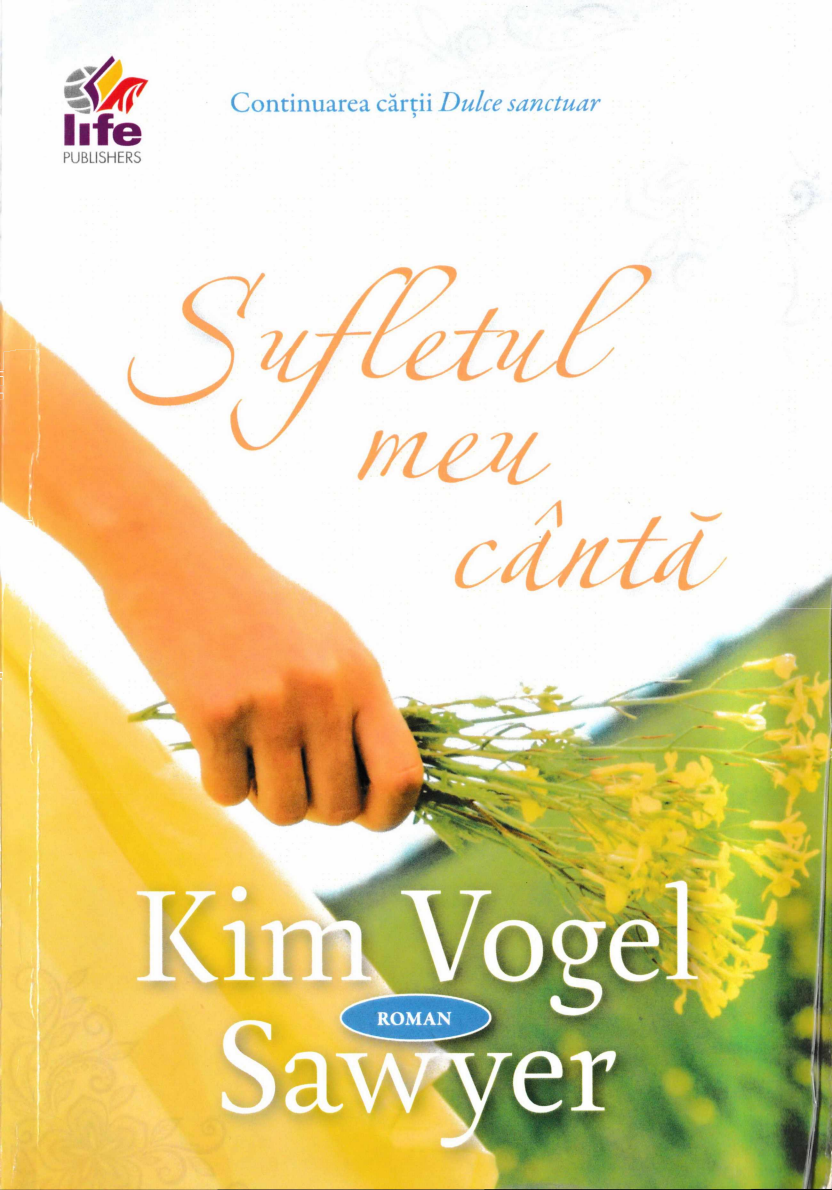

Kim Vogel Sawyer

ROMAN

Cărți de

Kim Vogel Sawyer

În așteptarea întoarcerii lui Summer
Unde te poartă inima
Unde cresc sălciile
Amintirile inimii
Promisiunea primăverii
Tărâmul făgăduinței
Șoapta împăcării
O nouă speranță
Speranțele inimii
Cântul inimii mele
Când încolțește speranța
Curtând-o pe domnișoara Amsel
Dulce sactuar
Sufletul meu cântă

Continuarea cărții *Dulce sanctuar*

Sufletul meu cântă

Kim Vogel Sawyer

Roman

Oradea
2018

life
PUBLISHERS

Originally published in English under the title: *My Soul Sings*
Copyright © 2017 by Kim Vogel Sawyer
All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2018 Life Publishers International
Springfield, Missouri, SUA
și Life Publishers Romania
Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România
Tel.: 0359 177 636; 0771 746 787
E-mail: edituralife@gmail.com, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.
Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Amalia Poatcă Moldovan*
Editarea: *Narcisa Țiulete*
Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*
Adaptare copertă: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SAWYER, KIM VOGEL
Sufletul meu cântă / Kim Vogel Sawyer. - Oradea : Life, 2018
ISBN 978-606-8915-04-3

821.111

Romanian Edition.
Printed in Romania.

Pentru *Tamela Hancock Murray,*
care m-a ajutat să public cartea,
fiindcă nu și-a pierdut niciodată speranța în ce va fi.

Domnul este tăria mea și scutul meu;
în El mi se încrede inima și sunt ajutat.
De aceea îmi este plină de veselie inima
și-L laud prin cântările mele.

Psalmul 28:7

1

ÎNCEPUTUL LUI AUGUST, 1945

– Hei, băiete, ai nevoie de ajutor?

Vocea răgușită îl trezi brusc pe Ieremia din moțăială. Autobuzul se oprise. Își aruncă privirea împăienjenită la geamul murdar. Scena de dincolo de fereastră nu era un peisaj rustic polonez. Pentru o clipă, se simți cuprins de spaimă. Unde se afla? Mijii ochii, concentrându-se pe o clădire mică, îmbrăcată în lemn.

Pe tabla de pe fațadă stătea scris „Oficiul Poștal din Shyler's Point". Bătăile inimii îi reveniră la un ritm normal. A, da... Arkansas. Totul era în regulă. Cu un mormăit în barbă își întinse picioarele pe culoar. Vibrațiile motorului în mișcare îi dădeau furnicături pe pulpele picioarelor, cum stătea pe o parte, pe scaunul cu vinil crăpat. Își prinse genunchierele protezelor de la picioare, apoi se forță să se ridice în picioare. Ținându-se de spătarul scaunului, răspunse în cele din urmă șoferului cu păr grizonat.

– Da. Mulțam de-ntrebare. Sunteți amabil să-mi dați cârja și geanta, vă rog?

Șoferul trase de manetă zgomotos și opri vehiculul, apoi se îndreptă cu pași clătinați spre Ieremia. Scoase lucrurile de sub scaun mormăind. Bărbatul îi dădu cârja lui Ieremia, dar nu și geanta.

– Țin io asta-n locu' tău. Ia-o numa' înainte.

Se trase în locul dintre scaune ca să îl lase pe Ieremia să treacă. Ieremia simțea prezența șoferului în spate în timp ce mergea pe culoarul strâmt spre treptele autobuzului. Simțea că i se ridică părul de pe ceafă, dar își repeta că șoferul nu avea gânduri rele. Prinzându-se bine de bară cu mâna dreaptă, își ținu echilibrul cu cârja la subsuoara stângă și coborî încet cele două trepte până în strada plină de praf.

Se întoarse și luă geanta. Șoferul zâmbi larg, pălăriei murdare.

– Drum bun, prietene. Să ai ședere bună în Shyler's Point, auzitu-m-ai?

Ieremia aprobă dând din cap.

– Mulțam. Acum, la revedere.

Zgomotul asurzitor al motorului îi înăbuși ultimele două cuvinte în timp ce șoferul băga mașina în viteză. Autobuzul se făcu nevăzut cu mare gălăgie după o curbă bruscă a drumului, lăsându-l pe Ieremia în picioare, dinaintea micului Oficiu Poștal cu mirosul de benzină umplându-i nările.

Aruncă o privire în susul și în josul străzii. După cum fusese prevenit, Shyler's Point nu era cine știe ce oraș. Numai cinci-șase clădiri erau împrăștiate în jurul zonei verzi din centru, care trebuia să fie parcul orășelului. Și nu vedeai nici țipenie de om. Liniștea de mormânt îi dădu lui Ieremia un fior de spaimă pe șira spinării așa că, fără să vrea, se uită în jur după soldați. Scuturâ din cap ca să alunge spaima cu de-a sila.

Nu mai era în Europa. În Shyler's Point nu erau cazați soldați.

„Doamne, dă-mi pacea Ta."

Rugăciunea îl ajută, dar unde să fie prietenii fratelui său? Înțelegerea era să îl întâmpine la autobuz. Se uită la ceasul de buzunar. Puțin după șapte și jumătate. Atunci înțelese. Autobuzul sosise mai devreme. Privi iar în jur, cu ochii furați de umbrele lungi ce cădeau spre răsărit.

Părea să fie mai târziu, pesemne din pricina munților care puneau stavilă razelor de soare în timp ce astrul cobora spre

orizontul de la apus. Fie, avea destulă lumină ca să ajungă pe jos până la casa gazdelor. După indicațiile pe care le primise în scrisoarea de la Holden Winters, care era doctorul orășelului și bunul prieten al fratelui său, locuința familiei Winters se afla pe o colină, dinapoia magazinului universal. Făcu încet un cerc, căutând clădirea cu pricina, și o melodie ce venea dinspre parc îi merse la suflet și îl umplu de sentimentul că se afla acasă.

Voi iubi vechea, tristă cruce
Pân' sfârșesc viața umană...

Melodia se înălța pe patru voci, dar niciun instrument nu părea să acompanieze glasurile. Cu mâna strânsă pe mânerul genții de călătorie, începu să înainteze în direcția aceea, atras de cântarea veche pe care o știa.

Stârnea praful în timp ce își târa papucii grei pe drumul șerpuitor și nepietruit de țară. În spatele unei clădiri masive din cărămidă, cu un balcon la etajul doi, el zări o bisericuță îmbrăcată în șipci din lemn și cu clopotniță.

Căci cândva m-a chemat la locașul ceresc
Unde-n glorie mă voi schimba....

Cântecul părea să îl atragă în timp ce trecea pe lângă o jumătate de duzină de automobile cu aspect învechit și pe lângă încă pe atâtea căruțe trase de măgari, adunate care-cum, pe apucate, pe sub crengile stejarilor și ale arțarilor înalți. Trecu o pantă, acoperită cu iarbă deasă și cu petice de panseluțe albastre, o imagine familiară copilăriei lui, până în pridvorul bisericii. Șase trepte duceau sus. Nu va reuși în veac cu geanta în mână.

Lăsă geanta să cadă pe iarbă. Pe cine să încurce o geantă lăsată în pragul ușii unei biserici? Cu mișcări încete, urcă cu pași grei în pridvor și se opri în fața ușii duble, deschise ca să își tragă

răsuflarea. Cântarea îi mergea la suflet, făcându-l nerăbdător să ia parte la ce se petrecea înăuntrul clădirii.

O verandă închisă, poate de vreo doi metri, despărțea pridvorul de lăcaș. Îndreptând umerii, Ieremia traversă podeaua din scânduri, târșâind picioarele, și intră în bisericuță. Bănci fără spătar erau puse pe două rânduri. Aruncă o privire în jur, căutând un loc pe care să se așeze, în timp ce ultimele cuvinte ale cântării îi încântau urechile.

Se alătură cu vocea lui gravă, de bariton, neputând rămâne tăcut.

Eu voi sta lângă vechea cruce
Și-am s-o schimb cândva-ntr-o coroană.

Bărbatul înalt, cu părul închis la culoare, din spatele pupitrului simplu din lemn, ce era în față, păru să îl remarce pe Ieremia. Un zâmbet îi umplea fața, care i se părea cunoscută, deși Ieremia nu îl mai întâlnise niciodată. Văzând acest zâmbet, oamenii începură a se întoarce în scaune pentru a privi peste umeri. Se așternu tăcerea în sală și Ieremia se trezi sub privirile cercetătoare ale vreo cincizeci de locuitori ai orașului.

Un băiețel cu părul ca paiul de grâu, ce se afla în partea dreaptă, se întoarse cu spatele la amvon cu totul, se puse în genunchi pe bancă și arătă spre protezele lui Ieremia.

– Uite, mamă, crezi că omu' a fost lovit la război?

Ieremia îi făcu semn cu ochiul. Era limpede că fusese rănit în război, era unul dintre motivele pentru care voise să vină la Shyler's Point, ca să încerce să se refacă, însă nu războiul era cauza problemei de la picioare. Aflase o cale de a suporta durerea de picioare.

Oare și durerea din inima lui se va vădi la fel de ușor de îmblânzit?

– Taci din gură, Jimmy!

Mama certă copilul cu o șoaptă șuierătoare, trăgându-l să se întoarcă la loc. Dar acesta rămase cu capul sucit, făcând ochii cât cepele la curelele ce susțineau picioarele șubrede ale lui Ieremia. Copilul nu era singurul care căsca ochii, dar Ieremia privea în față, încercând să nu ia seama la privirile curioase.

Bărbatul coborî de la amvon și se îndreptă grăbit spre Ieremia. În liniștea ce urmă mustrării mamei, pașii acestuia făceau ecou, trimițând un fior de spaimă pe spatele lui Ieremia. Ce mult îi displăcea zgomotul făcut de pașii apăsați...

Omul întinse mâna, cu un zâmbet ce îi lumina fața.

– Ieremia Hatcher, bun venit în Shyler's Point!

Toată lumea se ridică deodată în picioare și șoapte de recunoaștere se auziră printre rândurile micii adunări.

Ieremia strânse mâna bărbatului cu păr negru și mintea i se lumină pe loc. El trebuia să fie prietenul lui Mica, Holden Winters. Mica îi povestise că semănau de parcă erau frați. Cu constituția sa robustă, cu părul închis la culoare și cu ochii albaștri pătrunzători, Holden putea ușor trece drept un tânăr din familia Hatcher.

– Holden? întrebă Ieremia, doar pentru a fi sigur.

– Corect. Holden zâmbi întregii adunări. Oameni buni, vă prezint pastorul despre care v-am vorbit, Ieremia Hatcher. Să-i urăm bun-venit.

Urale de întâmpinare izbucniră în biserică, acompaniate de aplauze zgomotoase. O tânără măruntă, cu părul de culoare castanie, cu pântecul rotund de la sarcina înaintată veni cu pași săltați pe culoarul din mijloc și îl luă pe Ieremia de mână.

– Ieremia, cât de mult mă bucur să te cunosc! Eu sunt Callie, soția lui Holden. Făcu o grimasă în semn de părere de rău. Dar ai sosit devreme, nu așteptam autobuzul înainte de opt. Trebuie să fi crezut c-am uitat de tine.

– Nu, deloc. Știam că am ajuns devreme.

Ieremia se frământa, conștient de oamenii care se uitau la ei și de ochii numeroși ce păreau lipiți de protezele lui de la

picioare. Era limpede că Holden și Callie nu le vorbiseră celor din congregație despre handicapul lui.

– Am auzit cântarea și m-am simțit pur și simplu acasă.

– Mă bucur c-ai făcut acest lucru. Holden arătă cu mâna spre un loc liber de la capătul unei bănci. Vrei să stai cu noi? Miercurea e, de regulă, o seară de studiu biblic, dar în seara aceasta cântăm imnuri religioase, devreme ce pastorul nostru e bolnav și nu poate ține predica.

O femeie cu fața ridată, ce stătea pe culoar, bătu ușor cu mâna pe brațul lui Holden.

– Da' omu' ăsta o să facă serviciu' săptămâna ce vine, așa-i, doctore?

Pălăria femeii părea o oală de supă întoarsă cu dosul în sus, împodobit cu niște floarea-soarelui veștejite. Holden aprobă dând din cap.

– Așa este, Flossie. Pastorul Hatcher va ține predicile până ce pastorul McCleary se va pune iar pe picioare. Se întoarse către Ieremia. Dar, deocamdată, Ieremia, ia loc și simte-te ca acasă.

Ieremia porni spre banca cea mai apropiată din spate, însă Callie își strecură mâna pe sub brațul lui. Îl conduse la banca din față unde se așeză la rândul său toată un zâmbet. El își rezemă cârja de bancă, lângă piciorul lui Callie. Toți ochii păreau a-l sfredeli.

După ce își petrecuse ultimele luni încercând să se ascundă, se simțea descumpănit în centrul atenției. Sudoarea îi curgea prin tot trupul. Se aplecă pentru a desprinde cataramele de la genunchi, dar țăcănitul ușor semăna cu rafala unei puști. Odată cataramele desfăcute, se așeză repede, apucându-se de picioare cu palmele mâinilor, să nu cadă pe spate de pe bancă.

Se auziră câteva icnete înapoia lui, urmate de oftaturi de ușurare, iar el scrâșni din dinți. Callie îi puse mâna pe braț, iar el o privi. Zâmbetul ei îl liniști. Privind în ochii ei verzi, scânteietori, înțelese de ce fratele lui fusese atât de îndrăgostit

de ea. Dar Dumnezeu avusese alte planuri, pe care Mica acum le vedea cu ochii lui.

Oare când îi va dezvălui Dumnezeu planul Său pentru el? Holden își reluase locul din spatele pupitrului.

– Cine mai știe o cântare pentru noi?

Freamătul din jur trăda nerăbdare. Cu colțul ochiului Ieremia zări o mișcare delicată, ce semăna cu o lebădă. Curios, se aplecă ușor în față. O tânără zveltă care purta o rochie simplă, albastră, în carouri, ridică cu sfială mâna. Cu părul de culoarea mierii, tăiat drept până la umeri, se aplecă înainte. El nu îi vedea fața.

Din motive pe care încă nu le putea înțelege, în momentul acela era importantă alegerea acelei fete. Ieremia întoarse repede privirea la Holden. Să îi fi surprins gestul șovăitor?

Spre ușurarea lui, Holden zâmbea în direcția fetei.

– Da, Tessy, ce cântec ți-ar plăcea să cânți?

„Tessy", repetă Ieremia în gând. „Tessy." Un glas dulce și subțire ieși de sub vălul de păr.

– „Cunosc o iubită capelă", te rog, doctore.

Cineva în spatele lui Ieremia chicoti.

– Știe cam multe despre păduri. De fapt, trăiește în păduri ca o sălbăticiune.

Alte chicoteli veniră ca răspuns la vorbele răutăcioase. Din câte se părea și fata auzise, fiindcă își lăsă mâna în poală și puse capul în pământ. Ieremia se aprinse de mânie. Dar Holden luă cuvântul, distrăgându-le atenția de la cârcotașii nepoliticoși.

– E o alegere minunată.

Holden ridică brațele și începu.

Călătorule, vino la ea.
Aici vei afla frații tăi,
Cari la lucrul bun te-or îndemna:
Să slăvești pe Domnul cu ei.

Ieremia cânta, dar nu își dezlipea ochii de la tânără. Pe măsură ce cântarea era intonată de mai mulți, ea se îndreptă încet de spate, privind iar în față. Inima lui Ieremia bătea puternic de bucurie. Ea ridică o mână delicată și își trecu șuvițele mătăsoase pe după ureche, descoperind un profil delicat. Ieremia simți un nod în gât.

Era frumoasă, la fel de gingașă și cu trăsături la fel de fine ca o păpușă de porțelan. Apoi, ea întoarse ușor capul și îl surprinse sorbind-o din ochi. Făcu ochii mari și obrajii i se aprinseră. Pentru o clipă buzele îi tremurară, cântecul se stinse și Ieremia se întreba dacă nu cumva trebuia să privească în altă parte ca să nu o mai stânjenească.

În schimb, se trezi aproape vrăjit de expresia de pe chipul fetei luminat de zâmbet; ea întoarse capul ca să îl privească fără teamă în ochi.

Cântarea părea a se pierde în fundal în timp ce Ieremia și încântătoarea tânără se gândeau numai unul la celălalt. Strălucirea vie și sănătoasă din obrajii ei contrasta atât de puternic cu tinerele pe care le întâlnise în trecut.

Inima îi bătea să îi sară din piept când ochii ei mari, de un gri neobișnuit, rămaseră privind lung în ai săi. O mulțime de emoții năvăliră asupra lui asemenea valurilor care se lovesc de țărm: admirație pentru frumusețea ei, compasiune pentru vorbele răutăcioase care, fără îndoială, ajunseseră la urechile ei, apreciere pentru atenția ei. O apreciere din străfundul inimii pentru atenția ei.

Pentru că nici măcar o dată privirea ei nu lunecase la curelele argintii care captaseră într-o asemenea măsură atenția celor care stăteau în spatele lui. Pentru prima oară, Ieremia avea sentimentul că o femeie îl privea mai curând ca pe un bărbat decât ca pe un infirm.

❋

Lui Tessy McCleary abia îi venea a crede că pastorul cel arătos, care venise de peste mări și țări, o privea cu ochi buni. Și ce ochi

frumoși pe deasupra. De un albastru intens ca cerul în orele târzii ale după-amiezii, când se pregătește de furtună ori ca nemțișorul când își deschide bobocul pentru prima oară.

Când îi auzise vocea alăturându-se la ultima cântare și aruncase o privire curioasă peste umăr, ea crezuse că avea o vedenie. Niciun bărbat nu putea fi atât de frumos. Dar doctorul Winters îi vorbise, el îi răspunsese și toată lumea se uitase la el. Cu siguranță era un om în carne și oase.

Și în clipa aceea el se uita la ea ca și cum... ca și cum ea era cineva pentru el. Ei bine, nu îi va lua mult să o privească la fel ca toți ceilalți. Toată lumea de prin partea locului era de părere că era o pierde-vară. Și aveau dreptate.

Simțea că o strânge inima la gândul că în curând omul acela se va depărta negreșit de ea. Dar nu în clipa aceea. Nu atunci. Își convinse buzele să dea glas cuvintelor din cântarea propusă de ea, termină de cântat odată cu credincioșii și rămase în continuare cu privirea lipită de a pastorului.

Cunoașteți capela aceasta,
La care așa mult doresc?

Doctorul Winters o invită pe Betsy Travers să înceapă alt imn, dar Tessy nu mai cântă. Nici pastorul Ieremia. Nu își lua ochii de la ea. Părul lui des, tăiat scurt și un pic ciufulit, de parcă dormise pe el, era de culoarea cojilor de nuci uscate bine, un maroniu intens și lucios ca lutul. Avea o gropiță în obrazul stâng, ce îi apărea când colțurile buzelor i se arcuiau într-un zâmbet timid, așa cum se întâmpla în clipa aceea. Sprâncenele negre erau bogate și mai curând se desenau deasupra ochilor în loc să îi umbrească, cum erau ale altor bărbați.

Îi plăcea lucrul acesta. Îi dădeau un aer deschis și onest. Bărbia cu pielea deschisă la culoare, presărată cu fire scurte de barbă, se vedea că era pătrățoasă și puternică, ca de om hotărât.

Pesemne trebuia să fie hotărât ca să meargă pe culoarul din mijloc al unei biserici, unde o grămadă de oameni căscau ochii la el de parcă nu mai văzuseră un străin până atunci. Tessy își stăpânea emoțiile. Acum și ea avea gura căscată, la fel ca ei. Obrajii îi ardeau. Se cădea să își ferească privirea. Dar nu era în stare.

Ce să fie cu el de o atrăgea cum atrage forsiția pasărea colibri? Dacă Pete o vedea în clipa aceea, ar fi avut ce să îi zică. Se pierduse cu firea în clipa când auzise vocea lui Ieremia Hatcher înălțându-se în cântec. Să o fi vrăjit? Bunica îi vorbise despre astfel de lucruri. Tatăl ei nu predicase niciodată despre așa ceva la amvon, trebuia să fie o nerozie. La fel ca poveștile pe care bătrânii le spuneau despre bântuiri și semne aducătoare de ghinion. Toate erau niște bazaconii, încerca ea să se convingă, chiar în timp ce inima îi bătea cu putere de teama unei asemenea realități. Și totuși, felul în care se simțea atrasă de el... Dacă nu erau farmece, atunci ce era? „Nu te mai holba, privește în altă parte." Era greu, dar se întoarse cu fața înainte. Se simți deodată eliberată. Dacă reușise asta, însemna că nu era vrăjită. Toată vorbăria aceea era o păcăleală, întocmai cum crezuse. Stând cu fața înainte, se uita cu coada ochilor la el. Inima îi bătea să îi spargă pieptul. Pastorul Ieremia nu își întorsese fața. Continua să o privească. Și acest lucru o făcea să simtă o ușurare în suflet.

Ridică bărbia, dădu umerii în spate și deschise gura să cânte și ea. Un zâmbet îi umplea inima. Știu fără a se uita măcar. Pastorul o privea.

2

La ora opt, Holden rosti rugăciunea de încheiere. Mulți orășeni veniră la banca lui Ieremia, îi strânseră mâna și îi urară bun-venit în Shyler's Point. Mătușile lui Callie, Vivian și Viola, fură deosebit de amabile. Ieremia zâmbea și mulțumea fiecăruia, dar îi era greu să fie atent.

Privirea lui voia să o urmărească pe tânăra încântătoare care stătea la capătul celălalt al băncii. Plecase pe nesimțite când auzise „Amin!". Se simțea ciudat de singur. Când ultimul credincios din oraș ieși pe culoar, Ieremia își prinse cataramele de la picioare, apoi îi urmă pe Holden și pe Callie afară.

Spre fericirea lui Ieremia, tânăra care îi captivase atenția atât de mult stătea în colțul pridvorului, privind spre cer.

Callie zâmbi.

– Bună, Tessy.

Tessy tresări. Întoarse ochii la Callie.

– Bună, Callie, doctore... Privirea ei trecu pe lângă Holden și se opri admirativ asupra lui Ieremia. Numai în momentul acela schiță un zâmbet care îi lumină fața... domnule pastor, zise în șoaptă, de parcă se temea să fie auzită.

– Vrei să te conducem până acasă, Tessy?

Holden o luă pe Callie de braț și o ajută să coboare scările. Tessy dădu repede din cap, ca și cum asta aștepta, cu mâinile împreunate în dreptul taliei.

– Da, te rog.

Ieremia se mișca stângaci făcând un pas după altul, punând cârja înainte și ținându-se bine de balustrada șubredă. El se dădu în lături și Tessy coborî scările făcând salturi în picioarele goale, cu unghiile rupte și murdare de pământ.

Se pare că ea văzu unde lunecase privirea lui, fiindcă își acoperi piciorul stâng cu dreptul și își strânse degetele dedesubt.

– Mi-a plăcut atât de mult să simt cum iarba îmi gâdilă tălpile, încât mi-am lăsat papucii acasă, pe prispă.

Ea îl privi curioasă pe sub genele dese, cu bărbia în piept.

Ieremia îi zâmbi.

– Îmi închipui că-i plăcut să fugi cu picioarele goale prin iarbă. Nu te condamn că ai profitat de ocazia asta.

Zâmbetul ei în semn de răspuns îl făcu să simtă un val de căldură până la degetele de la picioarele care erau la adăpost în pantofii negri, zdraveni, strânși cu șireturi.

Privită de aproape, Tessy chiar era o fată deosebită–cu trăsături fine și delicate, cu câțiva pistrui răsfirați pe nas. Ar fi fost o balerină frumoasă, atât de grațioase erau mișcările ei simple cu care porni la pas alături de el.

Holden îi luă geanta lui Ieremia și merse prin iarbă fără să se grăbească.

– Se cade să vă fac prezentările. Ieremia, ea este Tessy McCleary, fata pastorului nostru.

Ieremia se gândea că fiica unui pastor ar avea mai multă încredere în sine. Și picioare curate. Dar, cu toată frumusețea și grația cu care Tessy se născuse, lăsa impresia limpede că era și sfioasă, și cu picioarele pe pământ.

– Ei bine, atunci, pesemne o să ajungem să ne cunoaștem destul de bine. Nici lui nu îi displăcea acest lucru. O să stau o vreme în preajma tatălui tău până ce îmi pregătesc cuvântările pentru biserică.

– Eu nu stau ziua pe acasă.

Ea aruncă o privire pe furiș spre el, apoi o feri iute, de parcă se temea să o întâlnească pe a lui.

– Cum? Ieremia încetini pașii când cărarea o lua la vale. Ai vreo treabă care te ține departe?

– Nu.

Ea însă nu lungi povestea, așa că el nu știa cum să continue conversația. Holden se opri în fața unei case rustice din bușteni.

– Am ajuns, Tessy. Să ai o noapte bună.

Tessy dădu repede din cap și o luă cu pași sprinteni pe cărarea de pământ. Se aplecă să ridice o pereche de papuci maro, ce fuseseră lăsați în capătul treptei tocite, de sus, a unei prispe înguste, apoi se făcu nevăzută dinapoia ușii, fără să se mai uite îndărăt.

În mod straniu, Ieremia simți un gol în stomac la plecarea ei bruscă. Stătea acolo, cu ochii la casa compusă din două construcții pătrate, unite printr-un culoar închis și construit tot din bușteni.

Casa nu avea verandă, numai o prispă cu două trepte, dar în fața casei florile îmbobocite înveseleau aspectul mohorât al bârnelor roase de vreme.

– Ce aer aparte are locuința aceasta.

– E o casă din lemn, cu culoar.

Ieremia se uită la Callie unind sprâncenele.

– Pardon?

Ea zâmbi și arătă spre căsuță.

– Construcția este o casă din lemn, cu culoar. Două camere legate de un hol sau „vizuină." Primii locuitori au considerat-o cea mai încăpătoare și răcoroasă locuință, construită din materiale aduse din pădure.

Ieremia se uită la casă cu atenție. Da, înțelegea sensul explicației lui Callie. Lungimea trunchiului de copac avea să dea dimensiunea camerei. Legând două încăperi, constructorul putea dubla dimensiunea clădirii.

– Am locuit într-o casă din lemn la munte, înainte să vin să stau cu mătușile mele, povesti ea mai departe. Aceasta casă e

cea mai veche din Shyler's Point, construită de Azariah Spencer, unul dintre cei doi bărbați care s-au stabilit primii prin locurile astea. Tot el a avut și prima afacere din oraș, comerț cu blănuri, care treptat a devenit magazinul nostru universal. Nepotul lui, Andrew, ține afacerea acum.

Ieremia îi zâmbi șugubăț lui Callie în timp ce înainta târșâind picioarele cu cârja care i se afunda în cărarea de pământ.

– Ești un ghid pe cinste, doamnă Winters.

Ea râse.

– E plăcut să am o persoană nouă căreia să-i spun povești. Cei mai mulți din Shyler's Point știu deja tot ce-i de știut. Dar, te rog, spune-mi Callie. Nu prea ținem la formalism aici în munți.

– Callie atunci.

Acceptarea ușoară din partea acestei femei îi dădu lui Ieremia sentimentul că putea aparține acelui loc. Își lăsă privirea să cuprindă împrejurimile în timp ce se îndreptau fără grabă spre casa familiei Winters. Casele, unele construite din lemn, altele din scânduri, erau la distanță unele de altele, cu cărări șerpuitoare ce duceau de la una la alta.

Câteva ferestre etalau un steag albastru cu stele, semn că un membru al familiei servise în forțele armate. Numai una dintre case avea o stea galbenă. Când ajunse în dreptul ei, Ieremia rosti o rugăciune scurtă pentru familia tânărului sau tinerei care căzuse la datorie. Steagurile îl întristară așa că îndreptă privirea spre peisaj.

Deși împrejurimile erau foarte diferite de locul copilăriei sale din Arlington, Texas, Ieremia aprecia frumusețea simplă a acestei comunități restrânse, cocoțată în maiestuoșii Munți din Boston. Amurgul dădea o noblețe neobișnuită peisajului. Lumina blândă a lunii făcea să strălucească vârfurile copacilor. Țipătul întrebător al unei bufnițe se auzi în depărtare, în vreme ce greierii țârâiau la unison pe sub tufele în floare. Parfumuri dulci plutind pe o adiere ușoară gâdilau simțurile.

Era în Shyler's Point de numai un ceas și deja înțelegea motivul pentru care Holden și Callie aleseseră să facă din locul acela casa lor. Frumusețea naturii se cuibări în sufletul său. Trase aer adânc în piept, încercând să absoarbă parfumurile, priveliștile și sunetele, folosindu-le ca pe un balsam pentru rana pe care o purta în suflet.

Atâtea grozăvii la care fusese martor în Europa. Atâta mânie, atâta durere și atâta urâciune. „Doamne, Îți mulțumesc că m-ai adus în locul acesta de pace și frumusețe. Deja inima mea și-a aflat liniștea, setea mea de frumusețe se astâmpără. Îți mulțumesc..."

– Ei bine, uite c-am ajuns.

Și iar vocea lui Callie îi întrerupse șirul gândurilor.

Holden deschise poarta strâmtă din gardul făcut din țăruși ce împrejmuia curtea mică și Ieremia trecu peste pragul de piatră cu ceva efort. Lespezi mari de piatră, cu mușchi crescut printre ele, alcătuiau aleea. În umbrele asfințitului îi venea greu să pună cârja în așa fel încât să ferească crăpăturile dintre pietre. Oftă din greu când ajunse la verandă și la treptele trainice din lemn.

Callie o luă cu pași sprinteni înainte și deschise ușa din față. Apăsă pe un întrerupător aflat lângă tocul ușii și lumina se revărsă prin ușă, luminând podeaua verandei.

Ieremia o luă pe cărarea de lumină până ajunse în casă. Aruncă o privire în jur, încântat de mobilierul simplu.

– Aici chiar te simți acasă.

– Îți mulțumesc. Callie îi dărui zâmbetul ei generos. M-am mutat aici, cu mătușile mele, de îndată ce am împlinit șapte ani așa că, în cea mai mare parte a vieții, am crescut în casa asta. Nu s-a schimbat mult în toți anii aceștia, dar e plăcut să stai în ea.

– Toți anii aceștia. Ieremia zâmbi larg. Faci să sune de parcă ai fi o doamnă în vârstă.

Callie râse.

– Vorbești la fel ca Mica.

Holden dădu din cap, zâmbindu-i lui Ieremia.

– Mă bucur că zăpăcitu' de frate-tu a fost în stare să rezolve asta pentru noi. Întreaga comunitate se bucură că cineva vrea și îi poate ține locul pastorului McCleary. Să rămânem fără servicii religioase șase-opt săptămâni nu era o alegere vrednică de luat în seamă pentru nimeni, dar nimeni nu s-a simțit pregătit să urce la amvon.

Ieremia ridică din umeri să mascheze un căscat.

– Și eu mă bucur că s-a rezolvat. Momentul a fost perfect, întoarcerea mea s-a potrivit cu nevoia voastră. Mica mi-a povestit că pastorul McCleary a suferit o operație urgentă?

– I s-a rupt apendicele. E foarte norocos că e în viață.

– Tu ai făcut operația?

Ieremia știa că Holden avea o sală mică de operații acasă, într-o cameră dar nu și-l putea închipui făcând o operație de urgență în spațiul lui rudimentar.

– Eu l-am operat, cu ajutorul lui Callie. Holden își împleti degetele cu ale lui Callie. Și câțiva credincioși s-au rugat. A supraviețuit.

Ieremia clătină din cap uluit.

– Sunt impresionat, domnule doctor Winters.

– Nu fi. Dumnezeu e vindecătorul adevărat. Eu fac tot ce îmi stă în puteri și las restul în seama Lui.

– Îmi place cum vezi lucrurile. Cred că te voi imita din spatele amvonului bisericuței de pe colină.

Pe atunci Ieremia se simțea foarte nepregătit să predice.

– Ne bucurăm că ești aici, spuse Callie.

– Și eu mă bucur de asta, în ciuda motivului trist care m-a adus aici. Deja am sentimentul tot mai puternic că sunt acasă în munții voștri. E atâta liniște.

Callie și Holden schimbară o privire ciudată. Soțul continuă.

– Hai să-i arătăm lui Ieremia camera.

Cei doi îl conduseră pe Ieremia pe un hol scurt, în sporovăiala veselă a lui Callie.

– Vei sta în camera mătușii Viola, așa că te rog să ierți micile obiecte vechi care-s pe gustul femeilor.

Ieremia își târșâia călcâiele, copleșit de oboseală.

– Sper că n-am alungat-o.

– O, nu. Mătușa Viola s-a mutat la mătușa Vivian. Sunt câteva luni de când soțul mătușii Vivian s-a îmbolnăvit. Apoi, când el s-a prăpădit, mătușa Vi a preferat să rămână la mătușa Viv decât să se-ntoarcă aici. Callie aprinse veioza ce stătea pe un suport mic, plin de zgârieturi, lângă patul din fier. Au trăit aproape una de alta mai toată viața, așa că-s mai mult decât fericite să fie împreună din nou.

Holden puse geanta lui Ieremia la capătul patului ce era acoperit cu o pătură.

– Callie a pus hârtie și creioane în sertarul biroului. E o oală de noapte în dulăpiorul pe care stă veioza. Mai ai nevoie de ceva?

Îi lăsaseră oala de noapte ca să nu fie nevoit să se poticnească pe întuneric căutând dependința.

– Sunteți la fel de îndatoritori cu toți oaspeții voștri?

Se auzi râsetul plăcut al lui Callie.

– Nu ești un simplu oaspete. Deja ești ca un membru al familiei, devreme ce-l iubim pe Mica atât de mult, iar tu semeni așa de mult cu el. Sper să te simți acasă alături de noi.

Ieremia se dojeni în sinea lui pentru întrebarea mai mult decât indiscretă. Deschise geanta și începu să-și scoată hainele.

– Sunteți amândoi foarte amabili. Apreciez ospitalitatea voastră.

Callie se îndreptă spre ușă, cu mișcări surprinzător de grațioase, în pofida burții greoaie pe care o purta în față.

– Știu că ești obosit, te lăsăm să te faci comod. Dacă vrei să mănânci ceva înainte să adormi, bucătăria e pe hol, la stânga. Servește-te cu orice poftești din frigider. Laptele e proaspăt, avem și bucăți de carne rece dacă ai poftă să-ți faci un sandviș.

Lui Ieremia îi plăcea să se simtă tratat ca un membru al familiei, decât onorat ca un oaspete.

– Mulțumesc, dar sunt prea obosit ca să mănânc. O să adorm repede, sunt sigur.

Îl durea șoldul drept. Își masă încheietura cu un gest involuntar. Privirea lui Holden alunecă pe șoldul lui și grija îi încreți fruntea.

– Cărările noastre muntoase vor fi grele pentru tine.

Era mai mult o afirmație decât o îndoială, dar Ieremia răspunse oricum.

– La deal și la vale e mereu mai anevoios decât pe drum drept, dar o să mă descurc.

Aprecierea îi lumină ochii lui Holden.

– Mica zicea că ești un luptător. Chiar era foarte mândru de realizările tale. Mai cu seamă de cele din Europa.

Ieremia ridică sprâncenele.

– Ți-a povestit?

Câteva linii fine apărură pe fruntea lui Callie.

– Nu trebuia? Aproape numai despre tine vorbește în scrisorile sale. Era foarte încântat că adopția Justinei va fi oficială în curând, acum că el și Lydia sunt căsătoriți. Am fost uimiți când ne-a povestit cum a ajuns fetița să stea la el.

Acum nici trei săptămâni, Ieremia fusese alături de fratele său, martor la bucuria din ochii lui Mica atunci când rostise jurămintele care îl legau de Lydia. Singurul regret al lui Mica fusese absența lui Callie și a lui Holden. Callie nu putuse face o călătorie atât de lungă în luna aceea de sarcină.

Ea își puse vârfurile degetelor pe buze.

– Am trădat vreun secret?

Ieremia știa că Mica spusese cuiva din afara familiei despre faptul că o adusese pe ascuns pe micuța evreică poloneză în America, însă nu se miră dată fiind prietenia lor strânsă.

– Nu, n-ai trădat niciun secret. Numai că... Se opri, căutând cuvintele cele mai potrivite pentru a-și formula cererea. Aș fi recunoscător dacă nu ați vorbi oamenilor din Shyler's Point despre ce am făcut în Europa. E încă atât de mult antisemitism... S-ar putea ca unii să nu înțeleagă.

Nu voia să își recunoască vinovăția copleșitoare, de care dorea atât de mult să scape. Callie puse mâna pe mâneca lui Ieremia.

– Cei din oraș știu că ai fost în Europa, dar tot ce știu e că ai lucrat pentru o biserică rusească. Mica ne-a spus că ar putea apărea probleme dacă oamenii nepotriviți ar afla cum a transportat copii evrei echipajul de pe vaporul Crucii Roșii. Cei din oraș nu știu restul poveștii și n-avem niciun motiv să le spunem, dacă tu nu vrei să le dezvălui.

Ieremia se îndoia că ziua aceea va veni vreodată. Dorea să uite de amestecul lui în încercarea de a ajuta evreii să scape de prigoana lui Hitler. Eșuase lamentabil în misiunea aceasta.

– Vă mulțumesc.

Holden îi cuprinse soției mijlocul cu brațul.

– Credeam că-l lăsăm pe Ieremia să meargă la culcare.

O mângâie pe Callie pe obraz și îi zâmbi. Callie ridică din umeri.

– La fel și eu, dar mă cunoști, pălăvrăgeală, pălăvrăgeală, pălăvrăgeală!

Holden îi făcu semn din ochi lui Ieremia.

– Ar fi bine să te-nveți cu guraliva mea. Callie turuie de ajung să umble catârii în două picioare de plictiseală.

Ea râse și lovi ușor pieptul soțului.

– Nu-l lua în seamă, Ieremia. Spune asta la toată lumea, dar n-am văzut nici măcar o singură dată catâri care să umble în două picioare, așa că mi-e greu să cred că-i adevărat.

Lui Ieremia îi plăcea cum se tachinau cei doi. Callie și Holden aveau o relație pe care tânjea și el să o aibă cu o tânără. Acum că Mica se căsătorise, Ieremia era singurul dintre cei cinci frați Hatcher care nu se așezase la casa lui să își întemeieze o familie. Durerea din șoldurile lui îi aminteau că familia și căsătoria putea fi imposibile pentru el.

Ce femeie s-ar căsători cu un infirm? Îi veni în minte Tessy McCleary. Amintirea privirii ei care nu se mai dezlipea de chipul său îl făcu fericit. Frumusețea ei gingașă îl impresionase și mai

era ceva. Nu putea desluși limpede, dar ceva îl punea pe gânduri. Se încruntă.

Holden își drese glasul.

– Gata cu vorbăria pe seara asta. Ieremia va fi aici cel puțin o lună, așa că vom avea timp berechet pentru conversații. Holden o conduse pe Callie pe hol. Ieremia, ne vedem dimineață. Somn ușor.

El închise ușa. Șoaptele și râsetele lor înfundate se stingeau pe măsură ce perechea se depărta. Ieremia se simți singur. Oftă și își rezemă cârja de perete, între pat și dulăpiorul unde se ținea oala de noapte. Trase la o parte perdeaua din dantelă care acoperea fereastra deschisă de deasupra veiozei cu picior. Spectaculoșii Munți Boston se înălțau maiestuoși și impunători dinapoia casei, cu păduri învăluite în umbrele amurgului ce se așternea.

„Îmi ridic ochii spre munți... De unde-mi va veni ajutorul?"

Cuvintele îi trecură prin minte și zâmbi.

– Da, Doamne, cred că priveliștea asta va fi un ajutor minunat pentru inima mea rănită. Îți mulțumesc că m-ai adus aici.

Admiră muntele care se făcea nevăzut printre umbre, apoi se lăsă greu pe marginea saltelei și desfăcu cataramele de la proteză cu mișcări încete. Le puse pe spătarul drept al unui scaun de lângă pat. Se rostogoli pe saltea, își trase pantalonii și se descheie la cămașă, apoi se întinse pe cuvertură.

Încăperea era călduță, nu avea nevoie de pături. Se întinse și apăsă pe butonul veiozei, cufundându-se în beznă. Avea curent electric, dar nu și baie în casă. Electricitatea era un lux pe care nu îl avusese niciodată în Polonia.

Ridică pumnii și îi apăsă pe pleoapele închise. Simțea nevoia să nu se mai gândească la Polonia. Dar îi tot veneau în minte spusele lui Callie despre faptul că Mica se mândrea cu ce reușise el în Europa, trezindu-i un val de amintiri. Făcuse foarte puțin, nu îndeajuns. Niciodată îndeajuns.

Oare Dumnezeu îl va ierta că nu făcuse mai mult? Îi dădură lacrimile la amintirea copleșitoare a copiilor neajutorați, împinși

ca vitele lângă părinții lor înnebuniți de durere. Strigătele înspăimântate, tulburate și zgomotul făcut de mulțimea de picioare ce tropăiau pe pavaj îi vâjâiau în urechi atât de puternic de parcă erau aievea. Își apăsă nodurile degetelor pe ochi până ce o lumină puternică apăru dinapoia pleoapelor și durerea fu mai usturătoare decât amintirile.

Ciuli urechea înadins la sunetele domoale ce veneau dinspre fereastra deschisă. Vântul lin ce murmura dinspre munte sufla perdeaua grea din dantelă, făcând-o să lunece ușor de-a lungul pervazului. Lăcustele cântau, iar orăcăitul gros al unei broaște-bou le reduse la tăcere preț de o clipă, după care își reluară cântul.

Trupul lui încordat începu să se destindă. Reluă în minte imaginile pe care le întâlnise în orășelul de la munte: arțarii maiestuoși, casele rustice, turla scundă, dar mândră a bisericii, florile cu parfum dulce, presărate prin curți și pe marginea cărărilor, zâmbetele binevoitoare ale oamenilor... și ochii neobișnuit de cenușii ai lui Tessy când privirile lor se întâlniseră, fără a luneca măcar o singură dată la protezele lui.

Cu ochii închiși, Ieremia zâmbi. Numai amintirea lui Tessy rămase în momentul acela. Cu imaginea chipului tinerei muntence bine întipărită în minte, își lăsă mâinile să cadă pe alături. Ce dar minunat îi făcuse că se uitase la el, nu la proteze. A doua zi avea să o caute, să îi mulțumească și să îi spună cât de mult însemna pentru el să fie privit cu adevărat.

3

Tessy se uită să vadă dacă lampa avea ulei îndeajuns ca să ardă toată noaptea. Dacă se stingea înainte de zorii zilei, se va trezi cu coşmaruri. Împinse lampa cu ulei în mijlocul măsuţei de lângă pat, unde nu avea cum să o lovească din greşeală, dacă se întorcea în somn.

Odată lampa la loc sigur, se lăsă pe spate pe pernele umflate cu pene, şi rămase cu ochii la umbrele ce dansau pe tavanul tapetat cu motive florale. Mişcările dezordonate îi făcură inima să bată mai tare şi îşi şopti: „Doar se umflă perdelele. Nu e nimic de speriat. N-ai niciun motiv de teamă."

Treptat, bătăile inimii se liniştiră şi căpătară un ritm normal. Tessy oftă recunoscătoare. Se întoarse pe o parte, strângând pumnii sub bărbie. Pastorul cel nou, Ieremia Hatcher, o privise insistent cu ochii lui albaştri în timp ce cânta. Zâmbi, amintirea făcând-o să se înfioare. Ce bărbat arătos! De ce o privise atât de stăruitor? Pesemne din pricină că vedea lucrurile nefaste care o înconjurau. Un pastor e în stare să deslușească asemenea lucruri.

Tessy tremura, deşi în cameră era cald. Închise ochii pentru o clipă, străduindu-se să îşi amintească faţa lui, trăsăturile lui plăcute. Dacă i-ar fi fost teamă de ea, şi-ar fi dat seama. Văzuse teama de atâtea ori pe chipurile localnicilor din oraş. Pastorul o privise, dar nu cu ochi bănuitori. Păruse să îi facă plăcere schimbul lor de zâmbete. Simţi iar fiorul acela pe spate, la urmă făcând-o să tremure. Îi era frig? Îşi aruncă învelitoarea din petice

peste picioarele goale. Venind pe jos, de la biserică spre casă, alături de Ieremia Hatcher, auzind zgomotul făcut de picioarele lui care înaintau greoi pe cale, Tessy se simțise în largul ei.

Cel mai adesea oamenii noi îi dădeau o stare de neliniște. Dar nu și pastorul cel nou. Ce îl făcea diferit? Poate stângăcia lui. Protezele și cârja îl încetineau. Îl ajutau oare să privească lucrurile altfel, devreme ce nu putea să alerge de colo-colo?

Se întoarse pe spate. Și poate că ea se purta ca o nesăbuită, stând acolo, trează în noapte cu gândul la un bărbat, doar pentru că el îi zâmbise. Cei din oraș erau de altă părere, dar Tessy era la fel ca majoritatea tinerelor. Tânjea după iubire, familie și o casă pe care să o numească a ei.

Bunătatea pastorului stârnise dorințele acelea în sufletul ei. Oftă, îndreptându-și iar atenția la umbrele schimbătoare ce dansau deasupra ei. Bine ar face de nu și-ar mai bate capul cu gândurile acelea. Un pastor ar vrea o persoană isteață, pe cineva care să îl ajute în misiunea lui. Tessy ar fi o pacoste mai mare decât puteau fi vreodată protezele acelea argintii de la picioarele lui.

L-ar încurca tot timpul. El îi spusese că avea să petreacă mult timp alături de tatăl ei. Atunci, bine ar fi să se asigure că va fi plecată când el avea să vină. Privitul în ochii lui Ieremia Hatcher îi dădea idei pe care nu avea niciun drept să le ia în serios. Se simți cuprinsă de tristețe.

Își dorea ca lucrurile să stea altfel, ca ea să fi fost altfel. Dar era o aducătoare de ghinion. Mereu fusese, mereu va fi. Nici măcar faptul că tatăl ei era pastor nu schimbase acest lucru. Și deja îi plăcea pastorul acesta prea mult ca să vrea să îi provoace suferință. Simțea deja la el o tristețe. Nu voia să i-o adâncească.

Pastorul va sosi negreșit către amiază, nu mai devreme. Se va trezi la prima oră și va pleca. Poate îi va face o vizită lui Ol'Gordy. O greutate îi apăsă pieptul. Durerea gândului de a se îndepărta de el. Dar era cel mai bine. Tessy prefera să fie ea cea care suferea, decât să pricinuiască o durere bărbatului care o privise cu atâta

bunătate. Nu îi putea da niciun motiv să schimbe bunătatea aceea cu teamă și nemulțumire.

❋

Soarele trimitea dâre de lumină peste vârfurile copacilor când Tessy porni la drum, prin pădure, a doua zi dimineața. În rucsac avea ceva mâncare pentru prânz, niște pâine și brânză, un urcior cu apă învelit într-o pânză, caietul de desen și creioanele. Va merge până în valea lui Ol'Gordy și va petrece ziua alături de el, ca apoi să se întoarcă acasă, la ora cinei.

Va rata negreșit vizita lui Ieremia Hatcher dacă va fi plecată atâta timp. Oamenii erau mai feriți de rele când ea era departe. Dorința de a proteja un om pe care abia îl întâlnise era ceva nou și un prilej de bucurie pentru ea. Avea să facă tot posibilul ca să îl țină la adăpost, chiar dacă îi venea greu să păstreze distanța.

Ridică privirea, mijind ochii la razele ce străpungeau norii groși și luminau cerul dimineții cu azuriul albăstrelei. Cerul îi aducea aminte de ceea ce tatăl îi citea din Biblie despre revenirea lui Isus pe pământ. Îi plăcea să privească razele strălucitoare și să și-L închipuie pe Isus într-o robă albă, cu falduri, cu brațele larg deschise, stând chiar în mijlocul norilor și făcând semn tuturor copiilor Lui să se apropie.

Se opri din mers să admire pe îndelete priveliștea, lăsă capul într-o parte și se gândi dacă și ea va fi să meargă atunci când Isus îi va chema pe ai Săi la El. Tessy spera ca El să îi vadă inima. I-o dăruise încă de pe vremea când era foarte mică, fusese botezată chiar de tatăl ei, în pârâul din spatele bisericii, dar câteodată o apăsa gândul că nu era destul de bună pentru a ajunge în Rai. Avea speranța neclintită că Isus nu o va părăsi. Nu existau prea multe lucruri pe pământ pentru care să trăiască...

Își continuă drumul, mișcând picioarele fără să se audă pe pământul acoperit cu mușchi și cu frunze putrezite de-a lungul anilor de anotimpuri schimbătoare. O șopârlă verde și dungată țâșni de sub o piatră, o fixă cu niște ochi ca niște bobițe, apoi se întoarse iute în ascunziș.

Tessy râse și se lăsă pe vine.

– Haide, haide, creatură mică. N-o să-ți fac niciun rău.

Dar șopârla nu ieși, așa că tânăra ridică ochii. Frunzele colorate în roșu aprins al florii „foc de prerie", care creștea prin apropiere, îi atrase privirea. Tessy zâmbi, dând din deget la planta făloasă.

– Nu mă poți păcăli cu culorile tale. Știu că nu cu floarea te lauzi. Dar ești frumoasă, nu-i tăgadă. Mă gândesc c-am să te răpesc pur și simplu în caietul meu de desen.

Se puse cu picioarele încrucișate pe pământ și își trase fusta peste genunchi. Scoase caietul și creioanele colorate din rucsac. În doar câteva minute desenă un buchet de corole cu petale în culori vii. Adăugă o mică tijă și câteva frunze verzi, apoi ținu caietul la lungimea brațului.

Se încruntă, luă creionul roșu ca să dea o tentă ușor închisă zonelor mai întunecate de la baza de sus a frunzelor. Aruncă din nou o privire.

– Mai bine. Zâmbind mulțumită, puse la loc în rucsac caietul și creioanele și se ridică în picioare. Salută cu mâna. La revedere, frunze drăguțe. Creșteți mai departe!

Tessy știa că dacă lumea din oraș o auzea vorbind cu animalele și plantele nu făcea altceva decât să le dea apă la moară ca să creadă că „avea păsărele" la cap. Dar ei nu îi păsa. Animalele și plantele nu îi întorceau spatele, așa cum făceau oamenii. Se gândea că Dumnezeu petrecuse tot atâta timp ca să creeze ce era în natură cât la crearea oamenilor.

De ce să nu se bucure și ele de atenție? Ceva mai departe, făcu o nouă oprire ca să deseneze flori de silur, de un albastru deschis, ce creșteau temerare pe un petic de pământ aspru. Îi luă mai mult până să dea formă bobocilor delicați, formați din patru petale, cu dungi complicate. Cu grijă deosebită, desenă numeroși lujeri încărcați cu boboci și petale, adăugă chiar și fundalul arid din piatră zdrobită.

Orele treceau, dar Tessy desena, absorbită cu totul de opera ei. Când în cele din urmă înălță fruntea, fu uimită cât de scurte erau umbrele. Soarele se înălțase pe cer.

Chiar și negurile dimineții se risipiseră, lăsând în urmă doar câteva dâre albe. Dacă nu se grăbea, nu mai ajungea la casa lui Ol'Gordy în ziua aceea. Luă o sorbitură din urcior, apoi își puse lucrurile înapoi în rucsac și porni iar la drum, traversând cu pași apăsați terenul mai accidentat ce ducea la casa pustnicului.

Deși continua să admire frumusețea naturii ce o înconjura, nu se mai opri până ce văzu coliba ascunsă în vale. Ca de fiecare dată, valea era învăluită în ceață, prea densă și prea copleșitoare pentru a primi razele vesele ale soarelui. Nu va desluși niciodată motivul pentru care Ol'Gordy alesese să trăiască într-un loc atât de sumbru, în vreme ce munții erau plini de splendoare în altă parte.

Îl întrebase cu mult timp în urmă de ce locuia în vale și răspunsul lui o lăsase cu mai multe întrebări.

„Poporul, care umbla în întuneric, vede o mare lumină; peste cei ce locuiau în țara umbrei morții răsare o lumină."

Ea trebuie să fi arătat la fel de nedumerită precum se simțea, fiindcă el zâmbise îngăduitor, cu o expresie care nu se potrivea cu fața lui încadrată de favoriți, murdară și ciupită de vărsat, și continuase pe un ton domol „Valea mea e întunecată ca moartea, dar știu unde să găsesc lumina dacă vreau."

Vorbele lui nu aveau nicio noimă, dar deseori Ol' Gordy nu era de înțeles. Lui Tessy îi era drag oricum. El nu se temea să fie în preajma ei. Se purta frumos cu ea, îi vorbea ca unei persoane care conta pentru el. Oarecum la fel ca pastorul.

„Acum, doar n-ai de gând să te gândești la Ieremia Hatcher."

Ea scutură capul să scape de gândul acesta, apoi își puse mâinile căuș la gură și strigă cât putu de tare.

– Ol' Gordy! Ești acasă? Eu sunt, Tessy!

Vocea ei se lovi de peretele de granit din fundul văii, repetându-se într-un ecou răsunător. Așteptă și, după câteva clipe, Ol' Gordy își făcu apariția în ușa colibei sale părăginite. Ridică ochii și nasul ce semăna cu o pătlăgică, precum un copoi aflat în căutarea animalului hăituit, apoi ridică un braț uscățiv și îi făcu semn cu mâna.

– Hai la vale, dom'șoară. Ceaiu' e pe foc.

Ea zâmbi în semn de răspuns la invitația lui serioasă și o luă cu pași săltăreți la vale, pe povârnișul muntelui cât de repede o țineau picioarele, cu rucsacul sărind în spate. Când ajunse lângă Ol' Gordy, el îi zâmbi bucuros și clătină din cap.

– Ș-a trecut atâta vreme de la ultima ta vizită, am crezut că m-ai uitat.

Tessy râse și își șterse sudoarea de pe frunte cu degetele.

– Nu tocmai, Ol' Gordy. Doar am fost să cercetez crestele munților. Ca să mă bucur de cât de frumos înfloresc toate acolo.

Ochii mici și căprui ai lui Ol' Gordy se luminară.

– Îmi arăți desene noi?

Tessy încuviință din cap. Îi făcea o plăcere deosebită să îi arate desenele lui Ol' Gordy. Era singurul căruia îi îngăduise privilegiul de a arunca o privire peste lucrările ei de artă. Avea încredere că el nu va lua în derâdere preocuparea de a pune pe hârtie lucrurile ce plăceau simțurilor ei.

– Intră atuncea. Apa-i fierbinte pentru frunzele de sasafras și lampa arde. Om sta, om lua o sorbitură ș-oi arunca o privire la desenele tale colorate.

Tessy îl urmă pe Ol' Gordy în cotloanele întunecate ale colibei ce fusese construită pe deschizătura unei mici peșteri. Încăperea minusculă mirosea întotdeauna a mucegai și a umezeală, dar compania de care se bucura alături de Ol' Gordy făcea să merite asaltul mirosului înțepător asupra nărilor sale.

Ol' Gordy arătă spre masa cioplită rudimentar și agită o mână aspră și îndoită de artrită.

– Așază-te. Am să-ți pregătesc ceaiu', apoi putem sta la povești.

Tessy scoase caietul de desen și trase lampa cu ulei mai aproape, în vreme ce bătrânul zdrobea frunzele de sasafras în două căni mari peste care turnă apoi apă clocotită. Gâfâind, se duse la masă și puse cănile pe blatul acoperit de praf. Să respire aerul umed trebuia să fie o suferință pentru plămânii lui, dar ea știa că bătrânul nu se va muta niciodată din locul acela.

– Ia poftim. El se așează cu corpul lui osos pe scăunelul cu trei picioare aflat în fața lui Tessy. Da' cel mai nimerit ar fi să-l lași să se liniștească un pic. Tare mai arde.

– Mulțumesc.

Tessy întoarse caietul de desen spre el. Îl urmări pe Ol' Gordy cum înălța sprâncenele, încântat pe măsură ce studia paginile. Era un sentiment plăcut să se știe admirată de el. Bunătatea lui o încălzea și mai mult decât ceaiul de sasafras.

– Ei bine, dom'șoară, acuma toate-s faine da' tre' să-ți mărturisesc că floarea cea mov, saxifraga, mă-ncântă cel mai mult.

Tessy râse.

– Dar ai văzut deja desenul ăsta. Nu-i nou.

Râse și el pe înfundate, un sunet răgușit, gutural ce semăna cu niște pietricele scuturate într-o punguță.

– O, știu, știu. Dar după cum ai pus laolaltă culorile roz și violet, oarecum ca să poți vedea fiecare floricică de pe fir ș-ai desenat și scobiturile din piatră ce le adăposteau... Măi să fie, dom'șorică, aproape că-mi vine să le miros, atâta par de adevărate. Chiar ai mână bună, asta da.

Tessy se bucura nespus că o lăuda, pieptul i se umplea de încântare.

– Îți mulțumesc.

Bătrânul se rezemă cu cotul pe masă, privind în depărtare, dus pe gânduri.

– Da, chiar ai mână... Și mama se pricepea să facă lucruri drăguțe. Doar că nu folosea hârtie și creion. Avea îndemânare la pânze și fire. Se cheamă broderie. Flori ș-albine și viețuitoare ale pădurii ca veverițele mititele ori gaițele neobrăzate. Punea mâna pe ac și pe fire și făcea lucrurile să prindă viață pe un petic de muselină. El scutură din cap și ceva îi umbri ochii. Tonul vesel al vocii se înăspri. Până ce degetele muncite i-au ajuns atât de pline de răni că nu mai puteau ține un ac. Stătea și ținea gherghefu' la piept și lacrimile îi șiroiau pe obraji, dar nu scotea niciodată un sunet. Plângea amarnic... Sufletu' ei se tânguia...

Tessy avu sentimentul că Ol' Gordy evadase într-un loc anume, unul nefericit. Puse mâna pe brațul lui, iar el tresări, întorcând brusc ochii la ea.

– Ți-e dor de ea, nu-i așa?

El se ridică în picioare și șterse luciul lacrimilor din ochi cu o mișcare nervoasă din încheietura mâinii. Ridică din umeri a nepăsare, dar firele din barbă îi tremurau.

– E plecată de atâta vreme că m-am învățat. Nu mai sufăr atât.

Tessy nu îl credea. Bănuia că Ol' Gordy era pur și simplu la fel de însingurat ca ea, izolat în valea aceea adâncă, departe de toți și de toate.

– Ți-am adus niște pâine și brânză. Vrei să mergem să stăm pe malul pârâului și să facem un picnic?

Chipul lui se lumină, tristețea dispăru.

– O să strâng niște frunze de mentă ca să le mestecăm. Or să ne primenească papilele gustative.

Tessy dădu din cap zâmbind.

– Ar fi perfect.

Ea abia aștepta să iasă afară. În ciuda negurilor dese, soarele se vedea undeva mai sus de culmile munților. Întunecimea jilavă din coliba lui Ol' Gordy devenea din ce în ce mai dezgustătoare. Tessy își luă rucsacul și ieși la aer, urmată de bătrânul ce respira greu.

Răsuflă ușurată că scăpase la aer curat.

– Haide, Ol' Gordy. Alege un loc.

Îl lăsă să meargă înainte. Starea apăsătoare pe care o avea în colibă dispăru la auzul susurului vesel al pârâului și al adierii vântului dintre munți.

Îi întinse o bucată zdravănă de brânză lui Ol' Gordy. Ce servea mama ei la prânz? Oare pastorul rămăsese la masă cu mama și tatăl ei? Oricât încerca din răsputeri să și-l alunge din gând, mintea ei încăpățânată continua să i-l aducă dinainte pe Ieremia Hatcher stând la masa din casa ei, zâmbind și povestind cu mama, în vreme ce scaunul lui Tessy rămânea liber.

4

Conversația de un ceas cu pastorul McCleary, de care Ieremia se bucurase, păru să îl fi obosit pe bătrân. În timp ce pastorul sforăia de partea cealaltă a căsuței din lemn, Ieremia stătea la o masă pătrată, într-un scaun incomod, făcut din lemn curbat, iar doamna McCleary zăngănea oalele pe sobă. Mirosurile aromate de supă de ceapă și pâine proaspătă îi umpleau nările. Înghiți în sec de poftă.

– E doar o mâncare simplă, zise doamna McCleary în timp ce îi turna supa cu polonicul, în farfuria adâncă, dar supa stă bine pe sobă și e gata oricând am pe careva flămând.

Ieremia zâmbi.

– Sper că nu-i o scuză. Miroase delicios. Îmi închipui ce îmbietor trebuie să fie mirosul pentru cine intră pe ușă.

El aruncă o privire spre intrare, cu speranța că Tessy ar fi venit atrasă de mireasma ademenitoare. Doamna McCleary puse zgomotos oala la loc, pe sobă, apoi merse la masă și se așeză de partea cealaltă, față în față cu Ieremia.

– Vreți să spuneți rugăciunea, domnule pastor?

Ieremia întoarse privirea la femeia ce stătea dinaintea lui. Clipi din ochi, dezamăgit.

– Fiica dumneavoastră nu va mânca odată cu noi?

– Nu, n-o aștept.

– Aha. Ieremia își drese glasul. Și-a făcut alte planuri?

Doamna McCleary oftă.

– Tessy s-a dus în pădure. Rucsacul lipsește, la fel ca jumătatea din pâinea pe care abia am copt-o. Nu m-aștept s-o văd mai devreme de-nserat.

Ieremia simți că i se strânge inima, dar afișă un zâmbet pe față și împreună mâinile.

– Ei bine, atunci, o să mă rog și putem mânca.

Plecă fruntea și rosti o rugăciune scurtă de mulțumire pentru masă. La „amin-ul" lui, doamna McCleary repetă cuvântul și amândoi apucară lingurile cu mâna.

Ieremia suflă în supă înainte să o ducă la gură. Înghiți și arcui sprâncenele.

– Mmm. E la fel de bună la gust precum miroase.

Doamna McCleary radie de bucurie.

– Vai, mulțumesc, domnule pastor. Bănuiesc că e de la ingredientele proaspete care provin chiar din grădina mea.

Ea sorbi supa din lingură. Mâncară în liniște, timp de câteva minute, apoi Ieremia își aminti comentariul tăios făcut în biserică în seara cântărilor.

– Tessy merge des în pădure?

Doamna McCleary duse un șervețel la gură să se șteargă.

– Tessy e o mare amatoare de hoinăreală. Se încruntă și fixă cu privirea bolul cu supă. Se pare că-i singurul lucru la care se pricepe. Apoi ridică fruntea și deschise ochii mari, de parcă se mira de propriile cuvinte. Nu vreau să spun că-i o pierde-vară. Tessy mi-e de mare ajutor, mai cu seamă de când tatăl ei e bolnav la pat. Doar că Tessy e... altfel... decât fratele ei.

– Așa? Ieremia luă încă o înghițitură, având grijă să nu lase prea mult interes să i se citească în tonul vocii. Nu voia să sperie femeia și să o facă să tacă. Cum adică?

– Pete al nostru e profesor la liceu. A mers la Universitatea din Arkansas, în Fayetteville și și-a luat diploma în științe matematice. Nu puteai tăgădui mândria ce strălucea în ochii doamnei McCleary atunci când vorbea despre fiul său. Apăsa pe

fiecare silabă. Acum predă la Liceul Harding din Searcy. Pete al nostru e un om foarte inteligent și se-nțelege foarte bine cu oamenii. Aproape toată lumea îl place pe Pete.

Ieremia se simți tentat să nu îl placă pe acest om și nici măcar nu îl cunoscuse.

– Așadar, dacă Tessy e diferită de Pete, spuneți că nu e neapărat inteligentă și că nu se înțelege cu lumea?

Femeia în vârstă se albi la față.

– Ei bine, când doar puneți lucrurile în lumina asta, sună mult mai rău. Ea lăsă lingura pe masă și mâinile în poală o clipă, privindu-l tulburată pe Ieremia. Vedeți, domnule pastor, Tessy și oamenii din oraș... Ei bine, n-au învățat pur și simplu niciodată să se cunoască unii pe alții, bănuiesc. Venirea pe lume a lui Tessy a fost dificilă și poate că am ocrotit-o un pic cam mult la început, am ferit-o de lume. Și... au trăit pur și simplu fără ea. Acum e o femeie în toată firea, a împlinit douăzeci și doi de ani în aprilie trecut, și nu își găsește locul cu adevărat.

Ieremia puse lingura deoparte și îi acordă doamnei McCleary toată atenția.

– Doamnă McCleary, îmi permiteți ceva?

– Ce?

Ieremia își împreună degetele și rezemă încheieturile mâinilor de marginea mesei.

– Aș vrea să petrec ceva timp cu fiica dumneavoastră. Să fiu prietenul ei. Poate, dacă voi reuși să mă împrietenesc cu ea, cei din oraș ar putea începe să o vadă cu alți ochi.

Doamna McCleary își țuguie buzele.

– Atunci, domnule pastor, n-am nicio problemă să-ncercați. Dar trebuie să-nțelegeți că vorbiți despre încercarea de a depăși o viață-ntreagă de trăiri. Nu-i un lucru lesne de făcut.

– Dumnezeu nu ne-a făgăduit niciodată că viața va fi ușoară. Numai că El ne va da puterea de a merge mai departe.

Ea dădu aprobator din cap, cu o față gânditoare.

– Îmi închipui că știți destul de multe despre asta, după cum văd că vă puneți nădejdea în ajutor zilnic doar pentru a merge.

Ieremia zâmbi trist. Doamna McCleary vorbea despre actul fizic de a umbla pe picioare, numai că vorbele ei îi aminteau de drumul lui spiritual. Sigur se bazase mult pe Domnul ca să supraviețuiască greutăților din ultimii ani. Acum că anii aceia făceau parte din trecut, avea sentimentul că se poticnea mai mult decât oricând în viață, încercând să își afle calea.

Doamna McCleary îl privea curioasă, cu capul înclinat, așteptând răspunsul lui. El continuă.

– Aveți dreptate, doamnă McCleary. Aș putea spune că am învățat să pot face totul prin Cristos, care mă întărește.

– E o lecție bună, domnule pastor.

El oftă.

– Da, este. „Totul" ar trebui să-nsemne și să-i conving pe cei din oraș să-și deschidă brațele și s-o accepte pe Tessy, nu-i așa? El zâmbi și luă iar lingura. Supa e delicioasă. Știu că-i de ceapă, dar mai e ceva în fiertură. Sunteți amabilă să-mi dați rețeta?

Chipul femeii se lumină de bucurie.

– Măi să fie, domnule pastor, gătiți?

Purtară bucuroși o conversație animată, în timp ce mâncau, despre priceperea limitată a lui Ieremia în bucătărie. După ce masa se termină, Ieremia se întoarse în camera pastorului pentru o după-amiază de studiu și de conversație. Îl invitară să rămână la cină, dar el alese să plece în oraș.

Trecu la pas domol pe lângă poștă, oprindu-se pentru câteva minute să schimbe câteva vorbe cu doi bătrâni îmbrăcați în salopete cu dungi, care stăteau sub streașina verandei și ciopleau. Fâșii încolăcite desprinse din nuielele de cedru se așterneau cu o mișcare lentă pe podeaua verandei, împrăștiind o mireasmă înțepătoare.

Salută cu mâna și merse mai departe, îndreptându-se către magazinul universal impunător, deținut de nepotul unuia dintre primii oameni care se stabiliseră în Shyler's Point. Ieremia zâmbi

în sinea lui, amintindu-și mica lecția de istorie a lui Callie. Mândria ei pentru Shyler's Point era evidentă. Ieremia simți un mic junghi de invidie.

Callie era atât de convinsă de locul unde trebuia să fie căminul ei. Și-ar fi dorit să aibă și el aceeași certitudine. Folosi cârja să își mențină echilibrul și urcă pe singura treaptă ce ducea la o terasă largă, placată cu lemn, ce se afla în fața Magazinului Universal Spencer. Două uși-paravan păzeau magazinul de insecte.

Ieremia o deschise pe cea din dreapta, făcând un clopoțel să scoată un sunet strident. Intră în magazinul spațios. Mișcarea zumzăitoare a unui ventilator pus pe un frigider dinapoia tejghelei dădea o răcoare plăcută. O mulțime de miresme, de murături acre, de mere dulci și de tutun, îi gâdilau nările.

O tânără îmbrăcată simplu, cu părul roșu strâns bine într-o coadă de cal, dădea o sacoșă mică, de culoare maro unui băiat desculț, fără cămașă, în schimbul unei monede. Când copilul se întoarse, Ieremia recunoscu băiatul căruia i se ceruse să tacă în biserică.

Privirea băiatului se lumină la vederea protezelor lui Ieremia, apoi lunecă până sus și întâlni privirea lui Ieremia.

Pastorul zâmbi.

– Salut. Ești Jimmy, așa-i?

Băiatul dădu din cap că da. Părea să aibă opt sau nouă ani și păr blond ce bătea spre alb ce îi stătea ridicat și țepos pe frunte. Avea câțiva pistrui de culoarea aramei răsfirați pe obraji.

– De unde ați știut?

Ieremia ridică din umeri, afișând un aer serios.

– Pastorii-s destul de isteți. Trebuie să știe tot, nu-i așa?

Jimmy scutură din cap.

– Nu pot ști tot. Numa' Dumnezeu știe tot.

Ieremia aprobă din cap, păstrându-și aerul serios.

– Ai dreptate. Recunosc greșeala.

Jimmy arătă spre protezele lui Ieremia cu un deget strâmb.

– Cum de folosiți cataramele acelea? Sclipesc de mama focului.

Femeia căscă gura fără să vrea, apoi se întoarse cu spatele. Ieremia se măsură de sus în jos, prefăcându-se a studia protezele.

– Vorbești de protezele mele?

Jimmy dădu repede din cap.

– Așa le ziceți? Proteze?

Femeia părea să tragă cu urechea la el, ascultând ce vorbea.

– Da, se cheamă proteze. Ieremia se abținu să râdă cu poftă văzând curiozitatea femeii. Le folosesc fiindcă, altminteri, aș cădea. Mușchii picioarelor mele nu-s la fel de puternici ca ai tăi. Protezele îmi ajută mușchii de la picioare să mă țină la verticală.

– Cum așa?

– Am avut o boală pe când eram foarte mic, se numește poliomielită. Mi-a afectat mușchii picioarelor.

Jimmy dădu din cap cu un aer serios, făcând ochii mari.

– Chiar ai cădea din picioare?

Ieremia era impresionat că un copil părea îngrijorat, mai curând decât amuzat. Întâlnise alte atitudini în viață.

– Aș cădea.

– Și eu pic câteodată, vezi? Băiatul își puse sacoșa pe tejghea, apoi se aplecă să ridice cracul peticit al salopetei până deasupra genunchiului drept. Scoase la iveală crusta de la o rană care se vindeca. M-am pricopsit cu ea când am luat-o la vale pe dealu' din spatele casei. M-a durut rău de tot.

Ieremia se uită la genunchi cu toată atenția cuvenită.

– Hmmm, îmi închipui c-așa a fost.

Apoi pocni din deget și se îndreptă de spate, prefăcându-se că i-a venit o idee bună.

– Cred că am un tratament pentru buba asta. Oare un suc de struguri ar face să te doară mai puțin piciorul?

Jimmy lăsă cracul salopetei să cadă și ajunse în salturi lângă Ieremia, lingându-se pe buze.

– Un suc de struguri?

– Da. Aveam de gând să beau. Ți-aș face bucuros cinste și ție.

Băiatul țopăi până la frigiderul dintr-un colț și gemu încercând să deschidă capacul greu. Un abur gros se ridică din fundul cutiei mari și albe. Jimmy se ridică pe vârfuri și se aplecă înăuntru, iar sticlele zăngăniră. Scoase una și o agită în aer.

– Uite una de căpșuni, domnu' pastor! O vrei?

Ieremia se apropie cu pași zgomotoși și cu cârja sunând pe podeaua din lemn.

– Nu, mi-ar plăcea unul de struguri. Găsești un suc de struguri pentru mine?

– Sigur! Băiatul se aplecă iar, de data aceasta scoțând un suc de struguri. Ia poftiți!

– Mulțumesc, Jimmy. Ieremia luă sticla. Acum ia una pentru tine.

Din nou Jimmy își întoarse atenția la frigider și când se întinse, sună clopoțelul de la intrare. Copilul se ridică să se uite la ușă. Se miră și sări de lângă frigider. Capacul se trânti răsunător. Băiatul se lipi cu spatele de frigider, făcând ochii mari, plini de spaimă.

Nedumerit, Ieremia privi spre ușă, dar nu văzu niciun motiv de panică. Tessy McCleary, cu rochia șifonată și cu părul despletit, trecu pragul și stătu pe loc. Jimmy se furișă repede în direcția ușii cu sită, ocolind-o de departe pe Tessy.

– Jimmy, ți-ai uitat bomboana! strigă femeia din spatele tejghelei, băiatul însă o tuli pe ușă fără un cuvânt. Ușa cu sită se trânti în țâțâni dinapoia lui. Femeia ridică din umeri, trântindu-i sacoșa mică undeva sub tejghea.

– Bănui că s-o-ntoarce.

Reacția băiatului nu păru să o mire pe Tessy. Stătea acolo, cu privirea lipsită de expresie ațintită asupra lui Ieremia. Vânzătoarea șterse tejgheaua cu o cârpă.

– Ce dorești, Tessy McCleary?

Tonul ei răstit îi zbârli lui Ieremia părul pe ceafă. El făcu încet un pas către Tessy.

– Îi ofeream micului Jimmy un suc, dar a plecat înainte să-l poată lua. Ți-ar… ți-ar plăcea un suc?

Tessy scoase limba și își linse buza de sus. Se vedea că îi era cald și sete. El ridică sticla. Picături de pe sticla aburită se prelingeau pe sub degetele lui și cădeau pe podea.

– Care îți place? Mie îmi place cel de struguri cel mai mult.

Un zâmbet timid înveseli obrazul fetei.

– Cel de căpșuni îmi place.

Ieremia radia.

– Ne-am înțeles, atunci. Căpșuni pentru tine.

Își puse sticla pe tejghea, fără a lua seama la încruntătura femeii ce stătea în picioare, cu mâinile încrucișate și merse la frigider. Deschise lada și îi zâmbi lui Tessy. Ea se apropie destul ca să poată să scoată o sticlă de suc de struguri. Își trecu sticla umedă peste frunte și scoate un oftat ușor. Îi mai dărui un zâmbet timid.

– Mulțumesc, domnule pastor.

Ieremia voia să o roage să îi spună pe nume, dar nu de față cu martora încruntată din spatele tejghelei.

– Cu plăcere.

El lăsă capacul lăzii frigorifice, apoi merse la tejghea și se scotoci prin buzunar după monede ca să plătească sucurile. Femeia luă banii fără a scoate un cuvânt. Arătă cu mâna spre capătul tejghelei. Niciun zâmbet nu i se vedea pe față.

– Desfăcătoru' e colea. Serviți-vă.

Ieremia agăță capacul sticlei cu deschizătorul din metal și îl desprinse. Capacul sări pe podea scoțând clinchete ușoare. El se lipi cu coapsele de tejghea, duse sticla la gură și se desfătă sorbind lung.

– Ahhh...

Tessy se apropie cu sfială. Dar când capacul de la sticla ei se desprinse, sucul țâșni spumegând și dădu pe afară. Depărtă brusc sticla de corp și sucul de căpșuni curse pe cracul pantalonului lui Ieremia, lăsând o pată roz pe țesătura cu dungi cafenii, apoi se prelinse pe podea. Groaza se întipări pe chipul lui Tessy.

Vânzătoarea sări de după tejghea.

– Naiba să te ia, Tessy McCleary, uite ce-ai făcut! Înadins ai făcut asta!

Ieremia ridică mâna.

– Domnișoara McCleary trebuie să fi luat sticla pe care a avut-o Jimmy. L-am văzut cum agita una.

Femeia se răsti la Ieremia.

– Dintre toate sticlele din frigider ea o alege tocmai pe aceea care-i gata să se împrăștie peste tot? Zi-mi că n-a fost un lucru intenționat!

Tessy lăsă capul în jos.

– Îmi pare tare rău.

Ea trânti sticla pe tejghea și ieși fugind din magazin, lăsând clopoțelul de la intrare să sune nervos dinapoia ei.

– Cale bătută! Vânzătoarea se lăsă pe genunchi și începu să frece podeaua cu o cârpă. Aș vrea să nu mai vină pe aici dacă tot ce face e să-mi aducă necazuri pe cap.

Ieremia se mușcă de limbă să își țină vorbele. Fierbea de indignare și în același timp inima lui suferea pentru umilința pe care Tessy o îndurase. Ce ghinion, să aleagă tocmai sticla ce fusese agitată de mâini nepricepute. Oare ce ar fi făcut vânzătoarea dacă el ar fi vărsat sucul? Ar fi folosit tonul acela acuzator și în cazul lui?

Cum stătea pe podea, femeia ridică privirea.

– Bine ai face să mergi să-ți clătești pantalonii, domnule pastor, ori pata aia nu mai iese-n veci.

Ieremia se uită iar la cracul pantalonului. Femeia avea dreptate. Vru să mai bea, dar sucul nu mai avea gust. Puse sticla pe tejghea, lângă cea lăsată de Tessy, și se întoarse către ușă. Își simțea inima mai grea decât picioarele în timp ce ieșea cu pași grei pe terasă.

Rămase nemișcat pentru o clipă, cu privirea în direcția casei lui Tessy. Cuvintele mamei fetei îi tot veneau în minte: „Tessy și oamenii din oraș... Ei bine, n-au învățat pur și simplu niciodată să se cunoască unii pe alții, bănuiesc." Erau mult mai multe de înțeles în povestea aceea decât faptul că nu se cunoșteau. Părea să existe o adevărată dușmănie față de Tessy. Ba chiar frică, în cazul micului Jimmy.

Martor ocular respingerii tinerei, era hotărât să afle o cale de a repara legătura ruptă dintre Tessy și comunitate. Pentru a face acest lucru, trebuia să descopere rădăcina problemei. Coborî treptele cu pași zgomotoși și se îndreptă spre casa familiei Winters. Știa unde va afla răspunsuri. De la ghidul lui prin Shyler's Point, doamna Callie Winters.

5

Ieremia păstră tăcerea în timpul cinei, întrebându-se care să fie motivul pentru care Jimmy o luase la fugă de spaimă, în momentul când Tessy intrase în magazin. Lipsa de politeţe a vânzătoarei era un lucru obişnuit. Altfel, s-ar fi purtat atât de urât în prezenţa unui pastor?

Iar Tessy păruse a răbda în tăcere tratamentul lipsit de menajamente. După ce spălă vasele şi le puse la locul lor, Callie se întoarse către Ieremia cu un zâmbet binevoitor.

– Mie şi lui Holden ne place să stăm seara pe terasă să aşteptăm prima stea. E mai răcoare acolo. Ţi-ar plăcea să stai cu noi?

Ieremia dădu din cap, arzând de nerăbdare să pună în sfârşit întrebările care nu îi dădeau pace. Callie şi Holden stăteau amândoi pe un leagăn susţinut de nişte lanţuri groase, iar Ieremia alese să se aşeze pe un balansoar din nuiele ce se afla în preajmă.

Holden îşi întinse braţul de-a lungul spătarului leagănului şi o strânse protector pe Callie lângă el. Ea se cuibări, ridicând privirea la soţul ei şi zâmbind, iar el îi dădu o sărutare uşoară pe frunte.

Privind la ei, Ieremia simţea cum îl roade invidia. Oare va avea el vreodată bucuria unei soţii şi a unei familii? Ar fi nevoie de o persoană deosebită care să îl accepte cu un asemenea handicap şi care să fie pregătită să accepte slujirea ca soţie de pastor.

Exista o asemenea femeie? se întrebă oftând.

– Ai fost cam dus pe gânduri în seara asta, Ieremia. Vocea lui Holden îi întrerupse firul gândurilor. N-a mers bine întâlnirea cu pastorul McCleary?

Ieremia scutură din cap.

– Vizita a decurs bine. L-am asigurat că voi păstra ritualul obișnuit pentru serviciile religioase cât mai strict posibil, astfel încât oamenii să se simtă în largul lor cu mine la amvon. Mi-a dat câteva pasaje pe care le-a folosit la predici de curând, ca să nu repet ce s-a spus și mi-a dat binecuvântarea de a predica după cum voi socoti de cuviință. El tăcu, încruntând fruntea când își aminti conversația purtată la prânz cu doamna McCleary. Nu, întâlnirea cu pastorul a decurs bine...

Callie lăsă capul pe umărul lui Holden, îngândurarea citindu-se în ochii ei.

– Dar ceva te pune pe jar. Ți-e dor de familie?

Ieremia râse.

– Callie, stau departe de casă de vreo câțiva ani. Deși nu îmi uit niciodată familia, nu mi-e dor de casă, dacă asta-ntrebi. Apoi, el deveni serios. Dar e ceva nu-mi dă pace. Poate m-ai putea ajuta să-nțeleg.

În câteva cuvinte le povesti cele întâmplate în magazin. Totul părea atât de ciudat, teama copilului și mânia femeii chiar înainte ca Tessy să verse sucul de căpșuni. Cu toate astea, Tessy se purtase de parcă nu se întâmplase nimic neobișnuit. Ce făcuse ca să merite un tratament atât de prost?

Callie și Holden se uitară unul la altul, apoi ea se îndreptă de spate și îl privi pe Ieremia cu un aer grav.

– Ieremia, nu-i ușor de explicat aceste lucruri, așa că o să-ți vorbesc pur și simplu pe șleau. Oamenii din partea locului zic că Tessy e o piază rea.

La orice se aștepta Ieremia, dar nu la asta. El clipi de două ori, apoi scutură din cap să se deștepte.

– Ai zis că Tessy e o „piază rea"?

Callie se încruntă.

– Știu că pare ciudat, dar, din păcate, asta cred oamenii. De când mă știu, oamenii din Shyler's Point s-au uitat la Tessy ca la o persoană care poartă ghinion.

Ieremia ar fi vrut să poată râde, să se convingă că prietena lui se ținea de glume, dar expresia de pe chipul ei era prea serioasă.

– Chiar ești sinceră, așa-i?

– Mă tem că da. Holden puse leagănul în mișcare. Și eu am observat ce ai povestit când am venit prima oară aici și nu mi-a picat bine nici mie. Dar cum să aduci lucrurile pe calea bună?

– Oare nu trebuia pusă întrebarea asta cu ani în urmă?

Indignarea se tot aduna în sufletul lui Ieremia. Cum putea fi comunitatea atât de crudă? Și cum puteau oameni de felul lui Callie și Holden, evident buni și evlavioși, să o îngăduie mai departe?

Callie oftă.

– Îți înțeleg frustrarea, dar nu-i atât de ușor precum crezi să schimbi atitudinea celor din oraș. Mulți oameni care trăiesc la deal cred cu tărie în superstiții. Credințele lor s-au transmis din generație în generație, zise ea ridicând ușor din umeri. În familia mea nu li s-a dat niciodată prea multă crezare, pesemne datorită faptului că bunicii mei erau creștini foarte devotați, dar e greu să convingi pe cineva să renunțe la o credință înrădăcinată de iubita străbunică.

Holden continuă.

– De fapt, multe superstiții sunt pur și simplu banalități, ca de pildă să nu treci niciodată pe sub o scară. Oamenii de la deal sunt de părere că o scară rezemată face un triunghi când se ia în calcul peretele și pământul și mersul pe dedesubt înseamnă să întrerupi legătura Trinității Tatălui, Fiului și Sfântului Duh, lucru ce ar atrage un blestem asupra ta. Dar logica te învață că găleata cu vopsea atârnată în capul scării ar putea cădea și te-ar pocni al naibii de tare în cap!

El și Callie râseră amândoi.

Ieremia dădu brațele în lături.

– Dar, Holden, aici nu-i vorba despre a nu merge pe undeva anume. E vorba despre purtarea rea în mod voit față de o persoană nevinovată.

Politica lui Hitler de prigonire a evreilor îi veni brusc în minte ca un junghi.

– Ideea superstițioasă că-i o piază rea... Și s-o mai aleagă și pe fiica pastorului din oraș! De ce ar face asta? Și de ce părinții lui Tessy nu s-au opus?

– S-au împotrivit, deși nu cred că destul de mult. Compasiunea se citea în ochii verzi ai lui Callie. Ei chiar sunt oameni foarte blajini.

– Blajini au ba, să îngădui unei comunități întregi să se poarte prost cu odrasla ta, din pricina unor bazaconii superstițioase și ridicole...

Ieremia simți cum i se strânge inima. Callie suspină.

– Sunt convinsă că ți-e greu să înțelegi. Sinceră să fiu, nici eu nu pricep prea multe. Dar în ochii oamenilor ce trăiesc prin părțile astea sunt motive sănătoase să creadă că Tessy poartă ghinion.

– „Motive sănătoase?" o întrebă Ieremia pe Callie făcând ochii mari. Cum poți pune cuvintele „motive sănătoase" și „piază rea" în aceeași propoziție? Chiar și ideea unei persoane care aduce ghinion e una foarte nesănătoasă.

Callie se apropie mai tare de Holden.

– Să văd dacă pot lămuri asta. Eram foarte mică atunci când Tessy s-a născut, așa că știu doar ce au vrut mătușile să-mi povestească și nu e mult fiindcă, la fel ca tine, cred că toate-s niște prostii. Dar, din ce am fost în stare să prind de ici, de colo, Tessy a avut ghinionul să se nască într-o zi de vineri, pe treisprezece aprilie. După cum umblă zvonurile, o cioară singuratică s-a tot plimbat de-a lungul frânghiei de rufe, în timp ce Anna era în travaliu, până ce copila a scos primul strigăt, apoi cioara a croncănit și a zburat.

– Iar asta-nseamnă...?

Callie râse cu amărăciune.

– O cioară înseamnă, fără greș, ghinion. Adaugă asta la toate superstițiile legate de ziua de vineri, treisprezece și Tessy a fost osândită de la naștere.

Ieremia ridică o sprânceană.

– Doar nu credeți în toate astea cu adevărat.

Holden pufni.

– Noi nu, desigur. Dar problema e că mulți din oraș cred. Puse un picior peste celălalt și îl legănă. Sentimentul meu e că agitația lor în preajma lui Tessy a dus la ce ei numesc „un duh rău". De câte ori ea se află în preajmă, ei se așteptă să se petreacă ceva rău, așa că fără să vrea scapă lucruri, varsă lucruri, se împiedică de diverse lucruri... Chiar nu-i vina lui Tessy, dar ei pretind că e doar vina ei.

Ieremia încrucișă brațele pe piept.

– Ridicol.

Holden dădu din cap.

– Foarte. Dar cum să schimbi starea asta a lucrurilor? Am învățat ceva de când sunt aici: pot încerca să mă ocup de problemele lor fizice, dar numai dacă nu mă împotrivesc remediilor pe care ei le folosesc în casă. Superstițiile au rădăcini foarte adânci.

Ieremia își dădu ochii peste cap.

– Eu tot cred că-i o nerozie.

Callie se uită la Holden cu un zâmbet ironic, apoi se întoarse la Ieremia.

– Nerozie ori ba, au fost multe care au ținut aprins focul ăsta de-a lungul anilor. Acum, ține minte că nu dau vina pe Tessy, e pur și simplu întâmplare, dar chiar se pare că e urmărită de ghinion. Îmi amintesc că a ieșit odată din magazinul universal și un cal a rupt-o la fugă chiar pe mijlocul drumului și aproape a călcat în picioare două doamne în vârstă. Bineînțeles, e la mintea cocoșului că apariția ei bruscă a speriat pesemne calul, dar orășenii înțeleg mai mult de atât din povestea asta. Ca să-nțelegi, în ziua de dinainte, una dintre doamnele acelea o certase pe Tessy

că rupsese niște flori din grădina ei. Lumea din oraș a crezut că Tessy a speriat calul anume ca să se răzbune pe doamnă.

Ieremia se încruntă.

– Tessy pare atât de sfioasă și bună la suflet, nu ar căuta răzbunarea.

Callie încuviință din cap.

– Nu trebuie să mă convingi pe mine. Lămurește-i pe ei, zise ea arătând cu mâna în direcția orașului. Acesta-i doar un exemplu. Ți-aș putea da mai multe.

– Nu vreau să mai aud.

Ieremia oftă. Dacă ar fi fost o persoană superstițioasă, poate ar fi găsit mai multe înțelesuri în sucul agitat care se vărsase.

– Mama lui Tessy zice că ea și lumea din oraș n-au învățat niciodată să se cunoască așa cum sunt de fapt. Ce a ținut-o pe Tessy departe de oraș?

– Nu sunt sigură ce anume a vrut să spună doamna McCleary, dar Tessy a fost un copil bolnăvicios. A lipsit mai multe zile de la școală decât a mers. Apoi, în vara anului '30 ori '31, nu-mi amintesc sigur care, a fost o epidemie de febră tifoidă. Au fost niște vremuri groaznice. Au murit oameni, printre ei și bunica lui Tessy. Ea și mama ei s-au îmbolnăvit. După ce urgia a trecut, Tessy nu s-a mai întors la școală. Părinții au zis că era încă slăbită. Dar lunile treceau, iar noi o vedeam întorcându-se din plimbările prin păduri când noi ne întorceam de la școală după-amiaza. Așa ne-am dat seama că se făcuse bine, dar nu s-a mai întors la școală. După o vreme, nu ne-am mai făcut griji din pricina ei. Tessy și școala pur și simplu nu făceau casă bună, cred.

– Nu făceau casă bună...

Ieremia se gândi la purtarea timidă a lui Tessy, la dificultatea ei de a privi în ochi pe cineva. Un gând nedorit îi veni în minte.

– Credeți că are vreo... problemă... ce o împiedică la învățătură?

Callie strâmbă din nas.

– Nu cred că-i înceată la minte, dacă asta vrei să spui, dar s-ar putea simți așa, comparându-se cu fratele ei. Peter McCleary e unul dintre cei mai deștepți oameni pe care i-am întâlnit. Râse ușor, dând mâinile în lături. Desigur, dacă ne comparăm cu Pete, cei mai mulți ne-am simți mai puțin isteți. El chiar are o minte strălucită.

Ieremia râse și el, chiar dacă subiectul conversației îl făcea să nu se simtă în largul lui.

– Acest Pete trebuie să semene mult cu fratele meu mai mare, Ioel. Băiatul acela era mai dezgheţat la minte decât noi toți ceilalți pușI laolaltă și mama spunea mereu că nu existau minți încete printre odraslele ei. Cu toate astea, profesorii se așteptau ca și Iona și Amos, care au venit după Ioel, să fie la fel de isteți ca el. Le venea greu să trăiască în umbra lui Ioel.

Pastorul ridică din umăr.

– Desigur, profesorii cam aveau o „părere formată" când a apărut Mica, așa că nu existau așteptări nerealiste de la el, cât despre mine... Se sili a râde, ca să ascundă suferința ce îi apăsa în piept în urma amintirilor. De obicei, profesorii aruncau o singură privire la protezele mele și trăgeau concluzia că eram la fel de schilod la minte precum eram la picioare. N-aveau deloc așteptări de la mine. Și era de bine, fiindcă, indiferent ce făceam, era un lucru strălucit.

Își continuă povestea cu accentul său texan.

– Am profitat de asta o dată sau de două ori până ce mama s-a prins. Avea un fel de a inspira pe cineva să dea tot ce avea mai bun în orice împrejurări.

Își trecu mâna în sus și în jos pe unul din buzunarele din spate ca să își susțină vorbele. Callie și Holden izbucniră în râs.

Callie răspunse.

– Să știi că, după spusele tale și ale lui Mica, mama ta trebuie să fie o doamnă pe cinste.

Ieremia nu putea tăgădui.

– Mama e o persoană deosebită. Dacă nu era ea, pesemne n-aș fi pe picioare, în stare să merg. După boală, picioarele mele erau atât de slăbite încât mă dureau când mă ridicam. Mă văicăream și ridicam brațele la oricine trecea pe lângă mine, nu făceam decât să mă rog de ei să mă care. Desigur, frații mei mai mari, cum erau grijulii și voiau să mă facă fericit, mă ridicau și mă cărau peste tot. Într-una din zile mama i-a înșirat pe toți lângă mine, care stăteam ca o broască râioasă în iarbă, și a spus pe un ton foarte tăios. „Gata cu căratul. Dumnezeu i-a dat fratelui vostru picioare și trebuie să-nvețe să le folosească. Așa că, ăl de l-o mai duce-n spate a sfeclit-o." Trebuie să fi părut o cruzime, fiindcă i-au spus mamei că n-ar fi cinstit să mă lase-n urmă, nu era vina mea că aveam picioarele slăbite. Dar ea le-a spus: „Dacă vrea să fie cu voi îndeajuns de mult, va găsi un mod să vă ajungă."

El clătină din cap, zâmbind cu gândul la acele vremuri.

– Îmi amintesc cum zbieram cât mă ținea gura în timp ce frații mei fugeau pe drum fără mine. Și se uitau înapoi la mine foarte mâhniți, dar niciunul nu cuteza să iasă din cuvântul mamei după ce dăduse porunca aceea. Așa că au început să mă înduplece cu vorbe. Și mi-au trebuit câteva zile, dar, când în cele din urmă mi-am dat seama că ei chiar nu aveau de gând să mă care în spate, am început să-mi folosesc picioarele. Iar acum pot să ajung cam oriunde în zilele cu soare. Mama ne-a dat nouă, băieților, o lecție bună.

Holden dădu din cap, cu o expresie gânditoare.

– E o lecție bună pentru noi toți.

Dumnezeu ne înzestrează pentru planul pe care-l are pentru noi și tot El ne dă curaj, dar de noi depinde să îl ducem la îndeplinire și să mergem pur și simplu pe calea pe care ne-a ales-o. Luă mâna lui Callie și o strânse. Și nu suntem noi toți cu atât mai fericiți atunci când urmăm pașii Lui?

Ieremia își feri privirea când cei doi își zâmbiră drăgăstos. Deși Callie și Holden erau căsătoriți de aproape patru ani, încă se purtau ca niște proaspăt căsătoriți, amintindu-i de Mica și de Lydia. Ghimpele invidiei împunse iar adânc în inima lui. Oare

va afla el vreodată acea dragoste pe care cele două perechi o împărtășeau?

Îi veni în minte Tessy, cu părul ei ca mierea ce îi flutura pe obraz, cu ochii ei gri care îl priveau cu nesaț și cu buzele ei dulci arcuite într-un zâmbet timid. Era o tânără frumoasă, chiar dacă ceva părea să îi tulbure sufletul. Oare ce vedea când se uita la el? Ieremia, bărbatul, sau Ieremia, omul cu handicap?

Voia să creadă că era prima variantă. Aprecia că nu păruse să își piardă răbdarea cu el fiindcă mersese mai încet când veniseră de la biserică, în seara de dinainte. Ea nu păruse să se uite la protezele lucioase care îl țineau pe picioare. Când se uitase înspre el, îl privise în ochi. Deseori ochii ei priviseră în jos, dar el era convins acum că nu evitase să se uite la proteze, ci își evitase propriile nesiguranțe.

Inima lui ardea de dorința ca ea să se vadă o ființă frumoasă și merituoasă. Cum putea ajunge la sufletul ei să o convingă că era o persoană valoroasă? Singurul lucru la care se putea gândi era să schimbe părerea oamenilor din oraș. Dacă ei nu ar mai trata-o ca pe o persoană ce poartă ghinion, atunci și ea ar înceta să se mai privească în felul acela. Totuși, după spusele lui Callie și Holden, misiunea aceasta se putea dovedi imposibilă. Apoi, la fel de limpede de parcă ar fi fost lângă el, auzi glasul mamei mustrându-l.

„Căci nimic nu este imposibil la Dumnezeu."

Ea îi cita versetul din Luca ori de câte ori se simțea descurajat de slăbiciunea picioarelor și se adeverise că mama avea dreptate. Ieremia ajunsese să facă lucruri pe care doctorii le considerau cu neputință.

„Nimic nu e cu neputință la tine, Doamne", se ruga el în gând, în timp ce lanțurile leagănului scrâșneau și un greier singuratic își făcea simțită prezența de sub podeaua din scânduri a terasei. „Îmi pun nădejdea-n Tine că mă vei ajuta să găsesc o cale să scap orașul acesta de superstiții. O încredințez pe Tessy în mâinile Tale."

– Ieremia? Îi întrerupse Callie şirul gândurilor lui tainice.

– Da?

Fără un cuvânt, Callie arătă spre poarta de la capătul cărării ce ducea spre casă. Ieremia se uită şi, pentru o clipă, inima îi stătu în loc. Zâmbi.

– Bună, domnişoară McCleary.

6

– Bună seara, domnule doctor Winters, Callie... zise Tessy înghiţind în gol, devenind deodată sfioasă... domnule pastor.

Doctorul şi soţia rămaseră aşezaţi, numai Ieremia Hatcher se aplecă şi făcu să pocnească ceva la picioare, apoi se ridică sforţându-se. Zâmbi şi candoarea pe care ea o văzuse în ochii lui, ceva mai devreme în ziua aceea, se citi din nou. Inima începu să-i bată nebuneşte. Ridică mâna, fără voie, şi o lăsă pe pieptul rochiei.

– Bună seara şi ţie, Tessy. Doctorul făcu avânt leagănului de pe terasă cu picioarele. Scârţâitul uşor al lanţurilor ajunse până la ea. Ce vânt te aduce pe la noi? Sper că nu se simte nimeni rău. Tatăl tău e bine?

– Tata se odihneşte niţel după o cină copioasă. Tessy cuprinse cu mâinile vârfurile ascuţite din gard. Pare să se simtă bine.

– Mă bucur s-aud asta. Spune-i mamei tale că trec să-l văd mâine dimineaţă.

– Vă mulţumesc, zise ea scăpând un chicot de emoţie. Eu, ăăă, am trecut pe aici ca să vorbesc cu... domnu' pastor.

Deşi pastorul stătea în umbră, sub acoperişul terasei, Tessy era sigură că faţa lui se luminase. Un fior ciudat îi şerpuia pe spate. El merse la marginea terasei, punând cârja în faţa piciorului drept care era urmat de stângul.

– Da, domnișoară McCleary? Ce pot face pentru dumneata?

Tonul lui așezat, atât de prietenos și de plin de bunăvoință, o făcu pe Tessy să simtă o căldura din creștetul capului până în vârful degetelor de la picioare. Ea strânse și mai tare mâinile pe poartă.

– E... e vorba despre azi, când am vărsat sucul acela de căpșuni...

Pastorul clătină din cap și ea tăcu. Oare îi cerea să tacă? El coborî cele trei trepte ale terasei și o luă pe pietrele de pavaj către poarta din spatele curții. Când fu aproape, ea nu văzu nicio răutate în ochii lui, doar blândețea pe care o văzuse înainte. Își mușcă obrajii pe dinăuntru ca să nu zâmbească.

– Nu te condamn deloc pentru cele petrecute în magazin. El vorbea încet, păstrând cuvintele doar pentru ei doi. Înainte să ajungi acolo, un băiat luase o sticlă cu suc de căpșuni pe care a agitat-o. Era fericit. Nu încerca să fie rău. Apoi a pus-o la loc fiindcă voiam unul de struguri. Ai avut pur și simplu ghinionul să pui mâna pe aceeași sticlă pe care a scuturat-o Jimmy. N-a fost vina ta.

Cuvântul „ghinion" sună mai tare decât oricare altul. Plecă privirea, cuvântul făcând ecou în mintea ei. Ghinionul păruse să o urmeze mereu.

– Ei bine, din vina mea ori ba, îmi pare rău că ți s-au pătat pantalonii. M-aș simți mult mai bine dacă aș putea îndrepta lucrurile.

Pastorul își drese glasul.

– Domnișoara McCleary?

Ea nu ridică privirea, temându-se să vadă ce putea luci în ochii lui.

– Tessy?

Auzindu-și numele mic, ea ridică brusc capul și privirile li se întâlniră. Numai bunătate se citea în ochii lui albaștri. Ușurarea pe care o simți că nu vedea nicio urmă de mânie era imensă.

– Da, domnule pastor?

– Două lucruri. El ridică două degete, zâmbind binevoitor. Întâi de toate, nu-i nimic de îndreptat pentru că n-ai greșit cu nimic. A fost un accident.

Mesajul rostit pe un ton blând o învălui pe Tessy asemenea uleiului de măsline, ce o împresura cu o căldură vindecătoare.

– În al doilea rând, chiar aș fi bucuros să-mi spui Ieremia, nu domnule pastor. El zâmbi larg, o singură gropiță apărându-i pe obrazul stâng. Mai puțin, desigur, când suntem la biserică. Ai vrea să faci asta?

Inima ei bătea cu atâta putere încât era sigură că el o auzea. Rosti numele lui, lăsând silabele să se reverse pe limbă.

– Ieremia... Îi plăcea cum sună. E un nume frumos.

– Măi să fie, mulțumesc. El făcu o plecăciune în glumă ce o îndemnă să râdă în hohote, dar fata se abținu. Din întâmplare și eu cred că ai un nume frumos. Mi-ai îngădui să-l folosesc în loc să-ți spun domnișoara McCleary? Trebuie să recunosc, Tessy e mult mai ușor de zis.

Lui Tessy îi plăcea nespus cum suna numele său pe buzele lui Ieremia. El avea un mod frumos de a vorbi, de a rosti cuvintele încet, de parcă le savura.

– Aș... aș fi încântată dacă mi-ai spune Tessy. Vocea îi suna firavă și fără putere. Își apăsă mâinile pe burtă.

– Dar, domnule pastor, eu...

– Hm!

Ea se roși la față.

– Ieremia...

Zâmbetul lui îi dădu curaj.

– Mi-ar plăcea să-ți spăl pantalonii. Mâine e ziua de spălat așa că n-ar fi un deranj să îi spăl odată cu rufele familiei. Ea voia atât de mult să repare greșeala, nu conta dacă el o învinovățea sau nu. Se condamna singură. Vrei să mi-i dai?

Ieremia încreți fruntea. Tessy își dădea seama că el ducea o luptă cu sine însuși, încercând să se hotărască dacă era lucrul cel mai bun de făcut. Nu o condamna pentru cele întâmplate.

O făcea să fie și mai hotărâtă să îi facă un bine, în schimbul privilegiului de a-i arăta bunătate.

În cele din urmă el dădu din cap.

– Bine, Tessy, dacă ții neapărat să-mi speli pantalonii, o să-i aduc dimineață. Dar, el ridică un deget prevenind-o, nu fiindcă cred că ai vreo vină. Fac asta din pricină că spălatul hainelor e una dintre treburile care-mi plac cel mai puțin.

În ochii lui strălucea o lumină. O tachina! Râsetul care o îmboldise mai devreme izbucni și, spre încântarea ei, Ieremia i se alătură cu un râset satisfăcut. Ce bine se simțeau! Când râsetul se potoli, rămase zâmbetul. Ea îl simți întins pe toată fața și nu făcu nimic să îl umbrească.

– Mulțumesc, Ieremia. Eu... păi ne vedem mâine dimineață atunci.

Ea făcu un pas îndărăt, ținând ochii lipiți de ai lui.

– Pe mâine dimineață.

El păru la fel de încântat ca Tessy la gândul acela. Ea ridică o mână, nedorind să plece, dar simțind că nu mai avea niciun motiv serios ca să rămână la poartă.

– Rămâi cu bine acum, Ieremia.

– Cu bine, Tessy.

Ea se depărtă în grabă, căldura râsetului de care se bucuraseră amândoi umplându-i încă pieptul. „Îmi place de el, Doamne", recunoscu ea, rezistând pornirii de a se uita înapoi ca să vadă dacă mai era la poartă și dacă se uita după ea. „E un om atât de cumsecade." Se încruntă și încetini pașii pe măsură ce gândurile o năpădeau. „Te rog ferește-l de rău." Ea știa că Dumnezeu va înțelege că voia să spună de fapt: „nu mă lăsa să îl rănesc."

– Bună dimineața!

La auzul salutului, Tessy ridică privirea din fundul albiei de rufe și inima începu îndată să bată de două ori mai tare la vederea lui Ieremia Hatcher și a doctorului Winters care tocmai intrau

în curte. Doctorul flutură mâna în semn de salut și intră în casă fără a se opri să stea de vorbă, dar Ieremia veni și se puse de partea cealaltă a albiei de rufe. Ținea un sul de material umed, de culoare cafenie, în mâna cealaltă. Părea că se simte foarte comod într-o pereche de pantaloni albaștri, lejeri, o cămașă din stofă în carouri, alb cu albastru, în pantofii lui negri de zi cu zi și protezele argintii.

Lui Tessy îi plăcea felul în care albastrul hainelor îi scotea în evidență albastrul ochilor. Și mama ei se îndreptă de spate, își șterse sudoarea de pe frunte și zâmbi larg în semn de bun-venit. Mama se arătă la fel de încântată să îl vadă pe Ieremia precum Tessy.

– Ei, bună dimineața, domnule pastor, îl întâmpină mama. Ați picat tocmai la țanc.

– Mă bucur s-aud.

Schiță un zâmbet celor două femei. Tessy își dorea să se mai uite la ea măcar un pic, dar ar fi fost o impolitețe să o evite pe mama ei. Ieremia nu părea omul care să fie vreodată nepoliticos.

El întinse pantalonii.

– I-am pus la muiat aseară, sperând să scot ceva din suc. Zâmbi și se uită la Tessy. Nu știu ce folosesc de îi dă culoarea aceea roșie, dar sigur e eficient. A lăsat o urmă roz. Clar că bărbații nu apreciază pantalonii roz.

Obrajii lui Tessy se aprinseră la auzul acestor cuvinte. El nu avea de gând să o certe pentru neîndemânarea din urmă cu o zi, dar stânjeneala tot îi ardea pieptul. Întoarse fața ca el să nu citească în ochii ei.

– Desigur, rozul din obrajii unei fete frumoase e cu totul altă poveste. Glasul lui se auzea încet în spatele ei. Tessy o auzi pe mama ei chicotind. Nu sunteți de acord cu mine, doamnă McCleary, că o tânără cu bujori în obraji e una dintre cele mai încântătoare priveliști de pe pământul lăsat de Dumnezeu?

Tessy se uită pe sub gene la zâmbetul până la urechi al mamei.

– O, sunt întru totul de acord, domnule pastor. Îmi închipui că Dumnezeu le-a dat femeilor capacitatea de a roși doar pentru a mai înveseli puțin atmosfera.

Răspunsul glumeț al mamei era ceva neobișnuit pentru felul ei rezervat de a fi zi de zi. Ce fel de efect avea omul acesta asupra oamenilor? Privirea lui Tessy lunecă la Ieremia și îl descoperi așteptându-i privirea. Zâmbetul lui luminos aproape îi topi inima.

– Da, aș spune că-i adevărat cu siguranță. Nimic mai frumos pe pământul lui Dumnezeu...

Cuvintele lui o făcură pe Tessy să se simtă de parcă plutea deasupra ierbii. Știa ceva despre flirt, din ce văzuse la alți tineri, dar ea nu avusese niciodată pe cineva care să o atragă în jocul acesta. Atenția lui Ieremia o umplea de emoții, dar îi și dădea amețeli de cap să fie subiectul unui lucru atât de serios. Își dorea să știe cum să se poarte.

Dar nu putea decât să stea prostește țintuită locului, cu obrajii în flăcări, în timp ce mama ei părea la fel de îndrăgostită de Ieremia ca ea.

– Gata, acuma, tinere, dă-mi pantalonii să-i pun în apa de spălat.

Mama întinse mâinile crăpate. Tessy sări între cei doi și apucă pantalonii din mâna lui Ieremia.

– Ahhh. Propria-i cutezanță o făcu să simtă un nou val de căldură. Eu i-am murdărit, eu îi curăț.

Apoi, văzându-i pe cei doi, uluiți, șovăi. Un zâmbet însă se strecură în obrajii lui Ieremia, făcând să îi apară gropița, și Tessy îi răspunse cu un zâmbet.

– Asta dacă ai încredere în mine că nu ți-i fac praf.

Ieremia ridică o mână și atinse cu vârfurile degetelor brațul lui Tessy. Atingerea ușoară a degetelor lui pe pielea ei o făcu să simtă un fior pe loc.

– Am încredere-n tine, Tessy.

Cuvintele acelea, rostite cu atâta sinceritate, o atinseră pe Tessy mai profund decât orice i-ar fi spus. Simțea că nu era vorba doar de grija pentru pantaloni. Lacrimile i se opriră în gât.

Nimeni nu își mai pusese vreodată încrederea în Tessy McCleary. Nimeni. Mai puțin Ol' Gordy, care în ochii orășenilor nici măcar nu se punea la socoteală. Dar Ieremia conta.

– O să... o să-i aduc diseară. După ce se usucă și după ce îi calc cu fierul.

Ieremia râse atât de zgomotos că inima lui Tessy sfârâia ca untura în tigaie.

– Nu-i nevoie să-i calci, Tessy. După ce prind curelele în partea de sus a pantalonilor, o să se șifoneze oricum. Mă mulțumesc să fie curați.

Tessy dădu din cap, apreciind ușurința cu care accepta pantalonii. Ieremia se plăcea exact așa cum era, iar ea descoperi că i-ar plăcea la rându-i să se simtă la fel de bine în propria piele cum părea că se simte el.

– Atunci o să ți-i aduc în seara asta după ce-i spăl.

Ieremia dădu iar din cap și zâmbi mamei lui Tessy.

– Rămâneți cu bine acum, doamnă McCleary. Mulțumesc din suflet că mă ajutați cu asta. Întoarse privirea la Tessy și ochii i se îndulciră. Mulțumesc și ție, Tessy. Ne vedem mai târziu.

Tessy îi răspunse cu un zâmbet, neputând să își afle glasul, pierdută din nou în adâncul ochilor lui albaștri și duioși. El se întoarse și se depărtă cu binecunoscutu-i șchiopătat, pe care Tessy ajunsese să-l îndrăgească în timpul scurt de când se cunoșteau.

– Acum iată un tânăr foarte cumsecade, zise mama. Tessy se întoarse brusc și dădu de privirea bănuitoare a mamei. Și pare destul de atras de tine, fata mea.

Tessy lipi pantalonii de piept.

– E un sentiment plăcut, mamă, că un om asemenea lui se poartă frumos cu mine, dar asta mă și-nspăimântă.

– Te sperie? Mama freca un șorț pe spălător, cu sprâncenele încruntate. Acuma ce anume te-ar putea speria la pastorul Ieremia Hatcher?

– Totul.

Nu îi spuse mamei mai mult, dar înăuntrul ei inima striga. Îi era drag Ieremia Hatcher mai mult decât orice alt om pe care îl

întâlnise în viață. Și, desigur, cu cât îți place mai mult ceva, cu atât suferi mai mult când acel ceva dispare deodată. Nu peste mult timp Ieremia va pleca.

Se afla acolo numai pentru a împlini misiunea tatălui ei, câtă vreme acesta era la pat. Chiar dacă nu îi întorcea spatele, la fel cum făcea tot orașul, el nu era acolo ca să rămână. Va pleca. Teama pentru durerea sufletească pe care era convinsă că avea să o simtă la plecarea lui era cea mai mare dintre toate.

❋

Ieremia petrecu aproape toată după-amiaza pe terasa familiei Winters cu Biblia în poală, pregătind predica de duminică. Studiul era întrerupt de câte ori se oprea să salute pacienții care veneau și plecau. Cabinetul lui Holden mergea destul de bine și, fiind chiar pe terasă, până la sfârșitul zilei, Ieremia ajunse să știe fiecare junghi și durere pe care le simțeau localnicii. Aproape fiecare pacient îi ceru o rugăciune de vindecare și el nu refuză pe nimeni.

Ieremia râse când Holden, auzindu-i fără să vrea cererile, îi spuse zâmbind confuz:

– Nu prea au încredere în tratamentele mele dacă-ți cer să te rogi pentru ei când ies din cabinetul meu.

Ieremia răspunse șugubăț.

– Gândește-te că așa mă fac ei să mă simt de folos.

Simțea nevoia să fie util. În anii petrecuți în Rusia și în Polonia în timpul războiului suferise mult, simțind permanent că nu putuse face destul. Apoi, se îmbolnăvise și îl trimiseseră acasă, înainte să termine treaba. Chiar în clipa aceea, peste ocean, se duceau lupte aprige în care sufereau copii și mureau familii.

Și Ieremia stătea acolo, pe balansoarul de pe terasă, neputând să facă nimic ca să îi ajute. Povara copleșitoare a vinovăției că nu reușise să ajute mai mulți evrei să scape de nebunia lui Hitler era o greutate ce amenința câteodată să îl răpună. Faptul că stătea acolo, ascultând problemele acelor munteni, care își puneau

nădejdea în el că le va purta de grijă înaintea Tatălui Ceresc, alină inima greu încercată a lui Ieremia. Să se roage pentru ei era o vindecare pentru el însuși. Își afla bucuria în asta.

Se apropia ora cinei când auzi țâțânile porții scârțâind. Ieremia ridică ochii din Biblie și o văzu pe Tessy McCleary pășind cu sfială în curte. Ținea o legătură învelită într-o hârtie maro și înfășurată cu un șnur alb, iar părul îi era strâns la spate, într-o coadă simplă, cu o bucată din același șnur simplu. Ieremia zâmbi. Frumusețea naturală a lui Tessy nu avea nevoie de podoabe.

Inima îi sări în piept la vederea ei.

– Bună, Tessy. Închise Biblia și îi luă pachetul când urcă pe terasă. Ai terminat mai devreme decât mă așteptam. Îți mulțumesc.

– Cu plăcere, Ieremia, zise ea arătând spre legătură. A ieșit tot rozul. Nimeni nu va ști vreodată că a curs suc de căpșuni pe pantalonii tăi.

Ieremia bătu ușor cu mâna pachetul, făcându-l să foșnească.

– O, dar de fiecare dată când o să-i port, o să-mi amintesc cum am încercat să-ți fac cinste cu un suc și-n schimb am căpătat un duș. Îi zâmbi și îi făcu semn cu ochiul, arătându-i că glumea. Și că încă îți sunt dator cu un suc de căpșuni.

Tessy făcu mari ochii ei gri.

– Nu-mi datorezi nimic.

– N-ai apucat să-l bei pe acela așa că, după cum văd eu lucrurile, încă-ți sunt dator. Ea scutură ușor din cap, dar, înainte ca ea să apuce să mai zică ceva, el continuă. N-ai vrea să iei loc un pic?

– Să iau loc?

Ea clipi și ochii ei gri nu trădau nimic. Mușchii obrajilor lui Ieremia se strângeau la efortul pe care el îl făcea să nu râdă.

– Da, să iei loc. Știi doar, îndoi genunchii și te pui pe scaun... Ea rămase în picioare și îl privi fix, cu aceeași expresie nedeslușită. Măi să fie, oare la ce se gândea? El continuă. Asta dacă nu cumva, bineînțeles, mai ai rufe de spălat.

În cele din urmă, ea scutură din cap, părând a-și reveni din stupoare.

– Am spălat toate rufele.

Își trecea degetele mari peste toate buricele degetelor. Un tic nervos, era convins. Ce ar fi putut face ca să o ajute să se simtă în largul ei?

– Atunci, hai, ia loc lângă mine. Simt un parfum minunat și nu-mi pot da seama ce e. Poate-mi spui ce e.

Tessy luă loc cu sfială pe marginea balansoarului, își puse picioarele goale unul lângă altul și își netezi fusta albastră cu carouri peste genunchi. Trase aer pe nas, lăsă capul într-o parte, apoi recunoscând parfumul, zâmbi.

– Adierea e dinspre soare-răsare. Simți mirosul florii de nu-mă-uita. O tufă mare crește în curtea de lângă casa doctorului și a lui Callie. Se întoarse cu spatele și arătă cu mâna. Ieremia se aplecă la rândul său și privi la curtea de alături. Vezi toate floricelele acelea ce au un punct galben în mijloc?

Ieremia zări tufe de flori albastre care variau de la albastru deschis la albastru închis și care creșteau pe tulpini fragile ce abia se înălțau deasupra firelor de iarbă cosită.

– Da, le văd.

– Se numesc pitice, pentru că-s cele mai mici din soiul de nu-mă-uita, doar că mărimea nu pare să conteze când vine vorba de parfum. Au o mireasmă puternică, nu crezi? Un zâmbet îi lumină fața. Cele albe cresc pe înălțimi și, chiar de nu le vezi, le simți mirosul cu mult înainte s-ajungi la ele. Nu-s multe parfumuri care să îl întreacă pe cel răspândit de un covor de nu-mă-uita.

Ieremia se lăsă pe spate în balansoar, făcând lanțurile să scârțâie.

– Flori de nu-mă-uita... El dădu din cap, stăpânindu-și un zâmbet în timp ce încerca să își compună o mină serioasă. Cred că pot ține minte asta.

Tessy se înroși toată. Se ridică brusc în picioare.

– Cel mai bine ar fi să mă-ntorc acasă s-o ajut pe mama să pregătească cina. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu dumneata, domnule pastor... ăăă, Ieremia.

Înainte ca el să poată răspunde, ea coborî val-vârtej scările, ieși pe poartă și dispăru pe cărare. Ieremia se uită nedumerit în urma ei, mirat de plecarea ei atât de impetuoasă. Apoi zgomotul făcut de cineva care își dregea glasul îi atrase atenția și se întoarse dând cu ochii de un bărbat voinic, în pragul vârstei de cincizeci de ani, care stătea la capătul celălalt al gardului cu țăruși.

Borul unei pălării maro de cowboy îi ascundea toată fața, mai puțin bărbia, care era scoasă în afară provocator.

– Tu ești pastoru' ăl nou?

Vocea bărbatului avea greutatea autorității. Ieremia încuviință din cap, îndreptă picioarele și întinse mâna să prindă curelele de la genunchi. Omul intră în curte neinvitat și merse cu pași mari spre trepte. Puse un picior mare pe treapta a doua și lăsă mâna pe genunchiul ridicat.

– Nu te deranja să te ridici. Sunt Colt Murphy, primaru' din Shyler's Point. Am serviciu și ca polițist.

Pieptul păru să i se umfle peste măsură la ultimele cuvinte. Ieremia se aplecă în față cât de mult putu, întinse mâna și i-o strânse hotărât pe a lui Colt Murphy.

– Mă bucur să vă cunosc, domnule Murphy.

– Zi-mi Colt. Era să îi zdrobească degetele lui Ieremia cu strânsoarea sa puternică.

– Colt. Ieremia se așeză la loc în balansoar. Ce pot face pentru dumneata?

Colt își luă pălăria de pe cap, scoțând la iveală un smoc des de păr cărunt și o lovi de coapsă.

– Îmi poți zice cât timp a stat fata aia, McCleary, aici cu tine?

Dar ce treabă avea el cu asta, chiar primar să fie? Ieremia se scărpină în barbă.

– Nu prea mult. Mi-a adus niște haine curate. Bătu ușor cu mâna pachetul ce stătea pe scaunul leagănului de alături. De ce-ntrebați?

Colt Murphy trase aer adânc în piept, își puse pălăria pe cap și trase de bor în jos. Se uită la Ieremia mijindu-și ochii.

– Din pricină că acu' un ceas, dom'șoara Nancy Kirby a anunțat că i s-a furat o sacoșă din răchită de pe tejgheaua din bucătărie, în dosul ușii din spate. Și zice că Tessy McCleary a luat-o.

7

– Regret, Ieremia.

Callie puse porții mari de musaca de cartofi pe farfurii chinezești, alb și albastru și îi servi pe toți cei aflați la masă.

– Eu și Holden ar fi trebuit să pomenim de furturile care au fost prin oraș în ultimele luni. Dacă aveam habar că primarul va trece pe aici și-ți va pune problema în cârcă, aș fi pomenit negreșit de asta.

– A fost un șoc. Ieremia încă își revenea după conversația scurtă pe care o purtase cu polițistul orașului. Pesemne m-am bâlbâit ca un idiot, dar nu aveam nimic să-i spun decât că nu, n-am văzut nicio sacoșă și că da, Tessy a părut tulburată. Când i-am spus că nu o cunosc pe Tessy foarte bine, dar că am sentimentul că e mereu stresată, n-a părut să îi prea pese.

Holden oftă.

– Îmi închipui că tot orașul știe de întâlnirea lui Nancy cu Tessy de la magazinul universal de ieri. Oamenilor le place să vorbească. Sunt convins că Nancy a presupus că Tessy a luat sacoșa, ca să se răzbune pentru că s-a luat de ea când a vărsat sucul.

Ieremia clătină din cap.

– Eu tot cred că Tessy e prea timidă să caute răzbunarea. I-am văzut reacția la magazin. Nu a părut nicidecum mânioasă, mai degrabă plină de regrete. Recunosc, îmi venea să-i zic vânzătoarei

ce gândeam pentru felul în care o trata pe Tessy, dar Tessy i-a cerut iertare și a plecat. Tăcu pentru moment, căzut pe gânduri. Doar nu crezi că Nancy a văzut-o de fapt pe Tessy luând sacoșa, nu-i așa?

– Nu contează că n-a luat-o. Callie îl luă pe Holden de mână în timp ce se așeza pe scaun. Nimeni n-a *văzut*-o pe Tessy luând ceva. Dar, e straniu că de fiecare dată când se petrece un furt, urmează un soi de răfuială între Tessy și proprietarul lucrului furat. Cealaltă parte ciudată e că lucrurile nu sunt niciodată valoroase în bani, ci au o valoare sentimentală. Iar părerea locuitorilor de prin părțile astea e că au dovada. Dacă ceva lipsește, ei dau vina pe Tessy, fiindcă numai o piază rea ar lua ceva, cu gândul să provoace o suferință sufletească acelei persoane mai curând decât contului din bancă.

– Lucrurile se înrăutățesc pe zi ce trece. Ieremia încrucișă brațele scârbit. Mai întâi poartă ghinion, acum e o piază rea și o hoață? Oamenii ăștia înguști la minte n-au nimic mai bun de făcut decât să arunce cu pietre?

Callie și Holden schimbară o privire cu înțeles. Ieremia puse capul în pământ.

– Vă rog să mă iertați. Am judecat și m-am purtat foarte necreștinește. Doar că sunt copleșit în clipa asta.

În parte era furios din cauza a ceea ce văzuse în ultimii ani. Tratamentul lipsit de omenie a lui Hitler față de evrei era o rană ce continua să doară. Acum părea să retrăiască totul, într-o măsură mai mică, fiind martor la o comunitate ce stigmatiza în mod nedrept un membru al său, ca fiind o paria.

Deși purtarea lor răutăcioasă față de Tessy nu era nici pe departe la fel de brutală ca cea a Hitler față de evrei, nu o merita și acest lucru rănea inima sensibilă a lui Ieremia. Callie îl bătu ușor pe mână.

– Ești iertat. Ieremia, îți admir dorința de a o apăra pe Tessy. Asta spune multe despre caracterul tău.

El avu sentimentul că ea voia să spună mai multe.

– Dar...?

Ea zâmbi trist.

– Dar ai grijă de tine, te rog! Superstițiile nu sunt tratate ca ceva lipsit de importanță prin părțile astea și s-ar putea ca lumea să nu răspundă cu gânduri bune unui străin care dă buzna și îi calcă pe bătături pentru lucruri în care ei cred încă din copilărie. Ai grijă ce faci, bine?

Ieremia se trase îndărăt, mirat.

– Îmi spui să am grijă când urc la amvon?

Callie se făcu roșie în obraji, dar ridică numai din umeri.

– Nu-ți pot spune ce să predici. Dacă Dumnezeu te îndeamnă să vorbești despre superstiții, n-o să-ți stau în cale. Dar, te rog, să nu folosești amvonul ca pe câmpul tău de bătaie împotriva lor. Muntenii aceștia sunt tenace, au fost nevoiți să supraviețuiască pe dealuri, unde să-ți croiești un drum în viață nu e deloc floare la ureche. Sunt înclinați să fie la fel de tenace și-n credințele lor. Chiar dacă ești un om al lui Dumnezeu, lucru care te face respectat, îți poți face dușmani dacă te miști prea repede, dacă vorbești prea direct. Măcar la început. Ea suspină. Bănuiesc că lucrul pe care ți-l cer e să te mai rogi pentru ce ai de gând să faci, înainte de a trece la fapte.

Ieremia aprecia sinceritatea lui Callie.

– Totdeauna mă rog pentru predicile mele, înainte să vorbesc.

– E bine. Callie întoarse privirea spre Holden. Acum, spune rugăciunea înainte să se răcească mâncarea.

Holden făcu ce îi cerea și conversația se îndreptă către alte subiecte. Dar lui Ieremia îi venea greu să își țină mintea adunată. Se tot gândea la convingerea lui Colt Murphy că Tessy luase sacoșa lui Nancy Kirby. Își aminti comportamentul agitat al lui Tessy și plecarea ei intempestivă atunci când primarul își făcuse apariția. Să fi fost ea emoționată din pricină că se făcea vinovată de furt? Ea nu avea o geantă la ea, dar ar fi putut să o ascundă înainte de a-i aduce pantalonii. Se mustră în sinea lui. Nu voia să se lase atras în nerozia aceea. Legile omenești considerau că o

persoană era nevinovată până i se dovedea vinovăția. Până când nu avea o dovadă care să i se pună dinainte, va crede că Tessy era fără vină.

Niciodată până acum nu se înșelase în privința caracterului unui om. Această calitate îi prinsese bine când își alegea oamenii care să îl ajute la muncă în Europa. Instinctul îi spunea în clipa aceea că Tessy nu era o hoață, în ciuda credinței membrilor comunității. Până să aibă o dovadă palpabilă, care să dovedească altceva, va apăra ferm nevinovăția lui Tessy.

Trebuia să existe un om cu capul pe umeri în orășelul acela înțesat de oameni fără minte.

În dimineața zilei de duminică, Ieremia își ocupă locul din spatele amvonului simplu din Mountainside Bible Church. Când cuprinse cu privirea credincioșii și văzu fețele lor înălțate și luminoase, îi veni greu a crede că oamenii aceia puteau fi atât de atenți și de receptivi în biserică, dar puteau respinge fără menajamente pe unul de-al lor în momentul în care serviciul religios lua sfârșit.

Alese 1 Ioan, capitolul patru, pentru textul din ziua aceea. În timp ce citea versetele cunoscute „...copilașilor, sunteți din Dumnezeu; și i-ați biruit, pentru că Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume... Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu... Preaiubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții... Și aceasta este porunca pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu iubește și pe fratele său...", inima lui bătea cu speranța că mesajul transmis printre rânduri va pătrunde în inimi, fără ca el să ridice măcar degetul acuzator.

Mesajul prevenitor al lui Callie apăsa greu pe umerii lui. Nu avea de gând să își facă dușmani în locul acela, voia să unească acea comunitate într-un singur trup. În timp ce Ieremia dezvolta

versetele, luând fragmente din capitol și transmițând mesajul pe care Dumnezeu i-l insuflase în inimă, era foarte captivat de prezența lui Tessy în același loc, în care o văzuse în prima seară, la capătul primului rând, aproape de perete. Ea ținea închisă în poală o Biblie ponosită. Stătea cu privirea ațintită asupra lui, părând a sorbi fiecare cuvânt. Iar lui îi venea greu să nu îi acorde o atenție deosebită, atâta de arzători erau ochii ei. Își mută privirea cu un gest de voință, ca să cuprindă întreaga adunare, uitându-se în ochii fiecăruia în parte, la un moment dat, în timpul cuvântării. Păreau a asculta cuvintele lui și inima i se umplu de speranță.

Pe măsură ce vorbea, în sinea lui se ruga ca ei să își dea seama că greșeau și să o primească pe Tessy necondiționat în mijlocul lor.

– Și, astfel, odată ce am devenit membri ai familiei lui Dumnezeu, am devenit cu adevărat frați și surori în ochii Domnului. Suntem urmași înfiați alături de Isus Cristos, copii ai Tatălui Ceresc. În felul acesta, aflăm în versetele 20 și 21 un mesaj de la Tatăl nostru pentru noi: „Dacă zice cineva: «Eu Iubesc pe Dumnezeu», și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci, cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede ? Și aceasta este porunca pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe fratele său." Am rugămintea să purtați cuvintele acestea în inimile voastre și să vi le amintiți când vă întâlniți unii cu alții pe străzile din Shyler's Point. Să arătăm Domnului nostru dragostea pe care I-o purtăm ținând unii la alții fără opreliști. Ce ziceți să ne rugăm?

După rugăciunea de încheiere, Holden veni în față și conduse adunarea în cântarea unui imn. Odată ce cântarea luă sfârșit, Ieremia se îndreptă către ușile duble ale bisericii să strângă mâinile și să salute credincioșii la plecare.

Chiar dacă cele mai multe comentarii erau cele obișnuite: „Mulțumim, domnule pastor, pentru cuvântul de învățătură" sau „Aveți o voce frumoasă, domnule pastor", el tot spera că va vedea

o schimbare în atitudinea câtorva oameni măcar. Tessy se număra printre ultimii care ieșeau. O zări stând în ușă, părând să aștepte ca toți ceilalți să iasă.

Ieremia se gândea că era deosebit de frumoasă, îmbrăcată în rochia ei galbenă, cu guler alb, cu părul de culoarea mierii ce îi era strâns la spate și prins cu o fundă albă de satin. Purta încălțările de duminică, pantofi ușori de lac cu o bretea care se închidea la scobitura gleznei. Tocurile o înălțau puțin și păreau să îi sublinieze silueta zveltă. Ieremia era convins că zâmbetul lui devenise mai generos când ea se apropie și îi strânse mâna.

– Ai făcut o treabă pe cinste, domnule pastor. Ea lăsă capul într-o parte și îl fixă cu o privire pătrunzătoare. Ai părut că te simți la locul potrivit sus, la amvon. Îmi închipui că Dumnezeu a știut ce făcea când te-a chemat să ții cuvântarea.

Cuvintele ei îl umplură de bucurie mai mult decât ale oricui.

– Îți mulțumesc, Tessy. Ce spui înseamnă mult pentru mine.

Ea închise ochii pentru o clipă, mâna rămânându-i nemișcată într-a lui.

– „...dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții." Ea suspină și deschise ochii gri, întâlnind iar privirea lui.

– Cuvinte puternice.

– Nu eu le-am scris, doar știi. Le-am citit pur și simplu.

Tessy zâmbi.

– Și te-ai descurcat de minune. Își trase mâna tresărind ușor. Eu... eu mai bine merg spre casă acum. Ea se răsuci pe călcâie și coborî în grabă scările. Dar pe la jumătatea drumului se opri și privi peste umăr, cu o expresie gânditoare. Să știi, Ieremia, că-i mare păcat că cei care conduc lumea nu ți-au auzit predica. Poate că dacă toți ar putea împlini ce Dumnezeu a scris în Cartea Sa, războiul s-ar opri îndată.

Ieremia încuviință din cap, chinuit de un nod în gât. Ea traversă curtea cu pași grăbiți, iar părul ei prins în coadă păru să îl salute în semn de rămas-bun. El rămase cu ochii după ea până

ce Callie și Holden își făcură apariția. În timp ce se îndreptau fără grabă spre casa familiei Winters, Ieremia se uită la Callie.

– Oare am supărat pe careva, ce crezi?

Callie zâmbi cu un aer atotștiutor.

– Ah, Ieremia, ești diplomat. Ți-am recunoscut șiretlicul, dar ai fost foarte înțelept la cuvântare, sunt sigură că nimeni altcineva n-a surprins mesajul de dincolo de cuvinte.

Ieremia se încruntă.

– Adică, nimeni n-o să meargă acasă, n-o să se privească în oglindă și n-o să se întrebe dacă ar trebui să facă niște schimbări?

– Nimeni. Callie îl bătu ușor pe braț. Dacă au ascultat cu adevărat, desigur, își vor cerceta inimile să vadă dacă le lipsește felul acela de dragoste despre care ai vorbit în dimineața asta. Dar ai pus lucrurile într-o lumină atât de plină de dragoste și de atrăgătoare, încât nimeni n-a putut afla vreo jignire ascunsă în mesaj.

– Bănuiesc că-i un lucru bun.

Dar fusese el oare destul de convingător astfel încât să facă o schimbare? Atâtea lucruri trebuiau schimbate în Shyler's Point. Pufni ușor. Multe trebuiau schimbate peste tot în lume. Deși Hitler se sinucisese și domnia terorii lui se terminase, japonezii continuau să fie în război cu Statele Unite. Lucrurile nu se liniștiseră, indiferent cât de pașnică părea lumea în care el se găsea la vremea aceea.

Holden ținu deschisă poarta pentru ca Ieremia și Callie să intre în curte, iar Callie gemu ușor în timp ce urca scările. Se opri în capul scărilor, apucându-se de pântece cu mâinile amândouă și lăsând capul pe spate. Holden trecu repede pe lângă Ieremia și o cuprinse cu brațul pe după mijloc.

– Ce se-ntâmplă?

Lui Ieremia i se zbârli părul pe ceafă simțind îngrijorarea din tonul lui Holden. Callie zâmbi soțului ei.

– Copilul tău foarte poznaș își face simțită prezența. Câteodată aș vrea ca bebelușul să nu lovească atât de tare. Doare!

– E doar o lovitură? se încruntă Holden. Nu e o contracție?

Callie cuprinse în palmă obrazul lui Holden.

– Nu e o contracție, Holden. Doar o pălitură. Nu-ți mai face griji. Ea dădu din deget în joacă în direcția lui Ieremia. Și tu. Ajunge un prăpăstios în casă. Haideți. O să pun cina pe masă.

Holden o apucă de mână.

– Lasă-ne pe noi să facem asta.

Callie scutură din cap.

– O să vă las să faceți de toate pentru mine după ce se naște copilul, dar până atunci, lasă-mă-n voia mea. O să-mi ia gândul de la piciorușul care încearcă să treacă printre coastele mele.

Ea intră cu pași hotărâți în casă, lăsându-i pe cei doi bărbați pe terasă. Holden pufni oțărât.

– Femeile. Ascultă vorbele mele, Ieremia, când ai să te-nsori, găsește o femeie care n-are vână de încăpățânare în trup. Viața ta are să fie mult mai ușoară.

Ieremia nu își putu stăpâni zâmbetul ce i se întindea pe față. Văzuse destule lucruri în relația dintre soții Winters ca să știe că Holden iubea totul la Callie, chiar și înclinația ei de a fi încăpățânată și independentă.

– Îmi închipui că încăpățânarea din firea lui Callie e precum condimentele într-o tocană. Ar fi destul de ștearsă fără ea.

Holden puse mâna pe umărul lui Ieremia.

– Ai dreptate, prietene. Îmi retrag cele spuse mai devreme. Sper să găsești o femeie exact cum e Callie a mea. Îți garantez că vei primi fericirea la pachet.

Holden intră în casă, dar Ieremia se duse cu pași zgomotoși spre leagăn. Își desfăcu curelele de la genunchi, se lăsă pe scaunul din lemn și îi dădu puțin avânt. Trase aer adânc în piept, inhalând parfumul dulce al florilor de nu-mă-uita, îngăduind ochilor să se închidă în timp ce se gândea la vorbele lui Holden.

„Doamne, care e planul Tău pentru mine în ce privește familia? Am deja douăzeci și nouă de ani. Cât timp va mai trebui să aștept?"

Deschise ochii și văzu o lumină puternică. Razele soarelui se strecurau printre stinghiile terasei și se reflectau în proteza din argint ce îi proteja piciorul. Strânse ochii la lumina strălucitoare, ferindu-se puțin să nu fie orbit. Se împăcase cu handicapul său cu ani în urmă. Deși era încet din punct de vedere fizic, reușise să își împlinească chemarea de a deveni pastor. Chiar călătorise în părți ale lumii pe care niciunul dintre frații lui nu le văzuse.

Atunci, de ce amintirea acelor proteze argintii îl făcea să se întrebe dacă putea deveni soț și tată? Simțea o apăsare în piept la gândul sacrificiului pe care o femeie l-ar face ca să devină soția lui. Rolul bărbatului era acela de a-și ocroti soția, de a fi cel care merge în față, iar Ieremia credea că aceasta însemna că bărbatul trebuia să fie cel mai puternic atât din punct de vedere spiritual cât și trupesc.

Se lovi supărat peste proteza de la picior. Să fie căsătoria de neatins pentru el? Dacă era așa, Dumnezeu va trebui să îi dea pacea, să scoată dorința de a avea o familie din inima lui și să îl ajute să vadă misiunea de pastor ca fiind de ajuns.

Cântecul unei păsări cardinal se auzea de undeva din niște tufe de spirea care crescuseră peste tot, pe lângă casă. Fluieră ținând isonul păsării, amintindu-și motivul pentru care se afla în Shyler's Point. Venise ca să predice și să își recapete puterile.

Iar acum se părea că Dumnezeu îi dădea o misiune în plus, aceea de a o ajuta pe Tessy.

Un zâmbet îi înflori pe buze, întrerupându-i fluieratul. Tânăra fusese atât de atentă la predica din dimineața aceea. Imaginea nu se potrivea cu cea a unei persoane care ar fura de la vecini și ar face pagubă în mod intenționat vecinilor săi. Cum ar putea el să o elibereze pe Tessy de legăturile bănuielilor și resentimentelor în care orașul o ținea captivă?

„Dovedește că e nevinovată."

Tresări la gândul acesta. Dacă putea dovedi fără putință de tăgadă că nu Tessy fura lucrurile, atunci locuitorii orașului ar trebui să recunoască faptul că se înșelaseră bănuind-o hoață. Apoi,

putea să îi convingă și că se înșelaseră să o creadă purtătoare de ghinion. Emoția era tot mai puternică în pieptul lui. Dacă punea mâna pe hoțul adevărat sau găsea măcar un alibi onorabil pentru Tessy, acest lucru ar infirma acuzațiile.

După aceea ar putea începe lucrarea de desființare a superstiției ridicole că Tessy era o piază rea. Strânse degetele pe marginea scaunului, gata să treacă la fapte. Soarele se reflecta iar în proteză. Pe cât de iute prinsese curaj, pe atât de grea își simți atunci inima, ca o piatră în stomac. Pe cine încerca să păcălească? Cum să facă pe detectivul cu picioarele lui neascultătoare?

Chiar credea că putea prinde un hoț asupra faptului ori să se țină pe urmele lui Tessy în plimbările ei lungi, ca să vadă dacă nu cumva ea își chinuia concetățenii? Nu se mai plânsese de proteze de când avea doisprezece ani și nu fusese băgat într-un joc de baseball din curtea școlii, dar în clipa aceea ar fi dat orice să le arunce și să umble cu pași hotărâți și iuți ca orice alt bărbat.

– Ieremia? Prânzu-i gata, se auzi vocea lui Callie din casă.

– Vin. Își îndreptă picioarele, prinse curelele la loc și apoi se ridică cu greu. Vin... încet, dar sigur.

Când ajunse la ușa cu sită, un gând îi veni pe loc în minte. Încet, dar sigur... Dumnezeu nu îl părăsise niciodată atunci când se ruga și Îi cerea ajutor ca să își împlinească țelurile pe care și le fixase. De ce l-ar împiedica Dumnezeu de data asta? Nimic nu era cu neputință la Dumnezeu, nici măcar prinderea unui hoț de către un bărbat infirm.

Ieremia lucra de partea binelui. Cu siguranță, Dumnezeu îi va da izbânda. În pieptul lui inima prindea iar aripi. Mergând pe hol spre bucătărie, încrederea lui creștea. El și Dumnezeu puteau face asta. Își va începe munca de detectiv a doua zi, la prima oră.

8

Tessy trecu pe lângă o grămadă de cauciucuri uzate care se găsea în spatele Magazinului Universal Spencer. Oare când va urca mașina de gunoi muntele ca să strângă grămada de cauciucuri vechi?

Mirosul de cauciuc încins de soarele dimineții îi înțepa nările și o făcu să strâmbe din nas. Prefera mireasma florilor de câmp, așa că grăbi pașii, nerăbdătoare să ajungă pe dealuri, unde aerul era încărcat de parfumuri plăcute. În ziua aceea se îndrepta spre Pârâiașul Noroios, un afluent destul de mare al Râului Bivolilor.

Sudoarea îi curgea pe șira spinării și Tessy era nerăbdătoare să își afunde picioarele în apa rece ca gheața și să își țină planșa de desen în poală ca să deseneze o familie de castori construind un baraj pe malul dinspre nord.

Arțarii o adăposteau sub crengile lor generoase, iar razele soarelui se strecurau printre ele, făcând dâre oblice de lumină. Tessy zâmbea și se învârtea printre raze. Firicele de praf sclipeau asemenea unor fulgi de aur. Se trezi fredonând ușor, în timp ce picioarele ei călcau aproape fără zgomot pe pământul moale, acoperit cu mușchi.

Erau cărări bătătorite de căprioare, fâșii înguste și netede de pământ golaș, dar Tessy prefera să își croiască propriul traseu prin pădure. Era o aventură să caute poteci noi pe care să le străbată ca să ajungă la locurile preferate și cunoscute.

Privirea îi lunecă de la delicata iarbă galbenă a fluturilor la smocurile de brumărele mov și de lobelii albastre. Ferigi de un verde intens creșteau în jurul plantelor în floare, oferind fundalul perfect petalelor colorate. Tessy se minuna la vederea bogăției de plante ce înfloreau la umbra pădurilor.

Cu siguranță Dumnezeu și-a folosit creativitatea când a alcătuit munții aceștia. Ochii i se delectau cu fiecare culoare a curcubeului și cu fiecare nuanță a acesteia. Ieși dintre copaci și făcu salturi peste pietre și mușchi spre malul Pârâiașului Noroios. Se îndreptă către o piatră mare și netedă, aflată pe malul dinspre sud, un loc perfect de observație a stăvilarului de pe malul opus. Se așeză pe suprafața călduță, își scoase încălțările și apoi își cufundă picioarele în apă.

La primul val de apă rece peste tălpile goale, râse de încântare, afundându-și apoi picioarele până la glezne în apa cristalină. Orhidee sălbatice, într-o mulțime de culori, înfloreau de-a lungul malului, cu petale galbene, franjurate, și mov simple, înălțându-și capetele regale în sus pe firul apei. Corolele de un mov-sângeriu îi smulseră de pe buze un oftat de încântare.

Întinse mâna după rucsac, scoase creioanele și hârtia, vorbind în tot acest timp cu florile.

– O, voi corole pline, purpurii, după ce termin cu castorii, o să vin să vă desenez. Dar nu știu cum voi putea așterne vreodată pe hârtie frumusețea voastră adevărată. Suspină din nou și întoarse privirea de la orhidee la grămada de bețe și de noroi făcută de castori. Chicoti. Domnule Castor, îmi vine greu să zic că ai o casă frumoasă, dar îți admir priceperea la construit.

Se aplecă asupra hârtiei, cu creionul în mână și începu să deseneze. Stând cu bărbia în piept, ridica ochii să privească digul, apoi întorcea repede privirea la hârtie, recreând ceea ce vedea cu mișcări dibace de grafit. Din când în când se oprea să ascută creionul cu briceagul, cu mișcări iuți și hotărâte, nemulțumită de întrerupere, apoi mijea ochii când privea spre dig și continua să deseneze.

Râul bolborosea vesel. Castorii intrau și ieșeau din apă, vociferările lor morocănoase ajungând peste râu până la urechile lui Tessy. Soarele era arzător și neclintit deasupra capului ei. Se pierduse în plăcerea de a mișca creioanele colorate pe hârtie, unde încetul cu încetul se încropea imaginea în detaliu a barajului construit de castori.

Tocmai întindea mâna după creionul negru ca să facă niște umbre la baza digului când castorul mascul masiv lovi deodată apa cu coada și toate cele trei animale se cufundară în adânc. Tessy ridică privirea, tulburarea făcându-i pielea de găină pe brațe. Oare ce speriase animalele? Apoi, undeva dinapoi, auzi trosnetul unei crengi subțiri care se rupea.

Picioarele scoase repede din râu făcură un evantai de picături. Creioanele se împrăștiară și căzură de pe piatră pe mușchiul de sub ea când Tessy se întoarse brusc să vadă ce era în spatele său. Deodată, spaima fu înlocuită de ușurare, dar obrajii îi luară foc. Își lipi planșa de desen de corsajul rochiei.

– Ieremia. Inima îi bătea atât de tare încât îi veni greu să îi spună numele. Am crezut că e un urs negru ce mă atacă pe furiș.

Zâmbetul lui atât de drag o încălzea mai tare ca soarele. El parcurse distanța rămasă între ei, cârja agățând mușchiul în timp ce se căznea să înainteze pe pământul denivelat. Când ajunse lângă ea, își lipi palmele de suprafața dură a pietrei, apoi se lăsă pe ea, ținând picioarele întinse în față. Așeză cârja pe pământ lângă piatră și scoase un oftat lung.

– Ufff! Ce drum pe cinste! Privirea îi luneca în susul și în josul râului, pe chip citindu-i-se încântarea. Și a meritat din deplin. Ce loc frumos. Vii des aici?

Ea stătea privindu-l prostește, tot cu planșa lipită de piept. Dar ce făcea el acolo?

– Eu... Ăăă...

O tulbura să fie singură pe munte cu pastorul cel arătos.

– Doar n-ai crezut sincer că sunt urs, nu-i așa? El făcu ochii mari, de parcă găsise răspunsul fără ca ea să îi dea glas. Îmi pare foarte rău, Tessy. N-am vrut să te sperii.

Într-un sfârșit, Tessy își recăpătă graiul.

– E în regulă. Eram cu gândul în altă parte. Și nu m-așteptam să vină cineva până aici așa că, atunci când castorii au sărit în apă... Dându-și seama că o lua gura pe dinainte, se opri și înghiți cu greu, apoi termină pe un ton șovăitor. Cel mai adesea, sunt singură pe aici.

„Cel mai adesea" era singură? Era tot timpul singură, dacă nu dădea peste Ol' Gordy. Să fie în compania lui Ieremia era la fel de bine. Sau poate și mai bine.

– Ce faci aici?

Ea se trase puțin să îi facă mai mult loc pe piatră. El ridică ușor din umeri.

– M-am plimbat aproape prin tot orașul. Voiam s-arunc o privire prin împrejurimi. Stai într-o zonă frumoasă.

Ea aprobă dând din cap, cuvintele lui aproape făcând ecoul gândurilor sale de mai devreme pe când se îndrepta către Pârâiașul Noroios. Ieremia lăsă privirea pe brațele încrucișate ale lui Tessy și încruntă curios din sprâncene.

– Ce ai acolo?

Tessy plecă ochii la planșă. Ce avea să facă dacă el îi cerea să se uite la desen? Ol' Gordy era singurul care îi văzuse desenele. Își umezi buzele.

– Doar caietul meu de desen.

Ieremia înclină capul, privirea lunecându-i la creioanele împrăștiate în buza pietrei. Un zâmbet larg îi lumină fața.

– Un caiet cu desene făcute de tine?

Ea dădu din cap, strângând instinctiv brațele pe planșă. El se întoarse și arătă cu mâna spre dig.

– Ce realizare remarcabilă a acelor creaturi blănoase!

Tessy zâmbi ușurată, mulțumită că el schimbase subiectul.

– Castorii sunt foarte... laborioși.

Ea se simți înțeleaptă fiindcă rostise un cuvânt pe care l-ar fi folosit Pete.

– N-am mai văzut un dig făcut de castori de când eram mic și era mult mai mic decât acesta.

Tot cu ochii la dig, Ieremia își trecu palmele pe suprafața pietrei. Mâna dreaptă ajunse foarte aproape de genunchiul ei stâng. Lui Tessy i se frământă stomacul de parcă un fluture monarh fusese eliberat acolo.

– E unul dintre lucrurile mele preferate din pădure.

Glasul îi tremura.

Voia să se liniștească, să se bucure de compania lui, dar în stomacul ei se întâmplau lucruri ciudate când el se afla prin preajmă. Sporovăia ca să își ascundă stânjeneala.

– Mă bucur să văd că se-ntorc castorii. Shyler's Point a luat ființă când primul domn Spencer a construit pe culme un centru de comerț cu blănuri. Cel mai mult el făcea negoț cu piei de castor, dar și cu cele de urs, vidră și vulpe. Vânătorii francezi care au pus capcane aproape au șters castorii de pe fața pământului ca să facă pălării la modă. Dar câțiva castori au supraviețuit și negustorii au plecat, așa că acum animalele sunt libere să-și construiască digurile în liniște. Asta dacă nu cumva, zise ea ridicând din umeri, cineva ca tine sau ca mine vine să-i tulbure.

– Nu cred că i-ai deranjat. Ieremia îi zâmbi din colțul gurii. Păreau tare în largul lor în prezența ta. Stângăcia mea i-a speriat și s-au întors în apă. Se încruntă, privind iar spre dig. Că veni vorba, crezi că vor apărea în curând? N-aș vrea să se-nece.

Tessy râse.

– Sunt cuibăriți la ei în bârlog acum, nu stau deloc în apă. Se lasă pe fund și ascultă, iar când se simt în siguranță, ies iarăși. Dacă nu zicem nimic, o să avem șansa să-i vedem.

Ieremia răsuflă ușurat.

– O, bun. Nu mi-aș ierta să fiu vinovat pentru dispariția celor câțiva castori rămași în Shyler's Point.

Lui Tessy îi bătea inima în piept, găsind încă un motiv pentru care să îl îndrăgească pe Ieremia Hatcher. Adora vietățile pădurii, dar nu crezuse că un bărbat putea să îndrăgească mai mult un animal decât valoarea blănii. Își dorea să îi poată oferi ceva în dar. Părea deschis să îi vorbească despre castor, așa că îi împărtăși ceva mai mult din ce știa.

Arătă cu mâna spre malul din spatele digului.

– Vezi locul acela întunecat de pe mal? Ceva ce seamănă cu o mică peșteră?

Ieremia se aplecă în față, punându-și mâna streașină la ochi.

– Da.

– Uneori, când apa-i prea adâncă, castorii se cuibăresc pe malul râului și nici măcar nu construiesc digul. Acolo au trăit castorii înainte să-și construiască digul aici, pe Pârâiașul Noroios. Are să fie un bârlog frumos în mal, cu încă o ieșire pe sub apă. Ea lăsă capul într-o parte, se apropie puțin de el, indicând cu o mână în timp ce ținea planșa de desen cu cealaltă. Ei construiesc pe sub apă, făcând un tunel în sus și apoi făcând loc pentru bârlog înainte să sape spre deschiderea pe care o vedem. În felul acesta nu rămân fără adăpost. Suspină, amintirea smulgându-i un zâmbet. E plăcut să privești o față cu mustăți ce iese din mal cum iese puiul din ou. Zâmbetul lui Ieremia o încurajă să continue. Istețe vietăți, nu-i așa? Iar acum că și-au terminat de construit barajul, alte animăluțe vor veni și se vor muta în cuibul părăsit.

El o privea insistent cuprins de uimire. Tessy își umezi buzele.

– Ce... ce nu-ți place?

– N-are ce să nu-mi placă. El scutură din cap, dojenindu-se pentru ceva. Știi multe despre castori.

Ea ridică din umeri.

– Știu despre multe feluri de vietăți. Bunica m-a învățat tainele pădurii și despre viețuitoarele ei sălbatice. Și Ol' Gordy...

Își acoperi gura cu mâna. Lui Ol' Gordy nu îi plăcea să vorbească despre el altor oameni.

– Old Gordy...?

Tessy se întoarse într-o parte. Ochii negri ai unui castor, ca niște bobițe, se iteau deasupra apei, în fața digului. Ea arătă cu mâna fără să scoată un sunet. Ieremia se uită și un zâmbet larg îi lumină chipul. Întoarse privirea la ea, îi aruncă o ocheadă, apoi se uită iar la castor.

Rămaseră câteva minute să privească animalele care se întorceau la treabă. Castorii o duceau pe Tessy cu gândul la niște

pitici când se împleticeau peste movilă târându-și cozile întinse după ei, folosindu-se de labele dibace din față pentru a împinge și suci crengile subțiri ce dădeau formă zăgazului.

După câteva minute, Ieremia se aplecă spre Tessy și îi șopti:

– Desenai barajul castorilor când am venit și te-am speriat?

Degetele ei se strânseră pe marginea planșei de desen. Cu ochii la dig, ea încuviință încet din cap. Pândi cu coada ochiului. Privirea ochilor albaștri a lui Ieremia se ațintise asupra ei. Buzele lui se arcuiră încântător.

– Pot să-l văd?

Ea își ținuse desenele cu peisaje secret, de teamă că ceilalți ar lua-o în derâdere. Inima îi spunea că putea avea încredere în Ieremia, însă anii în care se ascunsese erau greu de depășit.

– Dacă ai prefera să nu mi-l arăți, o să-nțeleg.

Vocea lui domoală și sinceră era la fel de plăcută ca răpăitul unei ploi de vară. Știa că el nu se va supăra dacă îl refuza, dar, deodată voia să îi vadă desenul. Voia să îi împărtășească această latură secretă a ei, să îi arate că exista ceva bun înlăuntrul ei. Foarte încet ea dezlipi planșa de piept. Se uită la ea mai întâi, o măsură cu privirea de sus în jos. Nu era gata–mai avea nevoie de niște umbre, dar desenul era aproape de final.

Înghiți în gol, trase o gură bună de aer și întoarse planșa către el. Ieremia plecă privirea la desen. Deschise ochii mari. Un zâmbet de încântare îi apăru pe chip.

– Tu ai desenat asta?

Întinse mâna și ceru planșa fără cuvinte. Ea i-o dădu cu inima bătând cu putere. Își ținu respirația când el puse planșa în poală și studie desenul cu atenție, trasând cu degetul forma zăgazului și făcând o dâră invizibilă până la locul întunecat al malului aflat în spate.

– Tessy, e nemaipomenit de frumos. Ce mai, parcă te-ai uita la o fotografie. Nu știam că ești atât de talentată.

Tessy răsuflă cu un șuierat. Cuvintele lui erau și mai laudative decât ale lui Ol' Gordy. Tessy se simțea ca și cum cineva aprinsese o lumânare și i-o aruncase în sân, luminând-o din interior.

Plăcerea o făcea să tremure. Se cuprinse cu brațele, savurând triumful acelui moment.

– Ai putea vinde desenul ăsta. Până în cele mai mici detalii, e la fel de bun ca ilustrațiile pe care le-am văzut în enciclopedii și în alte cărți publicate.

– Cărți publicate? întrebă ea cu voce sugrumată. Inima lui Tessy se zbătu deodată de o rușine amestecată cu teamă.

– Da. Ieremia studia desenul în continuare. Absolut uimitor...

Tessy nu putea vinde desenul. Ieremia trebuia să știe motivul, înainte să se lase dus de val la gândul acesta. Dar cum să îi spună? Greutatea aceasta îi apăsa pieptul, se simțea foarte rușinată. Oare ce va crede el despre ea când va afla? Dar trebuia să îi spună. Atunci el va renunța la idee.

Ea își frângea degetele în poală.

– Dacă... dacă desenul ăsta ar apărea într-o carte adevărată, ce s-ar scrie pe pagină? Mereu stă ceva scris în josul paginii, sub desenele din cărți.

– Care-i numele râului acesta?

– Pârâiașul Noroios.

Ea dădu scurt din cap.

– Atunci pesemne că s-ar scrie dedesubt cam așa ceva „Zăgaz de castor la Pârâiașul Noroios". Ea ridică unul dintre creioanele căzute și i-l întinse. Tremura. Tot trupul ei era umed de sudoare. Ieremia, ești bun, te rog, să scrii cuvintele jos de tot pe pagină, în locul meu?

El ridică brusc capul, încruntând din sprâncenele groase. Apoi descleștă ușor maxilarul, semn că înțelegea. Tessy își dorea să se poată furișa sub stânca pe care stătea. Acum aflase și el.

9

Când Ieremia o zărise pe Tessy trecând prin spatele magazinului universal în dimineața aceea, o urmărise ca să se convingă că nu se furișa acasă la careva să ia un obiect ce nu îi aparținea. Din vreme ce picioarele ei erau mai zdravene decât ale lui, făcuse eforturi ca să se țină după ea.

În două rânduri crezuse că îi pierduse urma. Ușurarea îi fusese mare când o văzuse pe stânca aceea, la soare. Cunoștințele vaste ale lui Tessy despre castori îl surprindeau. Cuvintele ei simple și modul familiar de a vorbi lăsau să se înțeleagă un mod simplu de gândire, dar acum știa că nu era adevărat.

Era limpede că Tessy avea un bagaj mare de cunoștințe despre plantele și viața animalelor din pădure. Planșa de desen îi mai rezervă o surpriză. Îi venea greu a crede cu câtă migală era desenat pe hârtie fiecare detaliu fin al digului. Probabil putea număra nuielele din zăgaz, să le compare cu desenul și ar fi o reprezentare exactă. Dar ultima revelație îl surprinse cel mai mult.

Tessy nu știa să scrie. Asta însemna că nu știa nici să citească. Un frate mai mare strălucit, care era profesor la liceu, în vreme ce Tessy era analfabetă. Îl durea inima pentru ea. Cât de neînsemnată trebuia să se simtă. Și ea îi împărtășise secretul. Ce privilegiu să fie complice la durerea ei tainică.

– Da. O să-l scriu în locul tău.

Vocea lui suna ciudat, goală, așa că își drese glasul încercând să își înghită nodul de tristețe ce amenința să îl sufoce. Luă

creionul și cu mare grijă scrise cuvintele de-a lungul marginii de jos a paginii. Când îi întinse planșa, ea o luă cu mult respect, o întoarse și își trecu degetul pe sub cuvinte. Buzele ei formară propoziția, dar nu scoase niciun sunet.

– Tessy? O așteptă până ce ea ridică privirea spre el. Tristețea din ochii ei gri îl sfredelea. Ți-ar face plăcere să-nveți să scrii cuvintele singură?

Chipul ei se lumină de curiozitate, dar apoi, la fel de iute pe fața ei citi disperare. Puse bărbia în piept.

– N-aș putea învăța niciodată.

– De ce nu?

Ea scutură din cap, părul ei ca aurul fluturând precum o perdea de mătase ce îi încadra obrajii.

– Tessy, uită-te la mine.

Ea ridică ochii și îl țintui cu o privire plină de tristețe.

– De ce nu?

– Pentru că sunt prea neroadă. Lacrimi străluceau în ochii ei. N-am putut învăța când eram mică, sunt prea mare să-nvăț acum.

Lui Ieremia, inima începu să îi bată mai tare. Pe de-o parte din compasiune, pe de alta de mânie. Cu siguranță, comportamentul celor din oraș jucase un rol în a o convinge pe Tessy că nu era capabilă să învețe. Își dorea să poată închide răni ce erau deschise de multă vreme și să o ajute pe femeia aceasta să vadă ce ființă minunată era în realitate.

El trase aer adânc în piept, trimițând spre cer o rugăciune în gând, prin care cerea înțelepciune.

– Dacă-ți pun o întrebare, vei fi sinceră cu mine? El așteptă ca ea să dea din cap. Noi doi nu ne cunoaștem foarte bine, dar trebuie să știu dacă ai încredere în mine.

Tessy se făcu roșie la față, ochii se făcură mai mari și îndreptă umerii mirată.

– Ești pastor, Ieremia. Sigur că am încredere în tine.

El scutură din cap.

– Nu te-ntreb dacă ai încredere în mine ca pastor. Te-ntreb dacă ai încredere în mine ca prieten.

– Ca... prieten?

Ea păru să apese pe cuvânt, ca pentru a-i încerca sunetul și gustul. Lăsă capul într-o parte, privi peste umărul lui o clipă, părând să acorde o atenție deosebită întrebării. În cele din urmă, întoarse iar privirea la el, cu o expresie serioasă.

– Da. Cred că am încredere-n tine ca... prieten.

Date fiind lipsa evidentă de prieteni în oraș și motivul îndreptățit de a nu avea încredere în oameni, Ieremia se bucură că Tessy găsise curajul de a-i oferi încrederea. Își făgădui că nu îi va da niciodată vreun motiv să regrete acest dar.

– Atunci vreau să mă crezi când îți spun ceva. Nu ești neroadă. Poți învăța. Este vorba despre cât de mult vrei.

El privi în ochii ei, vorbind pe un ton convingător. Ea puse capul în pământ.

– Dacă-s în stare să-nvăț, de ce nu m-am descurcat când eram copil, ca toți ceilalți?

Ieremia își aminti ce îi spusese Callie despre absențele dese ale lui Tessy de la școală. Nu ar fi vrut ca Tessy să știe că voise să afle lucruri despre ea, putea să o sperie. Îi acoperi mâinile cu mâna sa.

– Ai mers la școală în fiecare zi, când erai mică, la fel ca ceilalți copii?

Fața ei se crispă.

– Mama mă ținea mult acasă, din pricină că răceam des și tușeam mult. Se temea să mă lase, tot timpul se temea să nu mă îmbolnăvesc grav. Așa că nu am mers tot timpul.

– Înțelegi? Ieremia îi strânse mâna. Cred că ai lipsit atât de multe zile, încât ai rămas în urmă cu învățătura, asta s-a întâmplat. Învățarea cititului și a scrisului cere perseverență. La privirea ei nedumerită, el o lămuri. Trebuie să-nveți aceste lucruri într-o ordine anume. E la fel cum ai urca scările. Nu poți trece de la prima treaptă la a zecea, așa-i?

Ea zâmbi.

– Nu, ar trebui un salt mare și probabil ai cădea și te-ai lovi.

Ieremia râse.

– Adevărat. Trebuie să faci fiecare pas la timpul lui. Așa înveți să citești și să scrii, pas cu pas. El se aplecă în față. Tessy, cred că poți învăța. Și mi-ar plăcea să te-nvăț. Nu-s profesor, dar mi-ar plăcea să încerc. Vrei să mă lași?

Ea se mușcă de buză și încruntă fruntea. Ridică din umeri și în ochi i se citi îngrijorarea.

– S-ar putea chiar să te dezamăgesc, Ieremia.

El ridică planșa de desen și o ținu sus ca ea să vadă.

– Uite ce ai făcut pe pagina asta. Uite ce tablou frumos ai creat. Îl vezi? Știi cât de puțini oameni au o asemenea pricepere la desen? El scutură din cap. Nu, n-ai să mă dezamăgești. Acum, s-ar putea ca eu să te dezamăgesc. Ai putea descoperi că sunt un profesor jalnic. Dar există o singură cale de a afla, iar aceea e încercarea. Ce părere ai?

Tessy luă planșa, o închise și o puse în poală. Își lipi palmele pe coperta netedă, cu o față ce trăda că era adâncită în gânduri.

– Îmi place să stau în biserică, să ascult Cuvântul lui Dumnezeu citit cu voce tare. Mesajul ajunge în inima mea, îmi aduce pace și împlinire sufletească.

Ieremia își aminti expresia ei concentrată și vrăjită din timpul serviciului religios de duminică. Văzuse pacea oglindită în ochii ei.

– Dacă aș învăța să citesc, atunci aș putea lua Cartea Domnului cu mine ori de câte ori aș vrea, să citesc ce spune. Aș putea să mă bucur de ea singură, nu s-aștept zilele când merg la biserică.

Ieremia simți că îi dau lacrimile la sinceritatea cuvintelor ei. În clipa aceea, dorea ca Tessy să învețe să citească mai mult decât să învețe el însuși să umble din nou. Voia să o învețe să citească la fel de mult cum își dorea să salveze evreii din Europa din calea distrugerii. Nu avea de gând să dea greș în misiunea aceasta.

Tessy ridică fruntea, cu o lucire în ochi.

– Mi-ar plăcea să mă-nveți, dacă crezi că ai vreme. Apoi îngrijorarea îi înăspri trăsăturile. Cât timp ai să fii în Shyler's Point?

– Cât timp tatăl tău are nevoie de mine. Până ce se pune iar pe picioare.

Ieremia se aștepta ca ședereа lui să nu dureze mai mult de opt săptămâni. Deodată, timpul care îi rămânea alături de tânăra aceasta specială părea prea scurt.

– Nu mult, zise Tessy gânditoare, privind iar în depărtare. Crezi că ne-o ajunge timpul?

– Ne vom întâlni în fiecare zi, îi făgădui Ieremia. O să știi să citești în curând.

– În fiecare zi...

Ea se mușcă iar de buză. Ieremia se încruntă. Ce o tulbura oare?

– Spune-mi, ce te frământă?

Vorbi pe tonul lui de pastor cel mai ales, liniștitor, dar hotărât.

– Vreau să-nvăț să citesc, Ieremia. Chiar vreau. Și cred c-ai fi un profesor bun. Numai că... Bărbia îi tremură. Să petreci timp cu mine... nu-i totdeauna... de bine.

Ea rosti ultimele cuvinte în șoaptă. Ieremia știa ce voia să spună, dar avea nevoie ca ea să fie sinceră, pentru a putea deschide subiectul.

– De ce nu?

Ea strânse din dinți o clipă, îndreptă umerii, apoi răspunse repede.

– Pentru că-s o piază rea.

Simți că îl cuprinde iar mânia. Înghiți în sec, împingând emoția înapoi în măruntaie, ca să poată vorbi pe un ton așezat.

– Eu nu cred în astfel de superstiții, că oamenii aduc ghinion. Mă simt în totală siguranță alături de tine. Și vreau să-ncerc să te învăț să citești. El își frecă palmele ca să arate că subiectul era încheiat. Uite planul meu. Vom folosi Biblia drept cartea noastră de studiu. Eu pot studia pentru predicile mele, în timp ce tu înveți să citești. Cum îți sună?

Tessy se întoarse cu fața la el, recunoștința amestecată cu încântare luminându-i ochii.

– Mi-ar plăcea. Îți mulțumesc.

Ochii ei gri scânteiau, părul de culoarea mierii lucea la soare, fața radia de încântare. Inima lui stătu în loc la atâta frumusețe. Brațele lui tânjeau să o cuprindă. Dar să o strângă în brațe însemna să treacă de granițele trasate de convenția ce despărțea profesorul de elev și pastorul de enoriaș. Își lipi palmele de coapse și zâmbi.

– Cu plăcere. Să batem fierul cât e cald și să ne apucăm de treabă... Băgă mâna în buzunarul de la cămașă și scoase Noul Testament în format mic. Ți-ar plăcea o lecție acum?

Ea încuviință din cap arzând de nerăbdare. Deși Ieremia nu avusese timp să conceapă un plan de predare pentru Tessy, știa instinctiv că nu putea ține lecțiile ca pentru un copil de șase ani. Acest lucru ar stânjeni-o și mai mult. Trebuia să afle alte mijloace de a o face să înțeleagă, ceea ce presupunea o cercetare din partea lui. Dar, pentru moment, să citească împreună, să îi atragă atenția la diferite litere și combinații de sunete, ar fi un mod de a o ajuta să înțeleagă faptul că fiecare literă avea un înțeles.

Astfel, el deschise Noul Testament la prima pagină, Matei unu, și făcu o grimasă.

– E ceva în neregulă? întrebă Tessy.

Ieremia scutură din cap.

– Ei, aveam de gând să-ți citesc chiar din prima carte, dar am uitat că e o listă genealogică. Ascultă.

El începu să citească.

– „Cartea neamului lui Isus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam. Avraam a născut pe Isaac; Isaac a născut pe Iacov; Iacov a născut pe Iuda și frații lui; Iuda a născut pe Fares și Zara, din Tamar; Fares a născut pe Esrom..." El se opri și ridică ochii să o privească. Nu vrem să pornim de aici.

Dar Tessy luă Biblia din mâinile lui, cu fața strălucind de încântare.

– Nu, Ieremia! Uite! Cu un deget tremurând, ea arătă spre două cuvinte. Le știu pe astea, Isus Cristos. Înălță capul și fața

îi radia. Fiul lui Dumnezeu... Cuvintele cele mai frumoase din toată Cartea, cred. Și acum, uite aici.

Începu să cerceteze nerăbdătoare cu privirea, atingând verbul *a născut* care se repeta, ori de câte ori îl vedea.

– Vezi? Aici e cuvântul acela născut... și iar... și aici. Acum îl știu și eu. Știu literele *n* și ă și *t*. Îmi amintești și de celelalte, rogu-te?

Ieremia nu și-ar fi închipuit vreodată că Tessy va fi o elevă atât de însetată de cunoaștere. Emoția lui deveni și mai puternică văzând răspunsul ei plin de entuziasm la lecția lui simplă de început.

– Născut se scrie n-ă-s-c-u-t. El spuse fiecare literă separat și o arătă, apoi rosti iar cuvântul. Născut.

– Năăăăscuut, repetă Tessy, trecând degetul pe sub fiecare literă în timp ce rostea cuvântul. Zâmbi. Născut. Chicoti și fața i se înveseli și mai mult decât îi fusese dat lui Ieremia să vadă până atunci. Ce cuvânt ciudat. Cine vorbește așa? Se uită iar la Biblie. Mai citește ceva, Ieremia.

Atunci el citi mai departe despre nașterea lui Cristos și despre creșterea lui până la maturitate, până la venirea lui Ioan Botezătorul și botezul lui Isus. Ajunse la capitolul patru și când citi „Este scris: 'Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.'" Tessy îl întrerupse punând mâna pe brațul lui.

– De asta am nevoie. Vreau să știu totul. Fiecare cuvânt. Tot ce le-a spus Dumnezeu acelor oameni să scrie, vreau să aflu tot. Atunci o să pot trăi.

Ochii lui Ieremia se umeziră. Nu cunoscuse niciodată un suflet atât de însetat. Acest lucru îi deschidea inima din nou la privilegiul de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Fără a sta pe gânduri, Ieremia închise Testamentul și o îmbrățișă ușor pe Tessy. La început ea se încordă, părând surprinsă, dar în clipa următoare se relaxă. Nu îi răspunse la îmbrățișare, rămase doar nemișcată și dreaptă la pieptul acestuia, cu obrazul pe umărul lui. Brațele lui

o strânseră pentru câteva momente, apoi el o dezlipi ușor de la piept, privind-o zâmbind în ochii de culoarea cenușii.

Ea înclină capul, cu o întrebare întipărită pe chip.

– De ce m-ai strâns în brațe?

– Pentru că, Tessy McCleary, ești un dar.

Buzele ei se arcuiră în sus, chiar dacă fruntea îi rămânea încrețită a nedumerire. Era limpede că nu avea habar ce anume făcuse ca să fie pe placul lui, dar nu conta. El știa. Și era de ajuns.

Ieremia deschise Biblia din nou.

– Hai să ne uităm iar și să vedem câte alte cuvinte poți recunoaște, vrei?

Petrecură altă jumătate de ceas în care Tessy trecea cu privirea peste textul cu litere minuscule, aflând numele lui Dumnezeu și Isus și citind Ioan 4:1 iar și iar, ca să îl țină minte.

– O să le caut în Biblia mea după ce ajung acasă și o să mă lămuresc. Asta-mi va da curajul să-ncerc mai departe.

– E o idee bună. Ieremia zâmbi larg. Iar eu o să-ți dau o temă.

– O temă?

Tessy se trase îndărăt, cu groaza întipărită pe chip. Ieremia râse.

– Păi, negreșit. Profesorii de la școală dau teme, nu știai lucrul ăsta?

Un zâmbet abia schițat atârna pe buzele fetei.

– Bănuiesc că nu.

– E adevărat. Așa că uite-o pe a ta. Până mâine vreau să copiezi versetul Ioan 4:1 pe o foaie de hârtie. Scrie cuvintele întocmai cum le vezi în Biblie și vom vorbi despre punctuație și scriere. Ne-am înțeles?

Tessy aprobă din cap, dar tot părea nedumerită.

– Ești sigur că pot face asta? Pot să-mi scriu numele, dar n-am prea scris altceva.

Ieremia luă planșa de desen și o deschise, scoțând la iveală zăgazul castorilor.

– Dacă poți desena cu atâta atenție la detaliu, poți scrie și litere.

Tessy privi desenul. Se mușcă de buza de jos, dar încuviință din cap.

– De acord. O să-mi dau toată silința.

– Știu că așa ai să faci.

Tessy ridică fața să privească cerul.

– Soarele-i sus. Trebuie să fie vremea cinei. Se uită la el. Ți-e foame?

El dădu din cap.

– Da. Ne întoarcem în oraș?

Tessy zâmbi șiret.

– Nu-i nevoie. Nu dacă ai încredere-n mine.

Ieremia se uită pieziș la ea.

– Ce ai de gând?

– Rămâi aici și uită-te la castori. Mă-ntorc.

Ea puse mâna pe rucsacul gol și se depărtă cu pași grăbiți, făcându-se nevăzută printre copaci. În loc să facă ce îi ceruse fata, el închise ochii și se rugă. „Doamne, Îți mulțumesc că m-ai adus în Shyler's Point. Nu-mi pot închipui un loc mai bun în care să aflu pacea pentru inima mea suferindă. Să o învăț pe Tessy va fi o plăcere pentru mine, știu. Ajută-mă să aflu calea de a-i deschide ușa spre citit și scris. Vrea să afle mai multe despre Tine, admir asta. Doamne, te mai rog să deschizi o ușă și pentru mine. Timpul meu în Shyler's Point se va scurge repede și atunci va trebui să mă mut în alt loc pentru predicare ori pentru orice altceva ai pregătit pentru mine. În clipa asta nu pot să mă gândesc atât de departe, așa că te rog să-mi deschizi ochii și inima pentru locul unde vrei să merg mai departe. Îți mulțumesc, Doamne..."

Rămase în tăcere, bucurându-se de priveliștile și de sunetele naturii. Pe parcursul ultimilor doi ani petrecuți în Rusia, dormise pe timpul zilei și umblase pe furiș noaptea, ducând mâncare și îmbrăcăminte celor care erau destul de curajoși să găzduiască evrei. Ce minunat era să stea pe afară în miezul zilei, cu soarele sus, deasupra capului, să privească la cer și să vadă norii curgând domol în loc de smoala nopții. Să își umple plămânii cu

parfumurile îmbătătoare ale florilor, în loc de duhoarea prafului de pușcă și a fumului.

Privind la apa înspumată a Pârâiașului Noroios, își dorea să își poată da jos pantofii și să își afunde picioarele în apă, la fel cum făcuse Tessy. În schimb lunecă de pe piatră și se aplecă să ia apă în căușul palmelor cu care se stropi, având grijă să ferească protezele. Își udă cămașa până picura apa din ea, dar soarele avea să o usuce în cel mai scurt timp.

Castorii se scufundată iar în apă și el și-i închipuia în bârlog mâncând cu poftă un prânz ce consta în scoarță de copac. Stomacul îi dădea ghes și privi peste umăr, dorind să o vadă pe Tessy înapoi. Păduricea deasă de pini îl făcea să simtă un fior prin tot trupul. Dar nu aveau să iasă soldați din pădurile acelea.

Se lăsă captivat de păsările cântătoare și de veveriţele certărețe, alungând amintirea focului de pușcă și a exploziilor. Într-un sfârșit, Tessy ieși din pădure, legănându-și rucsacul acum plin. Sudoarea îi umezea fruntea și părul îi atârna în șuvițe dezordonate, însă zâmbetul ei radios îl invita și pe el să zâmbească larg.

– Am adus prânzul pentru noi. Ea se lăsă pe genunchi lângă piatră și răsturnă conținutul rucsacului pe suprafața netedă a pietrei. Mure și fragi, măcriș, niște frunze de tătănească și usturoi sălbatic. Le spăl pe toate-n pârâu ș-apoi putem face un picnic în pădure.

Ieremia simți cum i se taie foamea. Frunze de tătănească și usturoi sălbatic? Cum să fie el în stare să mănânce lucrurile pe care ea le împrăștiase pe piatră? Tessy ridică privirea spre el și zâmbetul i se mai șterse.

– Ești bine?

– Poate că nu mi-e atât de foame precum credeam mai devreme.

Ieremia nu voia să îi rănească sentimentele, dar nici nu avea de gând să bage în gură ceva ce tocmai crescuse în pădure. Ochii lui Tessy scânteiau poznaș.

– Crezi c-am să otrăvesc un pastor? E modul cel mai sigur de a-mi închide porțile Raiului.

– Nu-i tocmai otravă, dar...

Trebuie să fi sunat caraghios. Existau multe plante comestibile în păduri. Mama lui îi pregătea salate din frunze de păpădie, culese din grădina lor și umplea oala de supă cu felurite frunze verzi și rădăcini pe care le găsea crescând prin locurile pe unde el și frații lui se jucau. Dar mâncaseră lucrurile acelea la el în bucătărie, unde putea fi sigur că fuseseră spălate temeinic.

Acolo nu aveau nici măcar farfurii. Pe ce vor pune mâncarea înainte de a o duce la gură? Tessy oftă.

– Dacă preferi, ne întoarcem în oraș și poți mânca la prânz cu doctorul Winters și cu Callie.

O dezamăgise. Avea să mănânce prânzul ei din pădure. La urma urmei, îi spusese că avea încredere în ea. Participarea lui avea să o dovedească.

– Nu, e-n regulă. Să speli... tot... în Pârâiașul Noroios.

El se strâmbă. Cum putea ieși ceva curat dintr-un râu numit Pârâiașul Noroios? Tessy izbucni în râs.

– Ieremia, fața ta se face verde. Mai bine te duc înapoi înainte să te-mbolnăvești. Ea împrăștie pe jos mâncarea adusă și zâmbi fericită. Au să vină micile vietăți să se bucure de toate astea.

Își strânse creioanele și le puse în rucsac, clătinând din cap și chicotind, părând a savura o glumă în sinea ei. La urmă, ea se ridică, luă planșa de desen și o lipi de șold. Se întoarse către Ieremia.

– Hai să ne întoarcem.

Ea își păstra tonul vioi și glumeț în voce. Ieremia se ridică cu greu în picioare, stânjenit, dar foarte ușurat să știe că nu va fi silit să mănânce frunze de tătăneasă și usturoi sălbatic iute. Dar îi plăcea latura aceasta jucăușă a ei. Fata părea să se simtă în largul ei alături de el și împăcată cu sine, lucru care îl bucura nespus de mult.

De îndată ce el își potrivi cârja sub subsuoara stângă, Tessy întoarse capul în direcția orașului, cu sprâncenele unite de spaimă. Ridică mâna.

– Șșșt! Se aude ceva.

Să fi atras mâncarea un urs flămând? Lui Ieremia îi bătea inima cu putere în timp ce aștepta, cu urechile ciulite și cu ochii ațintiți asupra copacilor de dincolo de luminiș.

– Tessy? Tessy McCleary? Ești acolo?

Tessy păru să se piardă cu firea o clipă, apoi îndreptă umerii și strigă tare.

– Sunt aici! La pârâu!

Un bărbat înalt își făcu apariția dintre copaci. Părul tăiat scurt era pieptănat pe spate, scoțând la iveală fruntea lui lată cu niște sprâncene groase, care se uneau într-o încruntătură. Își duse mâna mare streașină la hi. Ieremia simți momentul în care bărbatul îi zărise pe cei doi, fiindcă se opri și coborî mâinile punându-le pe șolduri și luând o postură hotărâtă.

– Tessy... Umbli hai-hui ca de obicei.

În cuvinte se simțea un ton batjocoritor. Rușinea o făcu pe Tessy să se îndoaie de spate. Își mușcă buza de jos. Încleștă degetele pe planșa de desen.

– Bună, Pete.

10

Tessy îi făcu lui Ieremia cu mâna în semn de rămas-bun. În spatele magazinului universal o luară pe cărări diferite. Își dorea ca el să o însoțească acasă. Nu voia să fie singură cu fratele ei.

Deși Pete schimbase câteva vorbe cu Ieremia pe drumul de întoarcere, Tessy îi văzuse atitudinea înfiptă și simțise iritarea mascată din tonul lui. Mai mare decât ea cu unsprezece ani, Pete nu fusese niciodată un tovarăș sau un partener de joacă. În schimb, își luase un rol părintesc, devenind un al doilea tată, deloc iubitor, gata să scoată în evidență tot ce greșea. Prezența ei îl făcea de râs și, chiar dacă Tessy își dorea cu ardoare să crească în ochii lui, nu știa cum.

De aceea era mereu cu ochii în patru în preajma lui. Ajunși acasă, Pete deschise ușa făcându-i semn cu mâna să intre. Se duse în grabă la ea în dormitor să își pună bine planșa de desen și creioanele, dar nu zăbovi. Pete o aștepta și nu era un om răbdător. Zăbovi câteva secunde prețioase ca să își treacă un pieptăn prin părul încurcat și să își șteargă fața lucioasă cu o batistă șifonată, încercând să se facă mai prezentabilă.

O rochie curată ar fi cea mai potrivită, dar nu voia să mai piardă vremea. Încă o privire fugară în oglindă, o strâmbătură, și se îndreptă spre camera de zi. Când trecu prin fața ușii mamei și tatălui ei, auzi sunetul înfundat al vocilor acestora. Oare se

închiseseră anume acolo ca să o lase singură cu Pete? Îngrijorarea era tot mai mare. Ce voia fratele ei de la ea?

Pete aștepta la masa din bucătărie, cu spatele la ea, stând drept și cu capul sus, arogant. Tessy trase o gura bună de aer ca să prindă curaj, înainte să se așeze de partea cealaltă. El clătină din cap, cu o nemulțumire vădită în ochii lui gri.

– Tessy, când are să se termine povestea asta?

Tessy se încruntă.

– Care?

El izbi masa cu palma și Tessy tresări.

– Hoinăreala fără noimă prin părțile astea. Am strâns bani de benzină ca să vin din Searcy și să stau cu familia, apoi a trebuit să iau muntele în piept ca să te găsesc. Ești prea mare pentru stupizenia asta. Ești femeie, nu copil. E vremea să te maturizezi.

Tessy se ghemui.

– Eu... eu nu știu ce vrei să fac, Pete.

El oftă și, pentru o clipă, ridică ochii la razele soarelui ce îi jucau deasupra capului. Întoarse iar privirea acuzatoare la ea și puse degetele împreunate pe blatul mesei.

– Mama și tata mi-au povestit ce se petrece în oraș.

Toată lumea din oraș era îngrijorată de furturi, părinții ei cel mai mult.

– Nu știu dacă tu ești cea care fură...

Cuvintele lui o tăiară pe inimă. Cum să nu știe? Era fratele ei. Ar trebui să știe că nu era în stare de un asemenea lucru îngrozitor.

– Dar dacă ești, trebuie să-ncetezi în clipa asta. Nu poți schimba părerea oamenilor despre tine dacă te pretezi la ceva atât de josnic.

– Pete, eu...

El o fixă cu o privire aspră.

– Ascultă-mă. Am vorbit deja cu mama și cu tata și ei văd rostul la ce am de gând să-ți propun. El se aplecă în față, iar inima lui Tessy începu deodată să bată mai repede. Cred că ar trebui să te muți în Searcy.

Tessy tresări.

– Vrei să mă mut la tine?

– Îți vom găsi un loc de muncă, poate la un magazin din oraș sau chiar un post de îngrijitoare la liceu. Sunt câteva internate acolo. Sunt convins că se va găsi cineva cu bunăvoința de a-ți oferi o cameră.

Tessy își simțea inima grea. Era limpede că nu o voia în aceeași casă cu el.

– Ai avea șansa unui nou început, să te lepezi de năravurile astea vechi și să-ți faci prieteni. Nu ți-ar plăcea?

– Nu știu. Tessy ridică din umeri. Crezi c-ar trebui să plec din Shyler's Point pentru totdeauna?

– Bineînțeles, să părăsești Shyler's Point definitiv. Ce te ține aici? Pete își dădu brațele în lături, scârbit. Ești țapul ispășitor al orașului, o ciudată, una care nu se potrivește cu restul.

Tessy puse capul în pământ, cuvintele lui durând-o ca niște lovituri. Își aminti cum stătuse lângă piatră, alături de Ieremia. O strânsese în brațe și îi spusese că era un dar. Nu o inadaptată, nu o ciudățenie, ci un dar. Lăsă cuvintele pe care el le rostise cu atâta drag, în timp ce ochii lui albaștri priveau tandru în ochii ei, să îi aline durerea pricinuită de judecata aspră a lui Pete.

– Jumătate din locuitorii orașului au plecat deja. Tinerii sunt duși la război, alții s-au mutat de la munte ca să lucreze în fabrici de pesticide. Orașul e pe moarte.

– Lumea s-o întoarce după ce se termină războiu'.

Pete pufni.

– Crezi că oamenii aceia vor face cale-ntoarsă? N-au pentru ce se întoarce aici. Și chiar dacă se-ntorc, în ce fel va schimba asta lucrurile? Tessy, nu ți-ai găsit niciodată locul aici. De când ai fost mică, aici nimeni nu te-a băgat în seamă. Dă-mi un singur motiv serios pentru a rămâne în Shyler's Point.

„Pentru că Ieremia Hatcher e aici și are să mă-nvețe să citesc." Oare ce ar spune Pete dacă ea ar rosti cuvintele acestea cu glas

tare? Bănuia că Pete ar numi totul o pierdere de vreme. Astfel, ea răspunse folosind cuvintele pe care le avea în suflet.

– Dumnezeu nu mi-a spus să plec.

– „Nu mi-a spus." Pete clătină din cap. Ascultă-te. Vorbești ca o țărăncuță. Aproape scuipă cuvântul, iar ochii îi scăpărau. Asta ajungi dacă te ascunzi prin dealurile acelea nenorocite și stai mereu departe de oamenii limpezi la minte. Iar de crezi că Dumnezeu are să-ți vorbească, ai stat prea mult la soare. Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri. Ajută-te, ia-ți tălpășița de aici.

– Dar, Pete, nu cunosc pe nimeni în Searcy în afară de tine.

Amărăciunea o făcu să se îndoaie de spate. Imediat ce el i-ar asigura un loc de muncă și i-ar găsi o cazare la internat, Tessy nu l-ar mai vedea prea des. Pete nu încerca să o scoată din Shyler's Point ca să o ajute, ci ca să mai șteargă din rușinea de a avea o soră paria orașului.

– N-am cunoscut nici eu pe nimeni acolo atunci când m-am dus. Dar mi-am făcut mulți prieteni, iar acum orașul Searcy e casa mea. El se foi în scaun și înălță capul ca să o privească de sus. Se-nțelege că cercul meu de prieteni e... format din oameni mai copți și mai sofisticați. Mă-ndoiesc că te-ai simți în largul tău dacă ai petrece timp alături de ei.

Tessy aprobă din cap.

– Clar că nu.

– Dar am încrederea că ți-ai putea găsi oameni de nivelul tău care să te accepte. Orașul e mai mare și lipsit de bazaconiile învechite și ridicole care-i fac pe toți cei de prin părțile astea să te vadă ca pe o piază rea. Pfui! El dădu din mână. Tessy, e altă lume dincolo de Shyler's Point. Profită de asta. Mută-te în Searcy.

Ea își mușcă buza de jos. Mutatul în Searcy nu ar schimba nimic pentru ea. Tot o neadaptată avea să fie numai că, de data asta, fratele ei ar fi cel care ar ține-o la distanță. Și din vreme ce legase o prietenie cu Ieremia, voia să se bucure de fiecare minut posibil alături de el, chiar dacă avea să fie numai pentru un timp scurt. Se cuprinse cu brațele, regretând deja plecarea lui.

– Nu-i orașu' perfect, dar Shyler's Point e casa mea. Nu cred că-s pregătită să plec de aici.

El se ridică în picioare și o privi amenințător.

– Dacă vrei să te vadă oamenii ca pe o idioată, vorbește mai departe ca o nebună fără minte. Hoinărește mai departe pe dealuri, în loc să ai o slujbă și să faci ceva cu viața ta. Lasă-i pe bisericoșii ăștia înguști la minte să te învinovățească mai departe pentru orice ghinion pe care viața îl azvârle în calea lor. Nu-mi pasă!

– Pete nu-i... nu înseamnă că nu apreciez ce îmi oferi, se ridică Tessy și stătu timidă în fața lui. Și vreau să cred că faci asta pentru binele meu.

El încrucișă brațele și își feri privirea. Ea oftă.

– Dar, dacă plec, ar însemna că mi-aș recunoaște vina. Și n-am greșit cu nimic. Nu am luat niciunul dintre lucrurile acelea despre care se zice că lipsesc. El nu voia să o privească, așa că ea plecă fruntea. Va fi destul de greu să fac locuitorii orașului să creadă asta dacă nici măcar pe tine nu te pot clinti...

El o prinse de bărbie cu degetele și îi înălță capul. O privi pătrunzător în ochi și încruntă sprâncenele.

– Îmi spui adevărul, Tessy?

– Da.

El își îndesă mâinile în buzunare.

– Atunci ai un motiv în plus să pleci din locul ăsta. Ei deja te-au judecat și te-au condamnat în mintea lor. Nu se vor schimba. N-are rost să rămâi aici. El oftă și tonul vocii se mai domoli. Gândește-te la ce am spus, Tessy. Mai stau pe acasă două zile. Ia în calcul să vii în Searcy cu mine.

– Am înțeles.

Expresia feței lui se aspri din nou.

– Dacă refuzi, n-o să te mai întreb. Nu uita nici asta.

Tessy se lăsă greu pe scaunul de la masă în timp ce Pete o luă pe hol spre dormitoare. Pesemne mergea acolo ca să le spună mamei și tatălui că nu reușise să o convingă pe Tessy să plece.

Poate avea să le spună și cât de imposibilă era și cât de mult regreta chiar că îi făcuse propunerea.

Suspină. O parte din ea înclina să facă ce sugera el, sperând să îi facă pe plac. Dar oare strânsul bagajelor și mutatul în Searcy va face să dispară prăpastia dintre ei? Se îndoia. Ar fi la fel de străini unul de altul acolo, cum fuseseră și aici, crescând în aceeași casă. Stătea încruntată și zgâria marginea mesei cu degetul unghiei mari.

Pete avea să mai stea acasă încă două zile. Aceasta însemna că nu va mai putea evada în munți. Și nici pe Ieremia nu îl va revedea. Se ridică brusc, simțind usturimea lacrimilor în ochi. Nici Ieremia nu avea să rămână acolo pentru multă vreme. Nu avea vreme de pierdut.

Cu inima bătând cu putere, ea se ridică și merse pe vârfurile picioarelor spre hol. Stătea aplecată în față, cu urechile ciulite ca să audă. Da, încă erau acolo cu toții, la povești. Poate avea timp să se furișeze afară puțin, până la cină, fără să i se simtă lipsa. Poate că Pete va fi furios dacă va ieși și va descoperi că plecase, dar era un risc pe care trebuia să și-l asume.

Trebuia să discute cu Ieremia.

– Ești sigură că pastoru' va fi bine?

Tessy îngheță lângă tufele de liliac ce creșteau pe marginea drumului, în fața casei doctorului. Recunoscu vocea stridentă a doamnei Spencer și întrebarea o nedumeri. Se interesa doamna Spencer de tatăl ei? Se uită pe după colț, trăgând cu urechea, în vreme ce stătea ferită de ochii lor. Femeia stătea pe terasă, în ușa pe jumătate deschisă a cabinetului doctorului Winters. Vocea groasă, bărbătească a doctorului Winters răspunse, dar Tessy nu reuși să deslușească ce spunea.

– M-am speriat de numai să-l văd cum se prăbușește în halul acela. N-am putut deloc să-mi dau seama de ce s-a împiedicat. Într-un minut era pe picioare, stând de vorbă cu Flossie Pike în

fața magazinului, și-n următorul stătea întins pe burtă, în praf, iar ea țipa ca o zână ce prevestește moartea. Dar, dacă ești sigur că se va face bine...

Lui Tessy îi bătea inima atât de tare încât îi țiuiau urechile, acoperind sunetul. Prăbușit? Nu putea fi tatăl său, el era acasă, în pat. Celălalt pastor era Ieremia. Își acoperi gura cu ambele mâini să înăbușe orice sunet, în timp ce sufletul ei striga de vină și spaimă.

Ar fi trebuit să știe. Trebuia să își dea seama că prezența ei alături de Ieremia va aduce necazuri pe capul lui.

– Ei bine, acuma, să ai grijă de tine, domnule pastor. O să te caut miercuri seară, la studiul Bibliei.

Tocurile groase ale doamnei Spencer pocneau înfundat pe scândurile terasei. Tessy se aplecă și se furișă de partea cealaltă a tufei de liliac ca să nu fie văzută. Se piti printre ramurile frunzoase și așteptă până ce femeia cealaltă era la o distanță bună, înainte de a ieși din ascunzătoare.

Tessy ridică ochii plini de lacrimi spre cer.

– N-am vrut să i se întâmple ceva rău. Am vrut numai să citesc Cuvântul Tău.

Soarele strălucea la fel de puternic ca înainte. Niciun trăsnet de condamnare nu veni de sus. Dar blamul apăsa pe umerii ei. Fusese de două ori împreună cu Ieremia și de două ori ceva rău se abătuse asupra lui. Prima dată doar un suc care se vărsase, dar de data aceasta...

Cât de rău era lovit? Închise ochii, imaginându-și cum se prăbușise cu fața la pământ. Întins acolo rănit, sângerând, cu oase rupte... Nu va reuși să repare lucrurile cu o spălare și un săpun. Lacrimile îi șiroiau pe față.

– Îmi pare atât de rău, Ieremia, șopti ea. N-o să-ți mai fac rău. O să plec din Shyler's Point înainte să-ngădui să ți se-ntâmple altceva.

Îi spusese lui Pete că Dumnezeu nu o îndemnase să părăsească Shyler's Point, dar poate că acesta era modul Lui de a o face să

plece din oraș. O va durea sufletul să plece, dar mai degrabă își tăia un braț decât să îi facă vreun rău lui Ieremia, după toată bunătatea pe care el i-o arătase. Își șterse lacrimile și înghiți nodul de supărare ce îi stătea în gâtul uscat.

– N-o să se repete, Ieremia, îți promit...

Apoi o luă cu pași grăbiți pe cărarea ce ducea spre casa ei, unde avea să își găsească fratele și să îi spună ce hotărâse.

11

Ieremia stătea întins pe masa de consultații în timp ce Holden îi curăța și bandaja palmele și bărbia zgâriate.

– De mult timp n-am mai pățit așa ceva. Cel puțin nu la lumina zilei. Am pus greșit cârja pe pământ și m-am împiedicat de ea. Scutură din cap cu amărăciune. Biata femeie! Cum o chema? Flossie Tate? Va trebui să îi cer scuze. Era să facă apoplexie.

– Nici vorbă, Flossie e o fată isteață și zdravănă. Se va reface, zise Holden bandajând mâna stângă a lui Ieremia. Va avea prilejul să spună o poveste savuroasă la Societatea Misionară a Femeilor când se vor întâlni joi, ca să facă fâșii de bandaj.

– Parcă o și aud. Ieremia schimbă tonul ca să imite vorbăria pițigăiată a unei femei în vârstă. Mi-a căzut la picioare, chiar așa. Cum stătea acolo, a picat la picioarele mele...

Holden zâmbi șiret.

– Flossie are aproape optzeci și cinci de ani. La vârsta ei, e un răsfăț să aibă un bărbat care să îi cadă la picioare. Și pentru că veni vorba de picioare, hai să te pun pe ale tale. Nu cred că te-ai lovit de la mijloc în jos.

Ieremia se lăsă pe mâinile lui Holden ca să îl pună în șezut. Apoi se ridică în picioare, făcând o grimasă când se lăsă cu palmele julite pe masă. Se clătină nesigur pe picioare până ce Holden îi oferi cârja. Cu cârja la subsuoară, el se simțea mai sigur pe el. Nu avea dureri mari, dar era puțin zdruncinat de la căzătura neașteptată.

– Sper că nu mi-am rupt protezele. Zgârieturile astea de la mâini se vor vindeca frumos. Metalul nu se repară la fel de ușor.

Holden se puse pe un genunchi și studie cu atenție protezele.

– Văd câteva zgârieturi la cea dreaptă, dar fără urme adânci. Protezele îmi par în regulă, Ieremia. Apoi se încruntă. Nu te mișca un minut.

Ieremia așteptă până ce Holden smulse ceva dintre proteze și din cracul pantalonului.

– Credeam că ai căzut pe stradă.

– Așa a fost.

– Atunci astea de unde au apărut? Holden ținea sus un smoc de mușchi și un fragment dintr-o frunză. Astea erau prinse în proteza ta. Nici una, nici alta nu cresc pe stradă.

Ieremia zâmbi. Trebuie să se fi agățat de el când stătuse pe malul râului, împreună cu Tessy. Își aduse aminte de răspunsul ei plin de entuziasm când îi citise din Biblie și de zâmbetul ei șiret când încercase să îl convingă să mănânce frunze de tătănească.

– De la picnicul meu în pădure.

– Picnic în pădure? Holden îl privi pieziș. Poate ar trebui să mă uit și după răni la cap.

Ieremia râse.

– Capul e bine. Apoi oftă. Oricum, s-ar putea ca la inimă să am ceva probleme.

– Adică? Holden încrucișă brațele. Cum așa?

Ieremia oftă, schimbându-și poziția să se rezeme cu șoldul de masă.

– Pot să te-ntreb ceva personal?

– Desigur.

– Cât timp ți-a trebuit să îți dați seama că o iubești pe Callie?

Holden înălță deodată sprâncenele.

– Ai aflat iubirea la noi, pe munte, Ieremia?

Ieremia se frecă la nas, chicotind.

– S-ar putea. Dar abia am cunoscut-o. Cât de repede poate dragostea prinde aripi?

Holden își îndesă mâinile în buzunare, adresându-i un zâmbet strengar lui Ieremia.

– Să știi că-i ciudat. Am avut o conversație de acest fel cu fratele tău, Mica, acum câțiva ani. Credea că se-ndrăgostea de Callie și eu l-am întrebat cum de se întâmplase atât de repede. Dar ce simțea era foarte adevărat. Se opri, mușcându-și obrazul pe interior. Cred că dragostea te cucerește într-o mulțime de feluri. Câteodată apare încet și treptat, fără ca măcar să-ți dai seama ce se petrece, până te trezești într-o dimineață și știi că viața ta nu e întreagă fără persoana cealaltă alături de tine. Așa a fost cu Callie, un interes ce a prins viață în sine, în ciuda tuturor strădaniilor mele de a-i rezista. Alteori te lovește ca un torent, îți taie răsuflarea, te face să te îndrăgostești până peste cap și te face să te-ntrebi dacă vei mai fi vreodată om cu picioarele pe pământ. Când m-am îndrăgostit de prima soție, parcă m-ar fi lovit un torent. Poate din pricină că eram mai tânăr și, la tinerețe, ești înclinat să faci o dramă din orice.

Ieremia își aminti despre felul în care Mica vorbea despre prima soție a lui Holden și pruncul lor, care muriseră într-un incendiu cu mulți ani în urmă. Dar Holden găsise puterea de a iubi din nou și în curând avea să se bucure de altă șansă de a deveni părinte.

– Nu pot zice c-am fost lovit de un torent, dar nici ce trăiesc nu-i tocmai o cale lină. El pufni. Atunci, cum pot ști sigur?

Callie intră pe ușă, cu o expresie nevinovată pe chip.

– Ce să știi?

Holden se uită la Ieremia, ca pentru a cere permisiunea de a dezvălui ce își vorbeau. Ieremia ridică din umăr apoi încuviință din cap. Holden întrebă.

– Cum poate să știe cineva că se îndrăgostește, fără a greși?

Callie se cuibări lângă Holden.

– E simplu. Când zilele și nopțile îți sunt bântuite de chipul și glasul unei alte persoane, când simți ca și cum nu poți trăi într-o zi fără să poți vedea fața aceea sau să auzi vocea aceea prin apropiere, când a face persoana aceea fericită devine mai important decât să faci lucrurile pe placul tău, atunci știi că ești îndrăgostit. Ea ridică ochii la Holden. De ce? Cine se-ndrăgostește?

– Poate că nimeni, răspunse Ieremia, dar am nevoie de o îndrumare și aș aprecia foarte mult dacă amândoi v-ați ruga pentru mine. S-ar putea să simt doar o afecțiune creștinească față de o altă ființă omenească, dar sigur a fost ceva mai mult în dimineața asta, când am ținut-o în brațe.

– Cum?

Ochii verzi ai lui Callie se făcură deodată mari. Lui Ieremia i se roșiră urechile.

– A fost doar o scurtă și firească îmbrățișare. Nimic să emoționeze prea tare. Apoi el râse. Firește, poate a fost destul ca să mă zăpăcesc și s-ajung cu nasul în praf...

Ridică mâinile bandajate și zâmbi satisfăcut. Pe chipul lui Callie se citea compasiunea în timp ce își cuprindea burta cu mâinile amândouă.

– O, trebuie să fi durut. Te pomenești că ești și tu flămând, din vreme ce n-ai fost aici la prânz. Am lăsat o farfurie în dosul sobei pentru tine. Ar trebui să mai fie caldă dacă vrei să mergi să mănânci.

– Sună grozav. Punând cârja înainte, Ieremia se depărtă de masă. Cred că merg să iau o îmbucătură.

Holden îi dădu grăbit lui Callie o sărutare pe frunte și se dezlipi de ea.

– Iar eu o să spăl lucrurile pe aici.

Ea se îndreptă către ușă.

– Iar eu merg în dormitorul meu să mă fac comodă, fiindcă, din câte-mi dau seama, o să devin mamă până la revărsatul zorilor.

Ea zâmbi în colțul gurii și dădu brațele în lături de parcă ar fi spus: Surpriză!, apoi părăsi încăperea fără a privi înapoi. Ieremia înlemni. Holden întoarse repede capul spre ușă. Cei doi bărbați rămaseră uitându-se prostește unul la altul, înmărmuriți pentru câteva secunde.

Ieremia își drese glasul.

– Tocmai a zis ce cred că a zis?

Holden dădu aprobator din cap, cu o mișcare crispată.

– Da. Pe chipul lui se vedea mirarea. Iar asta înseamnă că voi fi tată până dimineață... El scutură capul, cu fruntea încrețită de îngrijorare. Dar copilul trebuie să vină numai peste două săptămâni.

Ieși în fugă pe ușă. Ieremia îl urmă cu mersul lui încet. Vocea calmă a lui Callie se auzea pe hol.

– Acum, știi doar că dată stabilită nu-i săpată-n piatră. Copiii pot veni oricând, la două săptămâni înainte sau după acea dată.

Ieremia aruncă o privire curioasă prin încăpere. Holden stătea pe marginea patului și o ținea pe Callie de mână.

– Da, dar primii născuți sunt renumiți că-ntârzie.

Callie chicoti și burta îi săltă.

– Din câte se pare, nimeni nu i-a explicat asta copilului nostru. Crede-mă, copilul acesta e gata să vină pe lume și aș prefera ca primul lucru pe care-l vede să nu fie fața ta toată numai spaimă. Vrei să te liniștești? Ea întinse mâna și îi mângâie obrazul. Holden, rogu-te, n-am mai trecut prin asta niciodată. Trebuie să te aduni.

Holden își lăsă capul în palma ei, apăsând pentru o clipă încheieturile degetelor ei pe frunte. Apoi le sărută și îi puse cu grijă mâna pe pat. Se ridică și se aplecă asupra ei, dăruindu-i un sărut lung pe buze. Ieremia stătea în continuare privind din ușă, simțindu-se ca un intrus, dar fără a putea să se depărteze.

– Cât de dese sunt contracțiile?

Acum Holden suna înviorat și pus pe treabă.

– Apar tot la cinci sau șase minute. Au început mai bine de trei ore.

– În regulă. Holden o mai sărută o dată pe fugă, apoi se îndreptă de spate. Merg după mătușile tale. Or să vrea să fie aici. N-o să fiu plecat mult. Odihnește-te. Vom avea vreme să pregătim totul după ce mă-ntorc.

Callie zâmbi.

– Sunt bine, Holden. Du-te.

Holden dădu să plece, apoi se întoarse la pat să o sărute din nou.

– Te iubesc.

Vocea îi suna înecată de lacrimi.

– Știu. Și eu te iubesc.

Holden trecu în mare grabă pe lângă Ieremia și o luă drept pe hol, spre salon. Ușa din față se trânti. Ieremia îi aruncă o privire lui Callie, care stătea întinsă și liniștită, cu gleznele încrucișate și ținând mâinile pe burta rotundă.

– Pot... Vocea i se frânse. Își drese glasul și încercă din nou. Pot să-ți aduc ceva?

Callie întoarse capul într-o parte să îi zâmbească.

– Nu, sunt bine. Mergi și mănâncă prânzul.

Ea îi făcu semn cu mâna. Ieremia se trase din ușă și se îndreptă cu pași sonori spre bucătărie. Îl duru mâna când prinse cârja, dar nu luă seama la durere, gândurile îi erau la Callie și la Holden. Cum s-ar simți dacă soția lui ar fi cea care se pregătea să aducă pe lume copilul său? Nu își putea închipui.

Îndepărtă șervețelul cu model în pătrățele, ce acoperea farfuria lăsată în spatele sobei, apoi puse farfuria cu carne de pui și găluște pe masă. Se așeză și împreună mâinile în rugăciune.

„Doamne, fii alături de Callie și de cel mic care se pregătește să vină pe lume. Păzește-i pe amândoi. Fii cu Holden când va ajuta la nașterea prunculuí său." Se opri, cu inima bătând nebunește. „Și, Doamne, dacă crezi nimerit, dă-mi șansa să devin soț și tată într-o zi, să trăiesc bucuria pe care Callie și Holden se pregătesc să o aibă acum."

În spatele pleoapelor închise îi apăru chipul drag al lui Tessy, cu ochii strălucind, cu părul căzându-i ușor pe obraji. „Dacă-i iubire, Doamne, și e voia Ta, ajut-o să înflorească pentru noi amândoi."

❋

Ieremia se uită la ceasul de perete aflat deasupra căminului și se înfioră. Era aproape două dimineața. Dacă el obosise să aștepte, își putea doar închipui cum se simțeau Callie și Holden.

Mătușile cu părul alb ale lui Callie aproape că adormeau cu bărbia în piept chiar acolo pe canapea.

– Ce-ar fi, doamnelor, să vă întindeți? Cele două tresăriră ca două veverițe ce se iveau brusc dintr-o gaură făcută în pământ, deschizând ochii mari. El își ascunse zâmbetul. Puteți folosi liniștite patul în care am dormit.

– O, nu, vom sta treze până ce auzim plânsetul copilului, răspunse Vivian.

Viola dădu din cap.

– Are să fie vreme de dormit mai târziu, după ce vedem că-i totul bine.

Ieremia se foi în scaun și plecă fruntea să se roage din nou. Somnul îl ademenea din ce în ce și era cât pe ce să adoarmă când un sunet ciudat îl opri. Se îndreptă brusc. Amândouă mătușile mergeau cu pași grăbiți pe hol.

Își dădu seama deodată că sunetul ce semăna cu un mieunat era plânsetul unui copil. Își prinse cataramele protezei cu mâini tremurânde și se ridică în picioare. Puse mâna pe cârjă și merse pe urma celor două doamne respectabile cât putu de repede.

Ușa de la dormitor se dădu în lături din interior și Holden apăru în ușă cu un zâmbet ce îi lumina fața și cu lacrimi scânteind în ochi.

– Avem o fată! El o strânse în brațe mai întâi pe Vivian, apoi pe Viola. Evangelina Rose Winters, născută la ora 02:42, în dimineața zilei de 15 august, 1945. N-am cântărit-o încă, dar nu cred să aibă mai mult de două kilograme șapte sute. E o gâză mică, dar aprigă. Auziți-o cum plânge!

Țipetele gălăgioase ale micuței se auzeau până pe hol. Vivian își împreună mâinile sub bărbie.

– Putem s-o vedem?

Viola încercă să vadă peste umărul lui Holden. Acesta le făcu semn să intre.

– Intrați și priviți-o! Nu-i așa că-i o frumusețe?

Ieremia ajunse cu paşi apăsaţi în spatele mătuşilor care se despărţiră ca să se aplece de-o parte şi de alta a patului. Îi mângâiau părul lui Callie şi îi vorbeau mieros fetiţei care stătea cuibărită într-o pătură mototolită în braţele mamei. Ieremia rămase la picioarele patului, alături de Holden.

Holden îşi umfla pieptul şi faţa îi strălucea.

– Uită-te numai la fetiţa mea cea frumoasă.

Ieremia privi la nasul turtit al bebeluşului, la ochii umflaţi şi la faţa plină de cute. Îşi aminti că, în copilărie, se uitase pe furiş în cuibul unui măcăleandru. Pielea roz şi cu pliuri a micuţei şi smocurile haioase de păr semănau cu puii golaşi de măcăleandru.

Clătină din cap, zâmbind în sinea lui. Fără nicio îndoială, frumuseţea era în ochii privitorului. Îi dădu lui Holden o palmă sănătoasă pe umăr.

– Felicitări, Holden. Şi ţie, Callie.

Callie îi zâmbi cu un aer obosit. Fetiţa îşi găsise pumnul şi îl sugea zgomotos. Cele trei femei râseră pe înfundate. Callie se uită la Holden.

– Să-ncerc s-o alăptez?

– Da. O să ieşim cu toţii şi vă lăsăm să staţi singure o vreme.

– O, nu, sări Viola. Ar trebui să rămâi, tăticule.

– Tăticule...

Lacrimi noi îi umeziră ochii lui Holden. Se apropie de marginea patului şi puse mâna pe capul cu păr ciufulit al pruncului, părând a uita de toţi ceilalţi aflaţi în încăpere. Mătuşile îl zoriră pe Ieremia să iasă pe uşă şi să meargă în salon. Acolo ele se cuibăriră pe canapea una lângă alta şi zâmbiră.

Vivian scoase un oftat.

– S-a mai născut o generaţie.

Viola ridică ochii la Ieremia.

– Domnule pastor, eşti bun să spui o rugăciune de mulţumire pentru mica viaţă nouă care tocmai a venit pe lume?

– Desigur.

Ieremia veni mai aproape şi se prinseră de mână.

– Tată Ceresc, Îți mulțumim pentru nașterea fericită a Evangelinei Rose. Fie ca acest sufletel să învețe din vreme să caute îndrumarea la Tine. Fie ca părinții ei să Te caute întotdeauna pentru cunoaștere și înțelepciune ca să o pregătească pentru viață așa cum se cade să fie. Lăudăm numele Tău pentru darul de mare preț ce le-a fost dat lui Callie și lui Holden. Ține-i în paza brațelor Tale iubitoare. În numele Tău ne rugăm. Amin!

– Amin, repetară cele două femei.

Viola căsca.

– Acum pot să dorm.

– Și eu. Vivian se ridică în picioare. Ieremia, oare te-am putea ruga să ne însoțești acasă?

– Acum? Nu îi venea să meargă pe cărări cu dâmburi și gropi pe întuneric, după ce căzuse ziua. Nu puteți dormi aici?

– Am nevoie de patul meu. Și-s convinsă că și copiii ar prefera să nu ne aibă în picioare, în timpul acestor prime ore prețioase când sunt alături de copilașul lor. Ea își țuguie buzele și le lovi ușor cu degetul. De fapt, tinere, ai putea rămâne să dormi la noi acasă, dacă vrei. În cazul acesta, dacă plânge copilul, n-o să fii deranjat.

Ieremia se gândi la propunere. Câteodată se simțea ca un intrus. Poate că era o idee bună să îi lase pe Callie și pe Holden să petreacă momentele acelea singuri. De altfel, casa lui Vivian se găsea la numai o aruncătură de băț de locuința familiei McCleary. Putea să-i facă o vizită lui Tessy dimineață.

– Vă mulțumesc pentru invitație, doamnelor. Să găsesc felinarul și-apoi pornim.

12

Un sentiment straniu de déjà vu îl cuprinse pe Ieremia în timp ce mergea în urma Violei, care legăna felinarul, cu Vivian alături, care îl strângea bine de braț. Mișcarea lină a felinarului dădea naștere unor umbre ciudate, ce creau iluzia unor năluci care dansau printre tufișuri și copaci.

Se trezi ciulind urechea după soldați ori civili ostili în timp ce inima îi bătea cu putere de spaimă. De ce nu se putea gândi că se afla în prezența a două doamne drăguțe din Shyler's Point, Arkansas, nu în satul polonez alături de evrei exilați? Făcu un efort să își îndrepte atenția la împrejurimi. Luna plină urcase deasupra lor, părând să joace un joc de-a v-ați ascunselea cu norii subțiri ce lunecau pe cerul nopții.

Dintr-un pom aflat în apropiere se auzi strigătul unei bufnițe, lansând o întrebare pe o notă gravă și răspunsul alteia pe o notă de soprană. Adierea vântului purta cu ea miresmele dulcege ale primelor zile de toamnă. Ieremia trase aer adânc în piept ca să savureze din plin mirosurile plăcute.

Viola se opri și se întoarse, punându-i pe Ieremia și pe Vivian într-o fâșie de lumină.

– Ce ziceți s-o luăm de-a dreptul prin curtea din spate a familiei McCleary? Ne va scurta drumul.

Vivian căscă.

– Bună idee. Eu sunt gata să m-arunc în patul meu.

Viola își îndreptă pașii spre partea din spate a casei pastorului. În timp ce traversau curtea, Ieremia își aminti cum se întorsese acolo în ziua de spălat rufe. Fața asudată a lui Tessy și poala rochiei stropită cu apă îi veniră în minte. Cum putea fi atât de frumoasă chiar și când era nearanjată?

Amintirile din Polonia se mai șterseră. Cei trei o luară pe după colțul din spate al casei și Ieremia observă lumina gălbuie dată de flacăra unei lămpi dinapoia perdelei unei ferestre.

– Careva trebuie să stea treaz.

Vivian ridică ușor din umeri.

– O, sunt convinsă că ea doarme. Lasă lampa aprinsă toată noaptea.

Ieremia se încruntă.

– Ea?

– Tessy. Vivian strânse degetele pe brațul lui Ieremia. De când era mititică, lampa a ars toată noaptea. Vivian coborî vocea, luând un aer misterios. În nopțile în care lumina se stingea, sunetele erau îngrozitoare, strigăte de spaimă teribilă. Femeia scutură din cap. Se teme foarte tare de întuneric.

Inima lui Ieremia era plină de compasiune. Să i se fi întâmplat ceva ce a dus la frica aceea? Mulți evrei se temeau de întuneric din motive întemeiate. Adesea soldații SS veneau să facă prăpăd după stingerea luminilor. Dar de ce se temea Tessy atât de tare? Alt gând îi veni brusc în minte.

– Atunci, cum pot locuitorii orașului crede că Tessy e cea care îi fură? Dacă se teme de întuneric, cu siguranță nu iese noaptea să caute lucruri pe care să pună mâna, nu-i așa?

Vivian îi aruncă o privire scurtă și încruntă din sprâncene.

– De cele mai multe ori lucrurile au dispărut la lumina zilei, rareori noaptea. Oftă din nou. Și asta, desigur, îi face pe oameni să o creadă vinovată pe Tessy.

Ieremia se simțea de parcă avea pieptul strâns într-o menghină.

– Credeți că Tessy e cea care fură?

Viola se întoarse repede, felinarul bălăngănindu-se foarte tare și făcând umbrele să formeze un dans de război.

– Sigur că nu! Niciuna dintre noi nu crede prostiile astea. Tessy e o fată dulce care n-ar putea niciodată face vreun rău cuiva. Ba mai mult, pe când era mică, ne aducea buchete de flori de câmp. Ea pufni și își puse mâna pe șoldul rotund bine. Unora din oraș le plăcea să ne arate cu degetul în zeflemea, pe mine și pe sora mea, pentru că eram nemăritate, dar copila aceea ne aducea flori. Nu-i niciun oscior de răutate în trupușorul acela și mânfurii până la cer și-napoi când aud zvonurile astea superstițioase cum că ar fi piază rea. O! Viola își îndreptă umerii și ridică bărbia hotărâtă. Nu-mi pomenesc ei mie-n față de astfel de bazaconii fără să le audă urechile ce merită, atâta-ți pot zice!

Ieremia simți o căldură sufletească față de femeia aceea războinică.

– Ești o domniță drăguță, domnișoară Viola.

Viola chicoti, punând o mână cu vene vizibile pe pieptul cu dantelă al rochiei.

– Iar tu ești un domn adevărat, domnule pastor Hatcher.

Ea se făcu roșie la față, apoi se răsuci pe călcâi și se îndreptă spre căsuța căptușită cu șindrile ce se afla în față. Ieremia și Vivian o urmară fără alt cuvânt. La scurt timp, cele două femei sforăiau în paturile lor și Ieremia stătea întins pe canapeaua din micul salon, cu o învelitoare din petice aruncată peste picioare.

Deși era sfârșit de oboseală și tânjea după somn, mintea lui refuza să adoarmă. Stătea întins, cu mâinile sub cap, cu ochii ațintiți la tavanul din ipsos, în timp ce imaginea dormitorului cu lumina aprinsă a lui Tessy îi venea mereu în minte.

❋

Murmurul încet de glasuri dincolo de fereastra ei o trezise pe Tessy și o înspăimântase pe moment. Dar o privire aruncată afară îi liniști bătăile năvalnice ale inimii. Nu trebuia să se teamă de Ieremia și de surorile Myers.

Ei intraseră în casă de câteva minute, dar ea încă mătura cu privirea curtea întunecată, amintindu-și mersul încet dar neîntrerupt al lui Ieremia. Ce ușurare era să îl vadă umblând. După ce auzise fără să vrea poveștile doamnei Spencer, se temuse că poate nu mai mergea. Și, trebuia să recunoască, era mai mult decât o ușurare, era o plăcere să îl vadă.

Lăsă perdeaua să cadă la loc și se lăsă greu pe marginea patului. Pănușile de porumb se sfărâmau sub greutate, iar ea se trânti pe spate, iscând un foșnet și mai puternic. Își acoperi ochii cu brațul și se luptă cu usturimea lacrimilor. El fusese atât de bun cu ea. Sentimentele pentru el erau din adâncul inimii, fără tăgadă. Își dorea să fi fost altfel, mai bună, ca să îl poată merita.

Dar dorința nu schimba niciodată nimic. Cel mai bine era să plece. Ieremia ar fi mai ferit de rele. Gândul acesta îi strânse stomacul. Poate că dacă răspunsul lui Pete la hotărârea ei ar fi fost mai bun, Tessy își putea afla liniștea. Când îi spusese că va merge la Searcy, el se încruntase, aruncându-i privirea aceea superioară pe care ea o știa bine, și pufnise.

– Ei bine, sunt surprins. Ai făcut o alegere înțeleaptă.

După aceea, el se întorsese cu fața la tatăl lor și începuse să discute despre alte lucruri, de parcă Tessy nu plănuia să își dea peste cap întreaga viață.

Își plimbă privirea prin cameră, studiind, aproape memorând, fiecare detaliu, de la pereții făcuți dintr-un lemn cioplit rudimentar pe care erau agățate tablouri cu animale luate din calendare, până la mobilierul simplu ce aparținuse bunicii din partea mamei și terminând cu lampa aprinsă de lângă patul ei.

La internatul din Searcy va fi curent electric. Va trebui să cumpere una din lămpile acelea cu cordon, ce se băgau în priză, pe care să o țină lângă pat. Nu va mai avea nevoie de petrol. Acest lucru i-ar plăcea. Și poate că în Searcy umbrele nu vor fi atât de întunecate. Poate nu va mai simți nevoia să țină o lumină arzând pe întuneric ca să alunge umbrele...

„Peste cei ce locuiau în țara umbrei morții răsare o lumină..."

Cuvintele lui Ol' Gordy reveneau în mintea lui Tessy. De unde știa el cuvintele acestea? Nu părea să fie ale lui. Trebuie să le fi auzit pe undeva. Ori să le fi citit. I-ar plăcea și ei să afle lumina ce strălucea în tărâmul umbrei morții.

Își închipuia că era destul de puternică ca să îi alunge umbrele pentru totdeauna.

Șopti în camera unde domnea liniștea.

– Vreau să trăiesc fără teamă.

Tessy voia să cunoască foarte multe lucruri. Când Ieremia îi citise din Biblie, pagină după pagină de cuvinte și expresii, inima ei se umpluse de emoție, se gândea că în curând va fi în stare să ia Biblia și să citească singură cuvintele. Simțea că eliberarea ei de teamă se găsea în paginile Cărții lui Dumnezeu și voia să o afle cu proprii ochi, să îi dea citire cu glas tare.

Lovi salteaua mânioasă. Voia să învețe să citească. Ieremia dorea să o învețe. Va binevoi cineva în Searcy să o învețe? Se întoarse pe burtă și își îngropă fața în învelitoarea mototolită, lăsând lacrimile ce se adunau în ochi să spargă zăgazul și să curgă liber.

„N-aș face decât să iau numai teama cu mine." Pliurile învelitorii îi înăbușeau vocea. „N-o să mă lase niciodată în pace..."

❧

Ieremia se trezi cu puțin înainte de șapte. Stătea întins, ascultând ceasul de pe polița șemineului. La ultima bătaie se străduia să își pună protezele. Avea mușchii încordați, în parte de la dormitul pe pernele tari, dar cel mai mult din pricina căzăturii din urmă cu o zi. Avea vânătăi pe ambele tibii, de sus până jos, dar era recunoscător că nu se rănise grav. Scoase un geamăt ușor, se ridică și își sili coapsele să se miște.

În casă domnea liniștea, se auzea doar ticăitul ceasului. Un bilețel aflat pe masa din bucătărie arăta că mătușile duseseră micul dejun lui Callie și Holden, iar pe el îl așteptau biscuiți și

șuncă în cuptorul sobei. Mâncarea se păstrase caldă. Mâncă în tihnă, bucurându-se de liniștea dimineții.

Clăti farfuria și o puse în chiuvetă, lângă farfuriile celelalte, apoi se îndreptă către căsuța din bușteni, ce se găsea mai jos de casa mătușilor, nerăbdător să afle vești de la familia McCleary despre nașterea Evangelinei.

Doamna McCleary răspunse când el bătu în ușă și îl întâmpină cu un zâmbet întins pe toată fața.

– Ia uite, bună dimineața, domnule pastor! Nu-i așa că-i minunat că s-a născut fetița doctorului și a lui Callie? Sănătoasă tun și frumoasă ca un trandafir, după cum se spune.

Ieremia se abținu să râdă. Cine spunea așa ceva? Nu cine aruncase o privire sănătoasă ghemotocului plin de cute pe nume Evangelina Rose.

Femeia își șterse mâinile de șorț.

– N-o văd pe Callie să se ridice din pat și să piardă vremea prin bucătărie. Eu și Tessy facem o prăjitură cu multă scorțișoară pe care să le-o ducem. Haide și mănâncă o bucată cu noi.

Se cădea ca el să spună că mătușile lui Callie se ocupaseră deja de micul dejun pentru el, numai că o mireasmă ademenitoare îl făcu să se răzgândească. În ciuda faptului că tocmai mâncase, stomacul lui părea treaz și înfometat. O prăjitură cu multă scorțișoară ar fi binevenită. De altfel, Tessy se foia prin dosul camerei, iar părul ei strălucitor îi atrăgea privirea.

Zâmbi și trecu pragul.

– Vă mulțumesc, doamnă McCleary. Apreciez invitația.

Se așeză la masa unde stătea și fratele ursuz al lui Tessy. Tânăra îi puse dinainte un triunghi mare, tăiat din prăjitura sfărâmicioasă și apoi se făcu nevăzută pe culoar. Ieremia dădu gata prăjitura împreună cu doamna McCleary și Pete. Prăjitura însiropată, cu multă scorțișoară, era delicioasă, dar lui Ieremia îi venea greu să înghită.

De ce fugise Tessy? Crezuse că fata se lecuise de nevoia de a se ascunde. Cel puțin de el. Privi la bărbatul înalt așezat de partea

cealaltă a mesei. Pentru un om inteligent ca el, Pete McCleary nu era prea vorbăreț. Pete mânca în tăcere și ținea mâna stângă în poală. Deși doamna McCleary rupea cu degetele bucăți de prăjitură de mărimea unei îmbucături, Pete folosea o furculiță ca să taie bucățelele de prăjitură pe care le ducea la gură.

Folosea des șervețelul și sorbea din cafea fără a scoate un sunet. Din motive pe care nu le înțelegea, Ieremia găsi supărătoare manierele impecabile ale bărbatului. Se simți ușurat când micul dejun luă sfârșit și fu liber să se scuze.

– Mulțumesc încă o dată, doamnă McCleary. Prăjitura a fost delicioasă. Sunteți amabilă să îi transmiteți lui Tessy că trec pe aici până la amiază?

Pete rămase cu cana de cafea sub bărbie.

– De ce?

Ieremia se adresase doamnei McCleary și nu voia să răspundă întrebării inoportune a lui Pete, dar fusese învățat să fie politicos.

– Avem împreună o lucrare. Vreau să văd cum merge.

– Nu-mi pot închipui ce fel de lucrare ar avea Tessy cu un pastor. Pete sorbi din cafea. S-ar putea ca Tessy să aibă treabă azi. Își face bagajele să vină cu mine la Searcy.

Dacă Ieremia ar fi avut ceva în gură la primirea veștii, pesemne ar fi scuipat conținutul pe masă, atât de mare îi fu surpriza.

– Vrei să zici că face bagajele dumitale pe care să le iei în Searcy?

Pete se încruntă.

– Nu. Își strânge lucrurile ei. Se mută în Searcy și își ia o slujbă la oraș.

Ieremia simți că se învârte casa cu el. De ce ar face ea așa ceva după ce se arătase atât de entuziasmată că va învăța să citească? Ceva nu mirosea deloc bine. Își mută privirea de la fața impasibilă a lui Pete la expresia rezervată de pe chipul doamnei McCleary. Nu avea să primească răspunsuri de la ei. Va trebui să aștepte până putea să discute cu Tessy. Aceasta dacă ea va dori să îl vadă.

Se îndreptă încet spre ușa din față.

– Vă rog să îi transmiteți mesajul lui Tessy. Sunt sigur că va reuși să ia o pauză scurtă de la împachetat ca să stea de vorbă cu mine.

Pete ridică iar din umeri, ca și cum nu era problema lui.

– O să-i spunem. Transmite și felicitările mele familiei Winters. Să ai o zi bună, pastore.

Felul în care i se arăta ușa îl deranjă pe Ieremia, dar reuși să schițeze un zâmbet forțat și să își ia rămas-bun. Odată ajuns afară, în bătaia soarelui strălucitor al dimineții, își îndreptă cârja spre casa familiei Winters.

Doamna McCleary spusese că fetița era la fel de frumoasă ca o tufă de trandafiri. Va merge să se convingă cu ochii lui, să vadă cum se schimbase cea mică în ultimele câteva ceasuri și să facă ce îi stătea în putință ca să fie de ajutor proaspeților părinți. Să aibă răbdare și să aștepte ceasurile amiezii.

Atunci avea să bată din nou la ușa căsuței familiei McCleary, dar, de data aceasta, nu o va mai lăsa pe Tessy să își ia tălpășița. Acum va afla motivul din spatele fugii. Nădăjduia să nu fugă de el.

13

Ieremia nu avea de unde ști cum se întâmplase totul. Puțini locuitori din Shyler's Point aveau serviciul telefonic în casele lor. Soarele abia părăsise orizontul. Fetița avea mai puțin de opt ore de la naștere.

Și totuși, întreg orașul părea să se anime la vestea despre noua membră a familiei Winters. Pe drumul prin comunitatea restrânsă ce ducea la locuința familiei Winters, fusese oprit de șapte ori, fiecare persoană lăudând nașterea noului membru.

În timp ce Ieremia urca treptele verandei cu pași grei, auzi un murmur de voci de femeie și baritonul obosit al lui Holden. Acesta va fi probabil ușurat la vederea unei fețe de bărbat. Ieremia bătu în ușa cu sită, dar nu îi răspunse nimeni, așa că intră. Zarva venea din direcția bucătăriei.

Se îndreptă spre cămăruța din spatele casei. Aruncă o privire pe hol și văzu că ușa de la dormitorul lui Callie era închisă. Se abținu să zâmbească în colțul gurii. Fată deșteaptă, îl lăsase pe Holden să stea cu vizitatorii. Dinspre bucătărie îi ajungeau la urechi comentarii și răspunsurile lui Holden.

– Acuma, doctore, norocos mai ești. Primul copil e fată! Va fi de mare ajutor pentru mama ei.

– Da, sunt convins că va...

– Și ce nume drăguț. Evangelina. O să-i spuneți Evi? Sau Vangi? Sau Lina? O, ce mai!, puteți face atât de multe lucruri cu numele ăsta, nu-i așa?

– Păi, probabil o să-i spunem simplu...

– Tare-i mititică, așa-i? Socotesc că aveți cu ce să o înzdrăveniți. Când fratele meu mai mic a venit pe lume, mic și bolnăvicios, mama i-a dat să mănânce ficat de vițel zdrobit și smântână. Asta l-a făcut zdravăn. Dar să folosești ficat crud. Dacă-l gătești, scoți tot fierul din el.

– Să fiu sincer, mă-ndoiesc că...

– Nici gând, fetele n-au nevoie să pună pe ele, Maggie. Fetița aceea are să fie pur și simplu gingașă, la fel ca mama ei.

– Acum, înclin să fiu de acord cu...

– Și un copil născut în zi de marți, plin de noroc...

Ieremia scutură din cap. Nu era de mirare că mama închisese ușa tuturor. În loc să meargă la bucătărie și să intre sub tirul altor vorbe înțelepte ale doamnelor, el se întoarse cu pași zgomotoși pe terasă și se așeză în leagăn.

O mișcare pe lângă poartă îi captă atenția. Întoarse privirea și inima îi crescu. Tessy stătea de partea cealaltă, cu o farfurie acoperită în mâini.

El zâmbi și îi făcu semn cu mâna.

– Bună dimineața! E prăjitura cu scorțișoară pentru Callie și Holden? Adu-o.

Dar ea rămase de partea cealaltă a porții, fără să zâmbească. Fiorul unei presimțiri îl cuprinse în gheare, amintindu-și ieșirea ei grăbită din dimineața aceea. Făcuse ceva să o supere? Se ridică.

– E totul în regulă?

– O să las asta aici. Ea deschise poarta și puse farfuria pe piatra din fața gardului. Ești bun să le spui doctorului și lui Callie că mama le transmite salutările cele mai calde? Din vreme ce Pete e la noi, n-a avut cum să plece de acasă.

Ce să se fi petrecut cu tânăra surâzătoare care îl tachinase că nu mâncase picnicul din pădure cu numai o zi înainte? Ce se alesese de entuziasmul de a învăța să citească din Cuvântul Domnului? Ieremia se simțea ca și cum și-ar fi pierdut ultimul prieten. Tessy dădu să plece, iar pieptul lui tresări de spaimă.

– Așteaptă!

Ea se opri, tot ferindu-și privirea de el. Umerii ei păreau țepeni și corpul încordat. El coborî grăbit și tropăind scările și merse clătinându-se pe cărarea din pietre. Dar se opri pe partea lui de gard.

– Te-am supărat cu ceva? Dacă-i așa, îmi pare nespus de rău.

Ea nu răspunse, dar mușchii de pe spate îi tremurau. Plângea?

– A zis fratele tău că-ți faci bagajul să mergi cu el la Searcy. E adevărat? Pleci?

Ea încuviință din cap cu o mișcare scurtă din cap.

– De ce? Este... e din pricina mea?

El își ținu respirația. Urmă o pauză îngrozitoare în timp ce corpul ei tremura și el se ruga în gând.

– Da.

Un singur cuvânt, rostit cu o voce scăzută și dureros de firavă. Ea îi aruncă o privire plină de durere, duse pumnul la buze, apoi o luă în fugă pe stradă, cu picioarele goale lovind cu putere. Ieremia rămase la poartă, ținându-se de țăruși cu mâini tremurânde, cu lacrimi care îi înțepau nasul, până ce ea o luă pe după magazinul universal și se făcu nevăzută.

Tessy spera ca mama și fratele ei să creadă că stătuse la povești cu doctorul. Cu toate pregătirile cu bagajele, nu găsise timp să fugă în pădure, dar simțea nevoia să evadeze. Nu putea merge acasă cu lacrimi pe obraji, nu fără să i se pună întrebări la care nu voia să răspundă.

Așa că fugi în spatele magazinului universal, peste dâmb și traversă pajiștea mică. Nu încetini pașii până ce nu ajunse departe, în pâlcul de arțari din partea cealaltă. Simțindu-se în siguranță la adăpostul copacilor, ea căzu în genunchi pe un covor de mușchi și frunze, se cuprinse de mijloc cu amândouă brațele și lăsă lacrimile să curgă.

Lacrimi gălăgioase, nemiloase, ce speriau păsările și le făceau să zburătăcească de pe crengile de deasupra capului, împodobite cu roșu și auriu.

– Îmi pare rău, tare rău.

Nu știa cui cerea iertare. Lui Ieremia că se lovise, sieși că fusese prea slabă să țină piept fratelui sau lui Dumnezeu că mereu făcea ce nu trebuia? Ieremia o întrebase dacă pleca din pricina lui. Îi spusese adevărul. Pleca din cauza lui. Dar nu pentru că el greșise cu ceva. El făcuse totul bine. Dar ea era o primejdie pentru el.

Nu putea risca să i se mai întâmple ceva rău. Cu toate acestea, simțea că răspunsul ei îl rănise și o durea în toată ființa să știe că, în ciuda strădaniilor ei de a-l ocroti, îl făcea nefericit. Dar ce altă alegere avea? Nu putea îngădui ca răul atras de ea să îl mai atingă.

Dacă rămânea, povestea avea să se repete negreșit și poate că data viitoare va fi mai rău. Oferta fratelui ei de a o duce în Searcy trebuia să fie modul în care Dumnezeu îl ocrotea pe Ieremia. Plânsetul ei în hohote se stinse. Își șterse lacrimile de pe obraji, se rezemă de trunchiul gros al arțarului și închise ochii.

Plecarea era alegerea bună. Pete credea asta, mama și tata erau de aceeași părere. Măcar nu se certaseră. Orașul nu îi va simți lipsa. Poate Ieremia îi va duce dorul, dar și ea lui. Îi va fi dor de prietenia lui. Va regreta șansa de a învăța. Dar nu putea fi egoistă. Trebuia să îl țină la adăpost.

Durerea din piept era atât de mare încât o durea când respira. Avea nevoie de alinare. Deodată, o frântură dintr-o predică rostită de tatăl ei, pe când era copilă i se strecură în minte. Șopti, încrețind fruntea în timp ce se concentra.

„Spunea cum să nu te temi căci Dumnezeu este cu tine. El te va ajuta și te va susține..."

Înălță fruntea, deschise ochii și vorbi cerului albastru ce se întrezărea printre ramurile copacilor imenși.

– Doamne, am nevoie de încurajare în clipa asta. Mă tem că într-un fel o să-i fac rău lui Ieremia. Dă-mi putere, fă ca răul meu să nu-l mai atingă. Ajută-mă, Doamne, te rog...

Stătea și asculta adierea vântului trecând printre crengi. Două păsări cardinal, un mascul viu colorat și perechea lui în culori terne, se întoarseră să ciripească o melodie veselă. Zgomote

înfundate veneau dinspre pârâu, poate erau castorii care lucrau de zor ori păstrăvii jucăuși săreau din apă în bătaia soarelui.

Ea se liniști pe măsură ce timpul trecea și se simți pregătită să își înfrunte familia. Când se ridică și își scutură poala fustei, murmurând.

– Nu știu sigur ce o să-i spun lui Pete când ajung acasă. Nu sunt sigură dacă voi pleca ori voi rămâne. Dar, Doamne, am nădejdea că-mi vei da cuvintele potrivite și tăria de a le da glas. Amin!

Ieremia nu reușise să deschidă ușa, cu farfuria lui Tessy în mână, așa că așteptă pe balansoarul de pe terasă să apară careva și să ducă prăjitura în casă. Trecură aproape douăzeci de minute până ce Holden ieși pe terasă, cu fruntea încruntată și strângând buzele a nemulțumire.

Se trânti pe balansoar lângă Ieremia și arătă spre prăjitură.

– Ce-i asta?

– Prăjitură cu scorțișoară de la doamna McCleary. Tessy a adus-o.

– N-a vrut să intre să vadă copila?

Ieremia ridică sprâncenele. Din casă se auzea hărmălaie. Holden făcu o grimasă ce trăda supărarea. Tessy nu ar fi fost primită cu bucurie în mijlocul femeilor, așa că, de ce să rămână?

Holden luă prăjitura.

– Vrei să vii înăuntru?

– Nu, mulțam. E liniște aici.

Holden încuviință din cap, oftă și intră înapoi în casă. Ieremia ciuli urechea la zarva făcută de voci. Una dintre femei recitase o parte dintr-o poezie când vorbise despre copilă, o etichetase pe mica Evangelina ca „plină de daruri" fiindcă se născuse într-o zi de marți. Dacă își amintea corect poezia, copiii născuți vinerea, adică Tessy, erau iubitori și generoși.

Deși nu credea că astfel de lucruri hotărau personalitatea unui copil, descrierea părea că se potrivește. Chiar dacă Tessy îi spusese că pleca din cauza lui, chiar dacă fugise, bănuia că schimbarea aceasta mai avea un motiv, care avea de-a face mai mult cu Tessy și cu orașul decât cu el.

Pufni. Sau poate că nu făcea decât să încerce să se convingă pe sine. Deși părea limpede ca ea să vrea să plece din Shyler's Point, după felul urât în care cei din oraș o trataseră, poate atenția nedorită din partea lui o făcuse până la urmă să își dorească să părăsească neapărat muntele. El nu fusese cinic când era mai tânăr, dar se schimbase în ultimii câțiva ani.

Ieremia, omul care învinsese poliomielita și învățase să meargă din nou, care își făcuse toți anii de studiu ca să devină pastor cu acte în regulă, care traversase oceanul în toiul războiului și care se pusese la dispoziția unor oameni de o religie cu totul diferită, nu mai exista. Fusese dărâmat de război, purta rănile eșecului de a fi salvat mai mulți oameni de masacrele lui Hitler și nu mai avea puterea de a lupta.

De ce să se pregătească pentru încă un eșec? Poate plecarea lui Tessy era spre binele ei. El nu era profesor. Nu era treaba lui să se ofere să o învețe pe Tessy să citească. Era un lucru sortit eșecului. Ea avea să o ducă mai bine în Searcy, alături de fratele ei, care îi putea găsi un profesor adevărat. Își putea face prieteni, oameni care să nu se teamă să petreacă timp cu ea, din pricina unor aiureli superstițioase. Va fi fericită acolo.

Mutarea în Searcy era lucrul cel mai bun pentru Tessy, și pentru el. Își repeta acest lucru iar și iar. Dar inima nu îi dădea crezare.

14

După spusele lui Holden, studiul de miercuri seara era un timp plăcut, în care se citea din Biblie, se cânta și se socializa, așa că Ieremia puse un scăunel pe podiumul din fața bisericii.

Se așeză și deschise Biblia pe genunchi.

– Vă rog să deschideți Biblia la Matei, capitolul patru.

Tessy stătea la locul ei obișnuit, cu capul plecat, iar Pete era în spatele ei. Ea ținea în mâini o Biblie, dar mâinile lui Pete erau goale. Să fie el felul acela de om care se încredea în inteligența și puterea lui zi cu zi?

Ieremia își dezlipi ochii de la Tessy și fratele ei.

– Vrea cineva să ne citească primele unsprezece versete?

Se așternu liniștea. Oamenii schimbară priviri nelămurite. În cele din urmă, un bărbat îmbrăcat într-o salopetă uzată și o cămașă în carouri se ridică din rândul din mijloc și ridică din umeri nesigur pe el.

– Bănuiesc că pot eu, domnule pastor.

– Îți mulțumesc. Dă-i drumul.

Bărbatul citi fără întrerupere, cu o voce domoală și încurcându-se la unele cuvinte, dar până la sfârșit. În clipa când termină, se trânti pe bancă și oftă greu.

Ieremia zâmbi bărbatului.

– Sunt două lucruri pe care vreau să le subliniez la capitolul acesta. Întâi și-ntâi, Isus a fost ispitit. Fiul lui Dumnezeu în

formă omenească a fost ispitit de către ispititorul cel mai puternic dintre toți. La momentul acela, Isus era flămând și istovit. Ar fi fost mult mai simplu să cedeze în fața cerințelor Satanei, să transforme pietrele în pâine și să își potolească foamea, să cadă pradă ispitei diavolului și să accepte tot ce îi oferea. Dar ce a făcut Isus în schimb?

El tăcu, așteptând un răspuns de la credincioși. Oamenii stăteau cu ochii ațintiți asupra lui de parcă rămăseseră fără cuvinte. După momente de tăcere ce păreră nesfârșite, o voce stridentă se auzi din prima bancă.

– El a... s-a împotrivit?

Ieremia întoarse privirea în direcția aceea, abținându-se cu greu să strige de bucurie.

– Exact. S-a împotrivit. Și ce a făcut Satana?

Tessy înghiți în gol, foarte conștientă că fiecare față din încăpere era îndreptată spre ea. El se ruga ca ea să aibă curajul să răspundă.

– A plecat.

Ieremia aprobă din cap.

– Adevărat. Pus în fața împotrivirii lui Isus, Satana n-a avut altă alegere decât aceea de a pleca. Iacov 4:7 ne spune că, dacă ne împotrivim diavolului, el va fugi. Dacă diavolul are un loc în viețile noastre, degetul acuzator poate fi îndreptat numai într-o singură direcție.

Întoarse o pagină din Biblie.

– Să trecem peste câteva versete.

Voia să îi ofere lui Tessy o atenție deosebită, să își lase privirea pe fața ei palidă și să scoată un zâmbet de la ea. În schimb, își îndreptă atenția spre Biblie și începu să citească. Ajunse la versetul șaisprezece și rosti fiecare cuvânt clar.

– „Norodul acesta, care zăcea în întuneric, a văzut o mare lumină; și peste cei ce zăceau în ținutul și în umbra morții, a răsărit lumina."

Tessy deschise gura, dar el era hotărât să nu se întoarcă în direcția ei.

– Am putea înlocui cuvântul „lumină" cu un nume. Care nume să fie?

De data aceasta, se auziră câteva murmure.

– Isus.

– Da, Isus. Ieremia vorbea la fel de mult pentru sine ca pentru oamenii adunați în modestul loc de rugăciune. Isus este Lumina ce strălucește în orice întuneric, Lumina ce alungă orice umbră. Și până Îl găsim, până legăm o relație personală cu El, pe unde ne poartă pașii?

Urmă o pauză scurtă, apoi același bărbat care se oferise să citească mai devreme răspunse pe un ton nesigur.

– În umbra morții?

Ieremia aprobă îndată din cap.

– Adevărat. Fără Isus, suntem pe drumul spre întunecimea veșnică, despărțiți de iubirea lui Dumnezeu. Dar cu Isus, avem lumina ce străpunge orice întuneric, chiar și întunericul din umbra morții. În prezența Lui avem șansa vieții veșnice.

Lui Ieremia îi dădură lacrimile și i se puse un nod în gât. Dorința de a vedea lumina dată de prezența lui Dumnezeu devenea tot mai arzătoare în sufletul lui rănit. Închise ochii, luptându-se cu amintirile negre care se furișau în mintea lui pe timp de noapte, cu inima bătând cu putere, cu frica dându-i fiori în stomac. „Alungă umbrele astea din sufletul meu, Doamne, Te rog."

Deschise ochii și clipi să alunge lacrimile.

– Isus a venit ca să fie lumina ce învinge orice formă a întunericului. Isus a venit să ne ajute să fim tari în fața ispitelor lumii. Când umblăm în prezența Lui, atunci umblăm cu adevărat în lumină, cu mult deasupra văilor umbrite, care ne umplu de teamă și de îndoială. El ținu sus Biblia și recită iar „Norodul acesta, care zăcea în întuneric, a văzut o mare lumină; și peste cei ce zăceau în ținutul și în umbra morții, a răsărit lumina." Cuvintele acestea au fost scrise în Vechiul Testament pentru un grup de oameni care au trăit cu mult timp înainte de venirea lui

Isus în lume ca om. Ele au fost scrise pentru ca acei oameni să aștepte Lumina. Apoi, în Noul Testament, sunt repetate pentru ca oamenii cărora Isus le vorbea să știe că de data aceea Lumina se afla printre ei. Se plecă ușor în față, punând o mână pe genunchi în timp ce, cu cealaltă, ținea sus Biblia lui veche. Cuvintele acestea ni se adresează și nouă în ziua de azi. Dacă umblați fără Isus, vă aflați în umbra morții. Întindeți mâna spre El. Întindeți mâna spre lumina Lui, lăsați-o să se reverse în sufletul vostru și umblați în Lumina lui Dumnezeu.

Tessy asculta cu gândurile de-a valma. El citase versetul ei, cel care îi acaparase gândurile. De unde știuse? Deodată, își dădu seama și inima începu să îi bată nestăvilită.

Ieremia rostise cuvintele pe care Dumnezeu le sădise în inima lui. Dumnezeu știa ce avea ea nevoie să audă. Ieremia se ridică, închise Biblia și zâmbi călduros credincioșilor. Se întoarse către doctorul Winters care stătea de partea cealaltă a bisericii, în rândul din față.

– Condu-ne în cântarea de încheiere, Holden. Îți propun imnul „Eu vin singur în grădină."

În jur glasurile se înălțară în cântec, numai Tessy stătea tăcută, cu un nod de emoție în gât.

El cu mine pășește și-mi spune duios
că de-acum al Lui sunt mereu...

Nu era acesta motivul pentru care Tessy evada în munți? Să umble cu Isus și să asculte glasul Lui? Îi auzea vocea și în clipa aceea când melodia cuprindea ușor tot lăcașul sfânt. Să meargă în Searcy era voința lui Pete, poate și a lui Tessy, doar ca să îl ferească pe Ieremia de rele. Dar nu era voința lui Dumnezeu. Și avea ceva de dus până la capăt în Shyler's Point. Când ajunseră la ultima strofă, inima i se umplu de pace.

Și bucuria pe care o împărtășim când zăbovim aici,
nimeni altul n-a simțit-o vreodată.

Nu va fi simplu să îi spună lui Pete că se răzgândise. Nu va fi ușor să înfrunte mai departe orașul și acuzațiile oamenilor. Dar Dumnezeu îi va da putere. O va întări și o va duce de la întuneric la lumină.

Credincioșii se ridicară să plece, picioarele în mișcare făcând zgomot pe podeaua din lemn în timp ce se îndreptau spre ieșire. Tessy se ridică la rândul său și merse mai încet. Pete se aplecă în față și o apucă de braț.

– Vreau să pornim devreme dimineața, așa că trebuie să plecăm.

Tessy ridică privirea la el, stăpânindu-și emoția.

– Pete, legat de plecarea la Searcy...

Pete se întoarse către Ieremia care venea spre ei pe culoar.

– Ei bine... domnule pastor, ai făcut o treabă bună în seara asta. Cred că tata ar fi mulțumit. Pete îi aruncă un zâmbet cu un aer superior... care o făcea pe Tessy să se cutremure. Desigur, expunerea a fost un pic neconvențională, dar tot cu rezonanță.

Ieremia se lăsă tare în cârjă, ca ca un om apăsat de povară, dar vocea lui emană forță.

– Mulțumesc. Pentru asta mă rog. Privirea îi lunecă la Tessy, expresia i se îndulci și deodată inima ei bătu mai repede. Tessy, voiam să-ți doresc toate cele bune pentru Searcy. Sper... Își stăpânea și el emoțiile, lacrimile sclipind în ochii lui albaștri înainte ca el să clipească și să le ascundă. Am încrederea că vei fi fericită acolo.

– Sunt convins că așa va fi, departe de orașul ăsta și de mitocăniile infernale ale oamenilor. Pete strânse mâna pe brațul lui Tessy. Avem de gând să pornim destul de devreme, așa că te rog să ne scuzi.

Ieremia păși în lături, dar privirea nu i se dezlipi de a lui Tessy.

– La revedere!

Oare de ce tonul lui trăda o dorință? Tessy își dorea să poată scăpa de Pete, să rămână și să mai stea de vorbă, însă Pete o conduse pe culoarul din mijloc și pe ușă afară. Cât ura samavolnicia lui.

Ura sporea înlăuntrul ei, devenind tot mai puternică în timp ce era obligată să coboare cu pași grăbiți treptele de la pridvorul bisericuței.

Pe la jumătatea drumului din curtea bisericii, ea găsi în sfârșit curajul de a-i vorbi.

– Pete, oprește-te o clipă.

El mergea mai departe.

– Ce e?

– E vorba despre Searcy. Ea își răsuci brațul să scape din mâna lui și își înfipse călcâiele în pământ. Nu cred că mai merg până la urmă.

– Cum?

Acest singur cuvânt sună la fel de rău-prevestitor ca tunetul. Ea scoase bărbia în față.

– Trebuie să rămân aici.

Pete își încrucișă brațele. Umbrele serii îi întunecau și mai mult privirea amenințătoare.

– Credeam c-am stabilit deja totul.

– Așa... a fost. Lui Tessy nu îi plăcea sfiala din propriul glas. Înghiți în sec și vorbi mai apăsat. Dar am luat hotărârea din motive greșite. Fugeam de spaimă. Dar nu vezi? Dacă Îl am pe Dumnezeu de partea mea, nu mai trebuie să fug. Trebuie să rămân în locul ăsta, să-mi înfrunt umbrele și să-mi găsesc lumina.

Pete o privi ca pe o ființă care își pierduse mințile.

– Ce tot îndrugi acolo?

Ea bănuia de multă vreme că, deși Pete fusese crescut în biserică, el nu construise niciodată o relație cu Dumnezeu. Răspunsul lui îi răni inima.

– Vorbesc despre a umbla acolo unde Dumnezeu vrea să umblu. Am un motiv să rămân aici, în Shyler's Point. Bănuiesc că și motive ca să plec, dar trebuie să fac ce vrea Dumnezeu, nu ce vrei tu. Ea își împreună mâinile sub bărbie. Te rog, nu te supăra.

Pete pufni zgomotos.

– Îți ofer șansa să faci o schimbare, să crești ca om, iar tu mă refuzi din pricina unei noțiuni ridicole despre umblatul în lumină? Poate nu ți-ai dat seama că soarele strălucește și în Searcy.

Tonul lui plin de sarcasm o ustură pe Tessy ca o palmă. Ea coborî privirea o clipă, rugându-se să prindă curaj.

– Dumnezeu mă vrea aici. Trebuie să rămân.

– Bine. Cuvântul îi ieși pe gură ca un glonț din pușcă. Stai aici. Nu contează pentru mine. Sunt convins că viața mea va fi mai ușoară dacă n-o să am grija ta. Rămâi aici să putrezești. Pentru că asta se va-ntâmpla. După ce mama și tata vor muri, cine va avea grijă de tine? Oamenii cumsecade din Shyler's Point? Pfui! Ochii lui deveniră tăioși. Să nu vii atunci fuga la mine, Tessy, pentru că n-o să fiu eu omu' care să te îngrijească.

Se simți umilită. El credea că avea nevoie de cineva să îi poarte de grijă?

– N-o să fac asta.

– Bun. În cazul ăsta ne-nțelegem.

Se răsuci brusc și se îndreptă spre casa din lemn, ținând capul sus. Ea se îndoi de spate sub povara tristeții. Respingerea lui o durea. Dar făcuse alegerea potrivită. Chiar și așa, îngrijorarea îi dădea târcoale. După ce mama și tatăl ei plecau din lumea aceasta, pe cine va avea? Se îndreptă de spate. Îl va avea pe Dumnezeu. El era Tatăl ei ceresc, prietenul ei, alinarea și tăria ei.

El îi va fi de ajuns. Înălță privirea la cerul întunecat și zâmbi.

– Orice ai în plan, Doamne, sunt gata. Ajută-mă să trec de umbrele astea. Ajută-mă să găsesc lumina Ta.

– Tessy?

Se întoarse brusc, punând o mână pe piept.

– O, Ieremia.

Cuvintele ieșiră pe gură cu un suspin. El se apropie încet.

– N-am vrut să deranjez, dar n-am putut să nu observ că tu și fratele tău ați avut un soi de neînțelegere. El tăcu. Ești bine?

Tessy oftă.

– Eu și Pete... ei bine, nu ne-nțelegem niciodată, așa că-s obișnuită.

Ieremia veni mai aproape și puse mâna pe brațul ei.

– Îmi pare rău. E greu să fii departe de familie.

Ea clipi des să își alunge lacrimile.

– Da, este. Chiar și atunci când sunt cu Pete în aceeași cameră, stăm la distanță. De aceea ar fi trebuit să știu că plecarea cu el la Searcy nu era o idee bună. Nu poți schimba o viață trăită la distanță unul de altul.

Ieremia se încruntă.

– Nu poți sau nu vrei? Nu știu ce a dus la distanța aceasta dintre voi, dar știu că nimic nu e cu neputință la cei care cred.

Tessy îl privi mirată.

– Încerci să mă faci să mă mut în Searcy?

Ieremia se trase îndărăt.

– Doamne sfinte, nu. Asta-i o hotărâre pe care trebuie să o iei singură. Ce încerc să spun e că dacă vrei o relație cu fratele tău, atunci trebuie să faci un efort. E o alegere. Îl poți lăsa să plece și să zici „prea bine, nu-i voi fi aproape niciodată" sau poți decide „chiar dacă-i departe, voi încerca să păstrez legătura."

Tessy lăsă capul într-o parte, curioasă.

– Și tu ești la mare depărtare de familia ta. Ai fost și mai departe când erai în Europa. Cum ați păstrat legătura?

Ieremia ridică din umăr a nedumerire.

– Le-am scris scrisori în fiecare săptămână, câteodată părinților, alteori fraților. Dar am ținut legătura.

Lui Tessy i se strânse inima. Nu știa să scrie.

– E cu neputință...

Nici măcar nu își dădu seama că vorbise cu glas tare până când auzi răspunsul lui Ieremia.

– *Este* posibil, Tessy. Vrei să faci efortul ăsta?

Ea ridică bărbia și strânse hotărâtă din dinți.

– Da.

15

După ce Pete se întoarse în Searcy, Tessy se bucură de două săptămâni întregi de liniște. Nimeni nu mai reclamă obiecte dispărute, astfel că o liniște aparentă se așternu peste comunitate.

Deși tot mai simțea în spate ochi bănuitori, nimeni nu scornea speculații răutăcioase. Tatăl ei se simțea mai bine, recăpătându-și puterile zi după zi. Doctorul Winters era de părere că se va pune pe picioare și va fi gata să stea la amvon peste două sau trei săptămâni.

Se bucura că tatăl ei drag se simțea bine. În fiecare zi, ea și Ieremia se întâlneau pentru lecții de citire și de scriere lângă lacul unde castorii își terminaseră barajul și stăteau adesea lungiți la soare și la vedere, sporovăiala lor gălăgioasă întrerupându-i și făcându-l pe Ieremia să râdă.

Momentele acelea erau cele mai bune și mai liniștite pentru studiu și conversație. Ea nu întâlnise niciodată o persoană cu care să vorbească atât de lesne cum vorbea cu Ieremia. Îl considera prietenul ei cel mai bun și prețuia fiecare clipă petrecută în compania lui.

În dimineața aceea însorită de marți, de la mijlocul lui august, inima ei sălta de fericire în timp ce mergea prin iarba deasă spre lac. Rucsacul în care avea Biblia, planșa și creioanele îi sărea pe spate. Ardea de nerăbdare să îi arate lui Ieremia ce copiase în seara de dinainte.

– Isaia 41:10: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare."

Ea rosti cuvintele cu glas tare, savurând sunetul și senzația fiecărei silabe pe limbă, încântată că le-a putut găsi în Biblia ei, că le citise cu proprii ochi, că le copiase cu mâna ei. Îi creștea inima când își dădea seama cât de multe învățase în perioada scurtă în care Ieremia lucrase cu ea.

Era un profesor bun, dar și ea era o elevă sârguincioasă. Ieși de sub copaci și pătrunse în micul luminiș. Ieremia stătea deja pe piatra bine-cunoscută, cu spatele la ea, cu cămașa din pânză în carouri peste umeri, cu părul negru ce lucea la soare. Alt sentiment îi umplea sufletul, un sentiment despre care știa că nu îi era îngăduit, dar care tot o îmboldea nestingherit. În ultimele săptămâni, Ieremia se împlinise și părea să stea mai drept decât atunci când sosise. Privirea tulburată din ochii lui albaștri și adânci se mai domolise.

Inima lui Tessy bătea cu speranța că umbrele din sufletul lui se risipeau una câte una. El se întoarse și zâmbetul lui fericit o umplu pe Tessy de bucurie.

– Hei, salutare! Credeam că n-ai să mai vii azi.

Tessy făcu câteva salturi pe ultimii câțiva metri și se așeză în trifoiul bogat de la poalele pietrei.

– Tata s-a trezit și s-a apucat de treabă azi-dimineață, așa că am stat și am povestit cu el. Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți.

El ridică din umeri, respiră adânc, apoi dădu drumul aerului.

– Să aștepți aici nu-i o problemă. E o priveliște frumoasă și am avut companie.

El zâmbi și arătă cu mâna spre un castor singuratic, cocoțat pe vârful digului. Ochii căprui, ca niște mărgele, ale vietății păreau să îl studieze pe Ieremia. Îi zâmbi fericit lui Tessy.

– Mă bucur să aud că tatăl tău s-a ridicat din pat. Trebuie să se simtă mai bine.

– Mult mai bine.

Luând-o prin surprindere, tristețea o prinse în mrejele ei. Când tatăl ei va putea predica iar, Ieremia va pleca. Nu voia să plece. Shyler's Point va părea pustiu în lipsa lui. Își luă rucsacul din spate, dorind să poată scăpa de tristețe la fel de ușor și scormoni înăuntru, căutând hârtia pe care scrisese în seara de dinainte. Îi întinse foaia lui Ieremia cu un gest scurt.

– Și eu mă descurc mai bine. Uite.

Ieremia desfăcu foaia și înălță deodată sprâncenele.

– Tessy! Scrisul tău a progresat mult. Literele au toate spațiile potrivite, sunt scrise foarte citeț. Și ai găsit singură versetele astea?

Ea încuviință din cap, simțindu-se mândră.

– Uite ce mai am făcut.. vreau să zic, „am mai făcut". Scoase o hârtie împăturită din rucsac și i-o dădu.

În timp ce Ieremia arunca o privire asupra ei, Tessy se grăbi să spună.

– E o scrisoare pentru Pete, în care îi povestesc tot ce am învățat. Știu că scrisul meu are greșeli. Ești bun să le corectezi? O să copiez totul și trimit cu scrisul corect.

Ieremia îi zâmbi radios pe deasupra scrisorii.

– Sunt foarte puține greșeli. O să fac bucuros corecțiile, dar trebuie să-ți spun cât de mândru sunt de tine. Ai progresat în câteva săptămâni cât mulți oameni în câțiva ani. Ești una dintre cele mai agere la minte ființe pe care le-am întâlnit vreodată.

Tessy făcu o față lungă. Ageră la minte? Ea? Lacrimile îi umplură ochii, se revărsară și curseră pe obraji. El încruntă sprâncenele a îngrijorare.

– Ce ai pățit?

El puse mâna pe umărul ei și scrisoarea îi căzu în poală. Ea își acoperi fața cu mâinile în timp ce lacrimile spălau durerea de a se simți proastă și bună de nimic. Îi venea să îi spună că erau lacrimi de fericire, dar avea vocea gâtuită și tot ce putea face era să aștepte până se potolea furtuna. Când în cele din urmă își descoperi chipul, îl găsi privind-o, iar în ochii lui dragi citi

îngrijorarea. Ea îi dărui zâmbetul ei cel mai luminos, în timp ce lacrimile i se uscau pe obraji.

– N-am pățit nimic. Mereu am crezut că sunt prea încuiată ca să-nvăț. Dar ai zis că-s deșteaptă. La fel cum e Pete. Sunt deșteaptă.

– Firește că ești isteață. Tonul lui încrezător o copleșea. Gândește-te la cunoștințele pe care le ai despre viața sălbatică și plantele din pădure. Numai o persoană ageră la minte ar putea ține minte toate aceste lucruri. Iar desenele tale sunt o minune. Ești foarte deșteaptă și-s mândru de tine.

O năpădiră din nou lacrimile, dar Tessy zâmbi printre ele.

– Mulțumesc. Și eu sunt mândră de mine.

El se aplecă și îi dărui o sărutare pe frunte. Gestul păru atât de firesc încât, pentru câteva secunde, ea nu reacționă. Apoi realitatea lui o ului. Simți o fierbințeală urcându-i de la gât până în vârful capului. Locul unde pielea fusese atinsă de buzele lui o ardea de parcă avea un foc pe dinăuntru. Își feri iute privirea ca să ascundă plăcerea ce o învăluia.

Obrajii lui Ieremia erau roșii ca focul. Se îndreptă de spate și se uită iar la castor care acum moțăia fericit. Își drese vocea și își șterse broboanele de sudoare de pe frunte.

– Tare cald mai e aici.

Tessy își ascunse zâmbetul. El nu o păcălea. Obrajii aceia roșii nu erau de la fierbințeala soarelui. Sărutul acela însemna ceva pentru el. Ieremia o plăcea. Nu doar ca pe o elevă sau ca pe o membră a congregației. Îi plăcea ca femeie. Chiar dacă trebuia să plece, chiar dacă nu îl va mai revedea vreodată după ce el părăsea Shyler's Point, ea va păstra în inima ei amintirea acelui sărut pentru totdeauna.

El își drese iar glasul, îndeajuns de tare ca să dea deșteptarea castorului adormit și ridică scrisoarea ei cu mișcări stângace.

– Acum. Ia să vedem aici...

El își luă un aer de învățător, cu bărbia înălțată, cu vocea gravă și serioasă. Dar când ochii li se întâlneau, se întrezărea o dulceață

în privirea lui ce mai risipea din aerul serios. Lui Tessy îi venea foarte greu să rămână concentrată la formarea literelor, la scrierea corectă și unde trebuia pus punctul la finalul unui gând. După ce el corectă toate greșelile, Tessy luă scrisoarea pe care urma să o copieze acasă, în seara aceea.

Ea scoase Biblia și i-o întinse.

– De unde ar trebui să citim azi, Ieremia?

El râse. Ea se trase îndărăt.

– Ce-i de râs?

El își înfrână râsetele.

– Îmi pare rău, dar suna de parcă mă întrebai dacă urma să citim ceva din cartea lui Ieremia.

– Am putea. Tessy ridică ușor din umeri. N-am ajuns încă la asta, dar am găsit-o ca să pot învăța cum se scrie numele.

Ieremia schiță un zâmbet.

– Da?

Fața ei se făcu roșie ca para focului.

– Sau poate Iosua. N-am citit nici de acolo, dar îmi aduc aminte cum citea tata povești despre israeliții care au împărțit pământul între cele doisprezece triburi. Ar putea fi o lectură bună.

Ieremia dădu din cap afirmativ, cu ochii încă scânteind.

– Ai dreptate. Deschide Biblia la Iosua și hai să vedem cât de mult poți citi.

Tessy se așeză cu picioarele încrucișate pe iarbă, făcu un cuib din fustă și puse Biblia la mijloc. Întorcând cu grijă paginile subțiri, ea găsi primul capitol din Iosua și începu. Citea încet și cursiv, oprindu-se din când în când ca să se uite la Ieremia, căutând confirmarea la pronunția anumitor nume și locuri, dar deja se bucura nespus pentru fluența vorbirii pe care o dobândise.

Ajunse la versetul nouă.

– „Întărește-te și îmbărbătează-te! Nu te înspăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeu tău, este cu tine în tot ce vei face."

Se mușcă de buza de jos.

– Ieremia, unde te vei duce după ce tata poate iar predica?

El își trecu palma în sus și în jos pe coapsă.

– Să fiu sincer, nu știu sigur. Am ajuns să iubesc munții aceștia. Privirea îi luneca peste vârfurile munților din depărtare, o luă de-a lungul Pârâiașului Noroios și reveni la chipul ei. Să mă aflu aici a fost o alinare pentru mine. Cu toate astea, știu că vremea mea aici se apropie de sfârșit și trebuie să îmi fac planuri. El își puse palma pe piatră și ridică ochii la cer. Am primit o scrisoare ieri de la pastorul Dmitriev, pastorul Bisericii Baptiste Ruse, unde am slujit înainte să vin aici.

O umbră păru a trece peste ochii lui Ieremia și Tessy se trezi aplecându-se către el, cu inima plină de compasiune, chiar dacă nu știa ce anume îl tulbura. El nu zise nimic câteva momente lungi, cu fața marcată de durere. Tessy își ținu respirația, întrebându-se ce experiențe dureroase își amintea. Într-un final, el oftă și își puse coatele pe genunchi.

– Pe când eram în Europa, m-am amestecat în ceva ilegal. Din punct de vedere moral era corect, dar legal era greșit.

– N-ai putut face nimic atât de grav. Ea îl luă de mână. N-ai inimă pentru a face rău.

În ochii lui plini de suferință se citea recunoștința.

– Mulțumesc, dar nu sunt sigur că liderii din Germania vor fi de aceeași părere cu tine. Ca să-nțelegi, eu am ajutat evrei.

Și ce era atât de rău în asta? Ea nu cunoscuse evrei niciodată, însă erau poporul ales al lui Dumnezeu. Ieremia, în calitatea de pastor al Domnului, a fost dispus să ajute poporul ales al lui Dumnezeu.

– Și?

El o strânse de mână.

– Am ajutat copii evrei să fugă. În timp ce armata germană încerca să îi strângă și să îi trimită în lagărele de muncă ori la moarte, eu i-am dus pe ascuns la bordul vaselor Crucii Roșii și i-am trimis în secret în America, unde locuiesc acum în familii de

evrei americane. Am încălcat legea. Pe față i se întipări durerea. Și ce am făcut a fost atât de... neînsemnat. Atât de mulți oameni care au nevoie de ajutor, atâția rămași în urmă, atâția morți din pricină că n-am putut face destul. El se lovi peste proteze și ochii i se umplură de lacrimi. Picioarele mele slabe nu m-au ținut. Au trebuit să mă trimită înapoi din pricină că picioarele mele neputincioase nu mă puteau ajuta. Și oamenii mureau.

Încheie cu o șoaptă gâtuită. Tessy se ridică în genunchi și îl cuprinse așa cum ar alina un copil care avea nevoie de consolare. Îl ținu strâns. Umbra lui Ieremia era mai întunecată decât a ei. A lui era o umbră de vinovăție pe care o purta pe nedrept. Așa că îl ținu în brațe, îl mângâie pe spate și își lipi obrazul de al lui. Și brațele lui se împletiră pe trupul ei, lipindu-e de ea ca și cum ea îl ținea întreg.

Deși știa că sufletul lui era chinuit, se simțea recunoscătoare pentru șansa de a-i oferi puțina ei mângâiere. Îl putea răsplăti pentru bunătatea pe care i-o arătase. După câteva momente el se retrase. Își trecu degetul pe sub nări și trase din nas. Tessy se așeză iar pe iarbă, la picioarele lui, dar puse mâna pe genunchiul lui, să îl simtă aproape. El îi acoperi mâna cu a sa, împletindu-și degetele cu ale ei.

Tessy îl întrebă.

– Scrisoarea aceea, pe care ai primit-o, nu te condamna, nu-i așa?

El scutură din cap.

– În scrisoare mi se spune ce se petrece cu evreii de la capitularea Germaniei. El îi strânse mâna. Oamenii se-ntorc la casele lor, eliberați din lagăre, ca să afle că locuințele au fost ocupate de alții sau distruse. Pufni amărât. Ce ciudat, nu-i așa? Au supraviețuit atrocităților războiului numai ca să fie lăsați fără un acoperiș deasupra capului. Pastorul Dmitriev mi-a vorbit despre lagăre făcute pentru cazarea evreilor. Se numesc lagăre PD, adică pentru persoane dislocate.

– Persoane dislocate...

Tessy își simțea inima plină de compasiune. Cât de des se simțea și ea dislocată, ca o ființă fără loc sub soare. Ieremia făcu o grimasă.

– Gândește-te, Tessy. Copii închiși pe timpul războiului fără să li se ofere o educație. Acum ei sunt mari, dar n-au posibilitatea să-și poarte de grijă, nu au competențe. Ce se va întâmpla cu ei? Pastorul Dmitriev a mers în diferite lagăre, oferindu-și serviciile ca pastor. Oftă. Mi-ar plăcea să ajut. Dar cum?

Biserica n-o să vrea să mă trimită înapoi. Am fost trimis acasă din cauza sănătății mele șubrede. Nu vor să riște să mă îmbolnăvesc a doua oară. Și n-am bani ca să merg singur.

– Ce ai face acolo?

– Aș predica. I-aș învăța, zise el zâmbind. Succesul tău ca elevă m-a făcut să mă gândesc că i-aș putea învăța și pe alții, deși cunoștințele mele de rusă și poloneză sunt destul de limitate. Și, totuși, cred că trebuie să fie ceva ce aș putea face pentru ei. Oftă din greu. Cât de mult mi-ar plăcea să-i pot ajuta pe oamenii aceia. Poate să îndrept ce n-am putut face ultima dată...

El îi împărtășise durerea inimii. Nu se simțise niciodată atât de onorată. Își dorea să găsească o cale de a-l ajuta să vadă că nu eșuase sau, cumva, să îi dea posibilitatea de a se întoarce ca să își poată alina conștiința încărcată.

Ea încă nu știa ce urma să facă, dar avea să se roage. Îl va ruga pe Dumnezeu să o ajute să facă ceva ca să îi ușureze suferința lui Ieremia.

– Ieremia, eu...

– Domnule pastor! Unde ești?

Un copil striga din pădure. Ieremia se ridică cu greu în picioare, iar Tessy îi dădu cârja. Ieremia își potrivi cârja sub braț și strigă.

– Sunt lângă Pârâiașul Noroios!

După câteva clipe, micul Jimmy țâșni dintre copaci și alergă gâfâind spre Ieremia. Fața copilului era roșie, pistruii se vedeau mai tare și zâmbetul lui era întins până la urechi.

– Domnule pastor, m-a trimis doctoru' să vă zic. A auzit la radio că Japonia s-a predat! America o aruncat o bombă mare, barosană pe ei și-au predat armele! Războiu' ie gata!

– Ce?

Inima lui Tessy aproape că nu mai bătu deloc. Băiatul îl cuprinse de mijloc pe Ieremia.

– Frate-miu are să vie acasă! Stai să-l cunoști, domnule pastor! Apoi Jimmy se trase și se crispă la față când o văzu pe Tessy. O, da. Mama ta zice să mergi acasă acușica. Taică-tu a făcut câțiva pași.

– Tata? Înflăcărarea de la prima veste fu înlocuită de groază. Ce a făcut tata?

– Habar n-am, da' mama ta zice numa' să te grăbești.

16

Ieremia aşteptă alături de doamna McCleary şi de Tessy în timp ce Holden îl examina pe bătrânul pastor în dormitor. Cele două femei stăteau în picioare fără a scoate o vorbă, aproape fără să respire, stând una de o parte şi cealaltă de alta, foarte aproape de el. Fiindcă simpla lui prezenţă lângă cele două femei părea să le dea putere, Ieremia rămase tăcut, rugându-se în gând, în timp ce aşteptau cu toţii.

În clipa în care Holden apăru în uşa deschisă a camerei principale, doamna McCleary se dezlipi de Ieremia şi merse grăbită la doctor.

– Nu înţeleg, doctore. Era pe picioare şi se plimba prin cameră azi-dimineaţă. S-a dus până la toaletă şi s-a întors fără niciun ajutor. Apoi, după masa de prânz, a zis că nu se simţea bine. Ce s-a-ntâmplat?

Tessy se apropie mai tare de Ieremia, iar el o luă de mână. Tânăra avea degetele reci.

– Este vorba despre o infecţie secundară. Deşi vocea lui Holden era calmă, vârste ce trădau îngrijorarea îi încreţeau fruntea. Acest lucru se întâmplă uneori la pacienţii operaţi, mai cu seamă atunci când fac prea multe, prea devreme. Presupun că Paul a stat în picioare un pic mai mult decât era recomandat în timpul vizitei lui Pete. Trebuie să-nţelegeţi că organismul soţului dumneavoastră a suferit o traumă majoră când s-a rupt apendicele. Vindecarea va dura mai mult.

Tessy tremura. Fața ei lipsită de culoare îi trăda spaima. Ieremia o strânse de mână ca să o liniștească, dar ea nu reacționă.

– Dar o să fie bine?

Până să răspundă Holden, Tessy se dezlipi de Ieremia și ieși în fugă pe ușă. Ieremia merse după ea. Ieși din căsuță și se luă după sunetul plânsetului. O găsi aplecată deasupra vasului de spălat, plângând de parcă inima stătea să îi sară din piept.

Îl durea inima de mila ei. Merse încet dinapoia ei și îi puse mâna pe spatele ce fremăta.

– Tessy, tatăl tău e un bărbat puternic și Holden e un doctor bun. Tatăl tău se va face bine.

Tessy scutură din cap, fluturându-și părul de culoarea mierii.

– E din pricina mea.

Ieremia se încruntă.

– Ce?

Ea se ridică brusc în picioare și se duse în partea cealaltă a vasului de spălat. Pe fața ei albă se întipărise chinul sufletesc.

– Eu i-am făcut asta.

Dacă omul era obosit în urma vizitei lui Pete, cum putea fi vina lui Tessy?

– N-ai avut nimic a face cu agravarea stării lui.

Ea tăgădui din cap, cu bărbia tremurând.

– A fost vina mea. Azi-dimineață m-am gândit că o să pleci de îndată ce tata se face bine, dar nu aș fi vrut să pleci încă. Ridică vocea. E din cauza mea, fiindcă n-am vrut să fii nevoit să pleci!

Era cu putință să creadă că un simplu gând al ei cauza o boală cuiva? Până în clipa aceea crezuse că Tessy se vedea o piază rea din pricină că ceilalți o învinuiau pentru întâmplările neplăcute. Dar nimeni nu îndrepta degetul acuzator spre ea în clipa aceea și tot se vedea vinovată.

În tot acest timp crezuse că oamenii din oraș erau superstițioși. Se pare că Tessy nu era doar afectată de ei, ci îi și credea.

– Tessy, ascultă-mă. Gândurile tale n-au avut nicio legătură cu înrăutățirea stării de sănătate a tatălui tău.

El ocoli încet vasul, scurtând distanța dintre ei. Ea stătea cu brațele strânse în jurul mijlocului, legănându-se și îngânând încet. El crezu că și lui i se va frânge inima, atât de palpabilă era autoînvinuirea ei.

Se auzi un vacarm de voci care îl făcu pe Ieremia să privească peste umăr. Un grup format din locuitori ai orașului: micul Jimmy, urmat de familia Spencer, de Colt Murphy și de alți câțiva, se apropiau de ei. În mijlocul învălmășelii, Ieremia o zări pe Callie, ținând-o în brațe pe mica Evangelina. Jimmy agita un steguleț și cu toții pălăvrăgeau bucuroși din câte se vedea, cu fețe radioase.

Grupul intră în curtea casei și Colt strigă:

– Hei, domnule pastor, mergem cu toții la poștă să sărbătorim. Vrei să vii cu noi?

Invitația nu i se adresa și lui Tessy. El clătină din cap în timp ce Tessy se întoarse cu spatele și își ascunse bărbia în piept, vrând parcă să se facă nevăzută.

– Mergeți și distrați-vă. O să vin puțin mai încolo.

– Fă cum vrei.

Grupul își continuă drumul, sporovăiala veselă auzindu-se tot mai slab, pe măsură ce grupul se depărta. Ieremia se întoarse iar spre Tessy.

– Tessy, te rog ascultă...

Dar ea nu mai era acolo. În timpul acelor câteva secunde în care atenția lui fusese în altă parte, ea se făcuse nevăzută pe nesimțite. El se învârti prin curte, căutând-o.

– Tessy! Tessy, unde ești?

Ea însă nu îi răspunse. În cele din urmă, el realiză că fata nu dorea să fie găsită. Oftă. Se întoarse fără a grăbi pașii la căsuță, ca să înalțe o rugăciune pentru alinare și putere pentru doamna McCleary și o rugăminte fierbinte pentru însănătoșirea pastorului. Se rugă și pentru siguranța și pacea sufletească a lui Tessy.

❋

Tessy fugea prin pădure, fără a se gândi la direcție ori la destinație. Lacrimile îi încețoșau privirea, făcând ca fuga ei fără țintă să fie o acțiune primejdioasă, dar nu îi păsa. Trebuia să alunge ghinionul cât mai departe de casă cu putință. Poate că, dacă se afla departe de tatăl ei, acesta se va întrema.

În minte îi derula filmul dimineții, în timp ce picioarele ei loveau pământul cu putere. Cântase în drum spre întâlnirea cu Ieremia. Tatăl se îmbolnăvise după plecarea ei din casă. Să fi chemat cântecul ei vesel spiritele rele? „Cine cântă înainte de șapte, jelește până la unsprezece", zicea mereu bunica ei.

Dar trecuse de ora șapte, își aminti ea. Soarele se înălțase mult deasupra orizontului. Momentul trebuie să fi fost unul bun, așa că poate nu fusese fredonatul de vină. Trebuie să fi fost dorința ei arzătoare ca Ieremia să rămână în Shyler's Point. Gândurile ei rătăcite aruncaseră răul asupra tatălui ei și făcuseră să se întoarcă boala.

Sentimentul de vinovăție era aproape insuportabil. O durere ascuțită în coaste îi opri brusc pașii. Căscă gura și își apăsă mâinile pe coaste. Respirând greu, se forță să meargă încet în cerc până ce respirația îi reveni la normal și durerea slăbi. Durerea fizică dispăru, dar durerea din inimă rămase.

„O, tati, îmi pare atât de rău..." Privind în jur, realiză că era aproape de valea lui Ol' Gordy. Trecuseră săptămâni de când îl văzuse pe bătrân, dar nu știa dacă să îl viziteze sau nu. De cobora, îi va purta ghinion? Singurătatea o durea. Îi dădură din nou lacrimile. Nu voia să fie singură.

„Domnul, Dumnezeul tău este cu tine în tot ce vei face."

Încruntă fruntea, gândindu-se mai profund la mesaj. Ridică fruntea și privi pieziș spre cer.

– Ești aici, Doamne? Nu-mi place să fiu singură. Tu ești cu mine?

– Sunt aici, dom'șoară.

Ol' Gordy aștepta la câțiva metri în fața ei, ferit întrucâtva de priviri după o ramură de forsiția ce atârna până jos. Deși înlăcrimată, ea zâmbi, spatele său îndoit și barba țepoasă fiindu-i o priveliște familiară.

– Salutare, Ol' Gordy.

– Salutare, domnișoară. De ce vorbești cu cerul?

Tessy clătină din cap, pășind timid în față.

– Nu vorbeam cu cerul. Vorbeam cu Dumnezeu.

Continuă apoi în graiul celor de pe deal, potrivit cu vorbirea simplă a lui Ol' Gordy. El pufni.

– Nu prea are rost să faci asta, bănui. Are multă treabă în altă parte. Cel puțin, când am nevoie de ceva, pare mereu pe alte meleaguri.

Tonul lui melancolic îi înmuie inima lui Tessy.

– De ce ai nevoie? Te pot ajuta eu?

Bătrânul zâmbi, însă ochii săi obosiți trădau tristețea.

– Ah, ești o fată bună, Tessy McCleary. Ai o inimă mare, la fel ca mama mea. Mereu voia să facă binele și să-nveselească ziua cuiva. Da, ești o fată bună, Tessy.

Ea făcu o față lungă.

– De-ai ști măcar...

Ol' Gordy veni mai aproape și îi atinse brațul cu mâna lui osoasă.

– De aș ști măcar ce?

Ea plecă fruntea și ridică umerii, așa cum face o broască țestoasă care se ascunde în carapace.

– Este vorba despre tatăl meu. S-a îmbolnăvit iar. Și e din vina mea.

Fața sa se întunecă.

– Cin' ț-a spus?

– Nimeni nu mi-a spus. Pur și simplu știu.

– Nu-i adevărat. El își scoase în față bărbia cu fire scurte într-o atitudine războinică. N-ai stofă de răutate, dom'șoară. Nu-i cu putință să fie din vina ta. Tre' să fie altceva.

– Dar ce? Tessy își dorea ca Ol' Gordy să aibă dreptate, dar îi venea foarte greu a crede. Se simțea bine azi-dimineață, s-a ridicat, s-a plimbat și a râs, a cerut clătite și sirop. Apoi, dintr-o dată, s-a simțit rău și a căzut iar la pat. Ea plecă privirea. E din cauza mea, fiindcă m-am gândit prea mult la pastorul cel nou, la Ieremia.

Ol' Gordy izbucni în râs. Ea ridică brusc capul.

– Nu-i de râs, Ol' Gordy. Tata se simte foarte rău.

Bătrânul scutură din cap și îi strânse brațul lui Tessy.

– Nu râd de tatăl tău, domniță. Râd de vorbele tale. Ești o tânără cu vino-ncoa, care se gândește la un bărbat ce a fermecat-o. Nu-i nimic rău în asta. El tăcu fixând-o pe Tessy cu piele încrețită pe la colțurile ochilor. Ai sentimente puternice pentru omu' ăsta?

Tessy se mușcă de buza de jos. Dar Ol' Gordy trebuie să fi citit adevărul în ochii ei, fiindcă zâmbi duios și o strânse de braț încă o dată.

– Nimic rău nu iese din sentimente profunde, domniță. N-ai atras nimic rău asupra tatălui tău.

– Cum poți fi sigur?

– Doar sunt. El luă mâna de pe brațul lui Tessy și scutură din cap, iar ochii îi deveniră visători. La fel ca mama, inima bună, care se simțea răspunzătoare. Nu-i drept... Numa' nu-i drept... Ei tre' să plătească.

Tessy se încruntă.

– Ol' Gordy?

El tresări și fața i se lumină. Își mângâie bărbia.

– Să tot fie ceva vreme de când am stat noi doi la povești. Hai să coborâm la coliba mea să fac un ceai de mentă. Îmi poți zice mai multe despre pastoru' ăsta nou.

Tessy îl urmă pe Ol' Gordy pe cărarea neumblată ce ducea spre coliba lui. Versanții abrupți ai muntelui împiedicau chiar și razele soarelui din miezul zilei și Tessy tremura chiar dacă ziua aceea era călduroasă. Ol' Gordy se întoarse cu un zâmbet larg când ajunseră jos și întinse mâna spre ușa colibei.

– Poftește de ia loc. Acușica fierbe apa.

Tessy se așeză la masa cioplită rudimentar și se rezemă cu coatele de margine. Își puse bărbia în mâini și se uită la Ol' Gordy în timp ce acesta scurma în vatră și sucea un braț de fier ce ținea un ibric deasupra flăcării. El se întoarse, o surprinse privindu-l și zâmbi.

– Are să fie bine. Taică-tu are să fie în regulă și oamenii ăia din oraș s-or lămuri că nu ești aia care le poartă ghinion. N-ai avea durerea asta-n suflet dacă lumea nu punea pecetea asta pe tine. Răsuflă supărat. Pfui! Tot rău' vine de la ei și de la îngâmfările lor. Niciunu' nu merită un fir de păr din capu' tău, în afară poate de bătrânele alea două ce stau în casa din spate de-a ta.

Tessy îndreptă umerii.

– Le cunoști pe domnișoarele Vivian și Viola?

Deși domnișoara Vivian devenise soție în ultimul timp, Tessy îi spusese „domnișoară" de când era copil, așa că i se părea ceva firesc.

El răspunse pe un ton răgușit.

– Nu tocmai. El își lăsă trupul gârbovit pe scăunelul fără spătar din fața lui Tessy. M-am întâlnit cu ele de vreo câteva ori în tinerețe. Niște doamne cumsecade. Aveau și un frate de treabă. A ajutat-o pe mama o dată, i-a reparat plugu' ca să-și poată pregăti pământu' pentru semănat. N-a cerut nicio plată. Om cumsecade.

Ol' Gordy vorbea despre tatăl lui Callie. Era trecut la cele veșnice de multă vreme. Ea lăsă capul într-o parte.

– Ol' Gordy, de câtă vreme locuiești în valea asta?

– De când mă știu. M-am născut chiar aici, în coliba asta. El își plimbă privirea prin cămăruță, cu ochii sclipind de mândrie. Nu-i mare lucru, dar e toată numai a mea. Tata a câștigat-o și mama a lucrat s-o țină. Bănuiesc c-am să și mor aici.

– Te rog, nu pomeni de moarte.

Gândul la moarte o întristă pe Tessy. Din vreme ce Ieremia era în mod sigur pe picior de plecare, Ol' Gordy era unicul ei prieten.

Bătrânul râse.

– Ah, acum, domnișorică, am prea multe de făcut ca să-mi stea gându' la moarte deocamdată. Bănui că-s prea neobrăzat ca să mor. Îngerii vor trebui să se-ncaiere cu mine ca să mă ia de pe lumea asta. De altfel, am niște socoteli de-ncheiat. Vor plăti...

Privirea pierdută în depărtare se întorsese, făcând-o pe Tessy să simtă cum i se ridică părul de pe ceafă.

– Ce vrei să spui...

Ol' Gordy se ridică.

– Îți aduc ceaiul acum. Frunzele de mentă dau o aromă plăcută dacă-s amestecate cu tătăneasa.

Nu mai avea ce să scoată de la el. Era cel mai nimerit să încheie subiectul. Dar curiozitatea nu îi dădea pace. Despre cine vorbea Ol' Gordy când spunea „ei"?

17

Ieremia stătea în căsuța de lemn a familiei McCleary. Afară, orașul sărbătorea sfârșitul oficial al războiului cu Japonia.

Râsete și pocnete din oale și tigăi se tot auziră întreaga zi, în timp ce în căsuță se purta un alt fel de război. El se ruga împreună cu doamna McCleary, îl ajuta pe Holden să șteargă cu buretele pacientul febril și le oferea sprijin emoțional soției pastorului McCleary și doctorului.

Și, în tot acest timp, Ieremia stătea cu urechea ciulită la întoarcerea lui Tessy. Îngrijorarea lui crescu odată cu venirea serii, când se făcu întuneric, iar Tessy încă nu se întorsese. Unde putea fi? Pastorul avusese febră mare toată după-amiaza, dar la scurt timp după cină, temperatura începuse să coboare treptat.

Deși Holden nu lăsase garda jos, recunoscu că era încântat să vadă schimbarea. În cele din urmă, când secera lunii urcase albă pe cerul întunecat, Holden oftă din greu.

– Cred că se va odihni în noaptea asta. Mergi să dormi și tu, Anna. Mă voi întoarce dimineață devreme să văd cum se simte. Dacă se schimbă ceva, sună clopoțelul. Voi veni în pas alergător.

Holden îi spusese deja lui Ieremia despre clopoțelul de urgență ce stătea agățat în colțul din spate al oficiului poștal. Poșta se găsea doar la mică distanță de căsuță, astfel încât nici doamna McCleary și nici Tessa să nu fie nevoite să se aventureze departe pe întuneric ca să sune clopoțelul de urgență, dacă era nevoie.

Dar Tessy era deja afară, în întuneric. Mama avea nevoie de ea. Ce o reținea? Doamna McCleary îl strânse în brațe pe Holden.

– Vă mulțumesc. Nu știu dacă o să pot pune geană pe geană până se face iar bine.

Holden o bătu ușor pe umăr.

– Acum, Anna, nu ți-ar prinde bine să te îmbolnăvești și tu. Întinde-te și trage un pui de somn. Leacul pe care i l-am dat lui Paul îi va da o stare bună câteva ceasuri. Așa că du-te să te culci. Indicațiile doctorului.

Femeia dădu din cap, cu tristețe în ochi.

– Voi încerca. Dar cu Paul și acum cu Tessy... zise ea încruntând fruntea. Cu toții știm că lui Tessy nu îi place întunericul. Trebuie să fie foarte supărată dacă stă noaptea pe afară.

Ieremia se uită îngrijorat la Holden. Voia să întrebe dacă Holden credea că se întâmplase ceva cu Tessy, dar nu avea de gând să o împovăreze pe doamna McCleary și mai mult.

– Știi că Tessy cunoaște pădurile ca propria curte. Holden vorbi pe un ton domol, liniștitor. Probabil stă sub un copac, savurând sunetele naturii și rugându-se pentru tatăl ei. Va veni acasă când e pregătită.

Doamna McCleary suspină.

– Bănuiesc că ai dreptate...

– Mă voi ruga împreună cu Ieremia să se-ntoarcă acasă repede, spuse Holden zâmbind. Iar când o ajunge aici, să-i ții o predică bună despre cum e să-ți iei tălpășița în timpul urgențelor de familie.

Doamna McCleary râse.

– O, da, doctore, îi voi spune ce cred despre asta.

Și Ieremia dorea să îi spună lui Tessy câte ceva despre dispariție, data viitoare când avea să o vadă. Nu se cădea să facă oamenii să se îngrijoreze așa.

Își luă rămas-bun alături de Holden de la doamna McCleary și ieși din casă în seara ce tocmai se lăsase. Se făcuse mai răcoare, dar aerul se simțea umed. Luminile de la căsuță se revărsau prin

geam, iar din spatele ușilor închise se auzeau sunetele sărbătorii ce continua.

– Se vede că oamenii-s fericiți să vadă sfârșitul războiului, zise Holden.

Ieremia aprobă din cap.

– Jimmy era foarte emoționat. Zicea că fratele lui se va întoarce acasă.

– Câteva familii din oraș își vor vedea băieții întorși de pe front. Sărbătoarea va începe iar, sunt sigur, cu sosirea fiecărui soldat.

Vântul cobora de pe munte, purtând cu el un fuior de frunze. Ieremia era atent la pământ, punând cârja cu grijă.

– Orașul Shyler's Point a pierdut mulți tineri în război?

Holden scutură din cap.

– Șapte din cei opt plecați la război se vor întoarce acasă. Sunt fericit că eu și Callie avem fetiță. Nu-mi pot închipui cum e să-ți vezi fiul mergând la război. El întoarse privirea la Ieremia. Ai fost aproape de front? Trebuie să fi fost un lucru teribil.

Imagini fulgerătoare îi trecură lui Ieremia prin minte. Se încruntă.

– Ai fost în Oahu când japonezii au bombardat Pearl Harbor. Știi ce groaznic e.

Holden se încruntă.

– Dar lucrurile la care ai fost martor trebuie să fi fost și mai teribile. Civili atacați, femei și copii neînarmați. Asta nu-i o bătălie de la egal la egal, e un masacru.

Ieremia simți o durere în piept. Își dorea să poată șterge amintirile din mintea sa. Își dorea să facă ceva, în clipa aceea, pentru a fi de ajutor supraviețuitorilor. Dar ce putea face cu picioarele lui șubrede și cu bani puțini?

Trecând pe lângă biserică, în depărtare, bărbații auziră brusc un pocnet asurzitor, ce semăna cu un foc de pușcă. Lui Ieremia îi îngheță sângele în vine și înlemni, cu inima bătând puternic de spaimă.

– Ce-a fost asta?

Holden se opri și el, cu privirea îndreptată spre stejarul desfrunzit care se înălța deasupra bisericii. Crengile goale se legănau în adierea nopții. Se auziră alte pocnete puternice. Holden arătă cu mâna.

– E stejarul uscat. Trebuie să pun niște oameni să-l taie. În curând un vânt puternic are să-l pună la pământ și nu vreau să pățească careva ceva. Îl bătu ușor pe Ieremia pe umăr. Dar nu în noaptea asta.

Ieremia oftă greu. Era doar creanga unui copac uscat, nu un foc de armă. Războiul se terminase. Ce bine era să poată păstra lucrurile acelea numai în amintirea lui. Cei doi bărbați își continuară drumul spre casa familiei Winters și intrară pe poartă. Pe la jumătatea curții se auzi un geamăt dinspre culmile aflate dincolo de Shyler's Point.

Lui Ieremia i se zbârli părul pe ceafă. Era doar vântul, dar suna ca un plânset. Semăna cu vaietele de jale ale sufletelor pierdute. Ieremia se înfioră. Întunericul începea să îi fie și lui urât, la fel ca lui Tessy. Să fie ea undeva pe munte, suferind și plângând? Sau se refugiase într-un loc sigur și se ascundea înadins? Alt vaier de suferință veni purtat de vânt dinspre munte.

Holden ținu ușa deschisă. Lumina plăcută a unei lămpi îl îndemna pe Ieremia să se grăbească și să intre în casă. Ieremia urcă greoi treptele și se prăbuși pe balansoar.

– Cred că voi rămâne aici să mă rog din nou pentru familia McCleary, înainte să intru.

Holden rămase locului, cu mâna pe ușă.

– Încearcă să nu-ți faci griji pentru Tessy, Ieremia. E în lumea ei prin păduri, la fel cum sunt eu în căsuța și-n curtea asta. Se va întoarce dimineață, cerându-și iertare că i-a făcut griji mamei sale.

Ieremia zâmbi.

– Știu.

Holden intră în casă. Ușa cu sită se închise pocnind când Ieremia închise ochii. Rămase neclintit minute bune, ascultând

sunetele nopții și ale muntelui. Era încântat de cântecul greierilor, la fel ca de buhăitul discret al bufnițelor, dar vaierul trist al vântului îi strângea inima. Începu să se roage, uneori cerând, alteori lăudând, câteodată punând întrebări.

Încheie zicând: „Tată, oriunde e Tessy în clipa asta, ferește-o de rău și adu-o iar acasă. Amin!"

Tessy se deșteptă tresărind, pocnetele focului tulburându-i visele neliniștite. Ridică fruntea de pe blatul dur al mesei, mirată să descopere că se afla în coliba lui Ol' Gordy. Inima îi bătea puternic de spaimă. Cât să fie ceasul? Coliba era cufundată în întuneric, iar singura fâșie de lumină venea de la micul șemineu cu cărbuni aprinși și cu ce mai rămăsese dintr-un butuc ce ardea slab. Lemnul trosnea, trimițând în aer un mic fuior de scântei. Sări în picioare. Merse la ușa bătută cu șipci, o deschise și privi afară. Era noapte iar, luna în formă de seceră atârna pe cer în întunericul ca de smoală. Cum de a putut fi atât de nesăbuită încât să se lase furată de somn? Mama trebuia să fie îngrijorată peste măsură. Închise ușa și aruncă o privire prin coliba strâmtă. Patul de sfoară a lui Ol' Gordy era înghesuit într-un colț, o învelitoare veche acoperea salteaua plină de cocoloașe, dar bătrânul nu era în el.

Nu era nicăieri. Deschise ușa care scârțâi și privi afară, în întuneric. Inima îi bătea puternic de spaimă la întunecimea totală ce învăluia coliba. Nu erau umbre, nu era destulă lumină ca să se facă umbră. Vântul vuia, copacii foșneau și un coiot singuratic urla în depărtare.

Își făcu curaj și strigă.

– Ol' Gordy, ești pe aici?

Vocea îi sună mai pițigăiată decât de obicei, sugrumată de frică. Realiză că nu se va auzi prin sunetele vântului. Dacă Ol' Gordy era acolo, probabil dormea dus. Închise ușa la loc, se cuprinse cu brațele de mijloc și merse la mica vatră. Pe podea,

lângă vatra de piatră, zăcea o grămadă de lemne tăiate. Luă două buturugi mici și le aruncă în foc. Se lăsă pe vine în fața focului, privind flăcările galbene și portocalii ce dansau pe lemn.

În încăpere era cald, dar ea tot tremura. Cum putea Ol' Gordy să locuiască de unul singur în coliba aceea mică și mohorâtă? Deși ea nu fusese niciodată înconjurată de persoane care să îi țină de urât, se simți mai singură acolo ca niciodată.

Se cădea să îl viziteze pe Ol' Gordy mai des. Negreșit el se simțea izolat acolo. Gândul îi fugi acasă, la căsuța părinților ei. Oare tatăl ei se simțea mai bine? Reușise doctorul să îl ajute? Oare ce credea mama despre lipsa ei? Se simțea tot mai vinovată. Nu ar fi trebuit să stea departe atât de mult.

Și Ieremia trebuie să fie foarte dezamăgit de ea din pricină că fugise. Cu toate astea, în momentul acela, păruse singurul lucru de făcut: să fugă departe și să ia ghinionul cu ea. Ieremia nu credea că poartă ghinion. Nici Ol' Gordy. Dar, atunci, de ce se petreceau lucruri rele? Se auzi un pocnet dincolo de ușa colibei. Ea sări în picioare și se lipi de peretele aspru, ținându-și respirația. Ușa se deschise încet, scârțâind din balamalele ruginite, și o siluetă îndoită de spate ce căra un sac intră încet în colibă.

Tessy îi recunoscu părul cărunt și răsuflă ușurată, scoțând un șuierat.

– Ol' Gordy, pe unde ai umblat?

Bătrânul se îndreptă de spate, făcând ochii săi șterși mari pe sub părul alb și încurcat. Lăsă sacul să cadă pe podea și trânti ușa împingând-o cu un gest puternic din mână.

– Dom'șoricică, te-ai trezit?

– Da. Tessy se dezlipi de perete. Aruncă o privire la sacul voluminos din pânză. Ce treabă ai avut?

Ol' Gordy se scărpină în barbă cu nodurile butucănoase ale degetelor.

– Am fost după ciuperci.

– Dar afară-i întuneric mai negru ca smoala. Și nici măcar n-ai felinar. Cum le-ai putut găsi?

Un zâmbet misterios apăru pe chipul lui.

– Am metodele mele...

Atunci când Ol' Gordy nu dorea să răspundă la o întrebare, aceasta rămânea fără răspuns. Ea se prăbuși pe un scăunel.

– Chiar m-am speriat să mă trezesc aici singură cuc. Nu-mi vine să cred că m-ai lăsat să dorm. Mama-i probabil moartă de îngrijorare. Ar fi trebuit să mă trimiți acasă.

Ol' Gordy traversă încăperea, trăgând picioarele după el, ridică o pătură și îndesă sacul în scobitura unui mic beci. Un miros de mucegai și de umezeală plutea prin încăpere, făcând-o pe Tessy să strâmbe din nas. Sacul bufni la căzătura urmată de un clinchet, iar ea se întrebă ce lovise.

Bătrânul lăsă pătura să cadă la loc, apoi se așeză la masă. Avea părul ciufulit și o sclipire ciudată în ochi. Dar zâmbetu-i era liniștit.

– Gânditu-m-am că ai nevoie de un somn zdravăn. N-am vrut să-și facă nimeni griji din pricina ta. Cum tot umbli hai-hui, am socotit că oamenii au încredere că știi ce faci.

Tessy puse bărbia în piept, simțindu-se cuprinsă din nou de un val de vinovăție. Cum să poată oamenii avea încredere în ea, când se dovedise atât de nedemnă de crezare? Mama și tatăl aveau nevoie de ea iar ea, în loc să rămână să le dea ajutor, o luase la fugă. Ol' Gordy se arătase bucuros de companie, iar ea adormise. Ieremia o ocrotise, iar ea se furișase de lângă el când nu era atent. Nu merita încrederea nimănui.

– Domniță, te pot duce-napoi în oraș acuma, de vrei.

Ea nu putea ieși pe întunericul acela beznă.

– Nu. Nu înainte de răsăritul soarelui.

Bătrânul încuviință dând din cap, apoi tuși aspru. Oftând din greu, el se ridică în picioare.

– Bun, bănui că nu-i prea târziu. Întinde-te numa, aicea pe patu' meu și eu mă-ntind pe scoarța de lângă vatră. Pornim în zori.

– Rămân aici la masă. Mergi la tine în pat.

Tessy nu se împăca cu gândul că bătrânul bolnav de artrită va putea pune geană pe geană, întins pe jos, nici măcar un pic. Dar Ol' Gordy își flutură mâna osoasă.

– Am dormit și-n locuri mai rele.

El se puse în fața vetrei și se cuibări ca să încapă pe scoarța veche, făcută din fâșii de cârpe. Își duse mâna la gură și tuși din nou, gros, chinuitor. Aerul rece al nopții trebuie să îi fi venit de hac. În cele din urmă, se liniști și păru că-l ia somnul.

Tessy se duse în pat. Colțul unui alt sac de pânză se ițea de sub colțul învelitorii aruncate peste saltea. Împinse sacul cu piciorul ca să nu se vadă și se întinse. Sforile zbârnâiră când se întoarse pe o parte și își puse mâinile sub cap. „Dă-le, Doamne, mamei și tatălui meu un somn liniștit." Închise ochii și adormi.

Când Tessy se trezi, în vatră era doar o grămadă de cenușă rece. Ol' Gordy era tot cuibărit pe jos. Ea se ridică cu gesturi amorțite și se întinse să își pună mușchii în mișcare. Merse pe vârfurile picioarelor la geam și privi afară. Deși valea era încă învăluită în umbre, cerul se arăta trandafiriu deasupra munților.

Ol' Gordy sforăia ușor, trupul lui uscățiv strâns ca semnul întrebării. Ea luă învelitoarea de pe pat și o puse peste corpul lui nemișcat. El fonfăi, tuși iar, dar nu se trezi. Ar trebui să îi lase un bilet. Se simțea foarte mândră la gândul că era în stare să scrie un bilet. Dar nu își adusese rucsacul și nu vedea niciun obiect în colibă pe care să scrie. De altfel, el își va da seama încotro o luase.

Deschise ușa, înfiorându-se la scârțâitul balamalelor și păși în dimineața răcoroasă. La mai puțin de două ceasuri, ea călca prin iarba încărcată de rouă din curtea sa. Când intră în casă, mama ridică privirea din locul unde stătea la masa din bucătărie. Ușurarea i se întipări pe față. Se ridică și întinse brațele.

– O, Tessy, draga mea, mulțumesc cerului că ești teafără.

Tessy fugi în brațele mamei și se agăță de ea.

– Sunt bine, mamă. Îmi pare rău c-am stat pe afară toată noaptea. Am vrut să mă-ntorc, dar am adormit și...

Mama se trase spre ea și cuprinse obrajii lui Tessy în mâini.

– Șșșșt, dragă. Trebuie să-ți spun ceva. E de rău.

18

Ieremia abia încheiase rugăciunea de binecuvântare a mesei când cineva bătu cu putere la ușa din față. Deodată Evangelina începu să plângă.

– Deschid eu ușa, zise Holden.

– Eu iau copila, zise Callie în același timp.

Ieremia se ridică în picioare cu ceva efort și îl urmă pe Holden. După cum suna bătaia în ușă, cineva avea o problemă grabnică. Spera să nu fie vorba despre pastorul McCleary.

Holden deschise ușa și Colt Murphy dădu buzna înăuntru. Își luă pălăria de pe cap cu un gest scurt și o ținu lipită de piept cu mâinile amândouă.

– Neața, doctore.

– Bună dimineața, Colt. Ce vânt te aduce atât de devreme?

Șeriful în funcție al orașului oftă din toți plămânii.

– Păi, doctore, tocmai verificam să văd ce s-a furat de la casa dumitale.

– Furat?

Holden privi peste umăr la Ieremia. Acesta ridică din umeri semn că nu avea habar, în vreme ce inima începu să îi bată cu putere de neliniște. Holden se întoarse spre Colt.

– Nu mi-e clar ce vrei să zici.

Colt se lovi cu pălăria peste coapsă.

– Am bătut orașu' în lung și-n lat în dimineața asta, am strâns declarații despre mai multe furăciuni ce s-au petrecut pe timpul nopții.

Callie intră în cameră ținând-o la piept pe Evangelina.

– În tot orașul?

Colt pufni.

– E și ăsta un fel de a sărbători sfârșitu' războiului, așa-i? Bagă mâna în buzunarul de la cămașă, scoase un carnețel și se uită la o pagină îngustând ochii. Paișpe case diferite au fost prădate. Și nu socotesc c-am terminat. Îmi închipui că-s destui care n-au descoperit până acum că le lipsește ceva. De aceea merg din ușă-n ușă. Așa că... El îndesă carnetul la loc în buzunar. Dar la voi oameni buni? Lipsește ceva?

Callie puse copila în mâinile lui Holden și merse la bucătărie. Inima lui Ieremia bătea cu putere în timp ce o aștepta pe Callie să facă un tur. Pe undeva, spera ca aceasta să descopere ceva lipsă. Tessy nu ar fura de la familia Winters, avea prea mult respect pentru doctor și soția lui. Astfel, dacă ceva lipsea din casa lor, acest lucru însemna nevinovăția lui Tessy.

Callie se întoarse.

– Sinceră să fiu, Colt, nu găsesc nimic lipsă.

Colt dădu din cap.

– Dacă descoperi mai încolo că ți-a scăpat ceva, dă-mi o veste, ne-am înțeles?

– Voi face asta negreșit.

Colt tăcu un moment, cu o privire bănuitoare în ochi.

– E ceva ciudat la furăciunile astea. Casa voastră, a mătușilor lui Callie și a pastorului sunt cam singurele care n-au fost prădate la un moment dat. E clar că face omu' să-și pună întrebări...

El își trânti pălăria pe cap și plecă. Holden se încruntă la Ieremia.

– Doar nu crezi că Tessy a umblat de colo-colo noaptea trecută și...

– Nu, nu cred.

Ieremia vorbi mai apăsat decât voia. Holden făcu o grimasă.

– N-o acuz, dar chiar a fost plecată și era foarte supărată. Ar putea fi cu putință?

– Absolut deloc. Și cred c-ar fi mai bine să nu zicem nimic despre plecarea de ieri a lui Tessy pe nu-știu-unde. Ieremia încleștă pumnii. Fățarnicii care arată cu degetul n-au nevoie de mai multe paie pe focul lor lipsit de temei.

Callie suspină.

– Ieremia, niciunul dintre noi nu vrea să creadă că Tessy e cea care fură, dar până și tu trebuie să recunoști că dă de bănuit.

Ieremia scutură din cap.

– Am petrecut mult timp alături de Tessy în ultima vreme. Pe de o parte, ca să o pot urmări, să văd dacă ea e cea care fura lucruri din oraș. N-am văzut niciodată vreun semn că ar fi în stare de un asemenea lucru blamabil.

Holden și Callie se uitară unul la altul. Ieremia simțea cum i se ridica părul pe ceafă.

– Ce?

Callie bătu ușor spatele bebelușului.

– Ieremia, de când ai început să petreci timp cu Tessy, nimeni n-a mai acuzat vreun furt. Sunt unii care cred că asta dovedește vinovăția lui Tessy. Cum să poată fura când e cu pastorul? Ieremia se uită mirat la ea.

– Adică strădania mea de a dovedi nevinovăția ei a ajutat de fapt la dovedirea vinovăției?

– Nu după spusele tuturor. Ne-am gândit numai că trebuie să știi ce spun unii. Holden îi dădu fetița lui Callie și își puse mâna pe umărul lui Ieremia. Tu și Tessy v-ați împrietenit. Ești sigur că sentimentele tale pentru ea nu-ți întunecă judecata? E cu putință ca Tessy să fi furat lucrurile ca să se răzbune pe locuitorii orașului?

Ieremia se depărtă cu pași mari, simțindu-și inima bătând în gât. Să fie cu putință? Furturile încetaseră când el începuse a petrece zilnic timp alături de Tessy. Nu avea habar unde fusese ea toată noaptea. Cum putea să fie sigur că nu ea se furișa prin oraș, luând lucruri ce nu îi aparțineau?

Se apăsă pe tâmple ca să alunge gândul acela. Tessy era blândă și avea suflet bun. Nu avea gânduri de răzbunare. Dar faptul că pusese la îndoială nevinovăția ei chiar și numai pentru o clipă, îl făcu să își dea seama cât de greu îi va fi să convingă tot orașul.

Scutură din cap.

– N-a făcut asta. Mi-aș pune la bătaie cârja și protezele pentru asta.

Fața lui Holden se întunecă.

– Sper să nu se ajungă la asta.

❖

Tessy își îngropă fața în mâini, prinsă între ușurarea că tatăl său se odihnise bine pe timpul nopții și teama de vizita șerifului înainte de întoarcerea ei. Nu furase nimic, dar cine să o creadă? Mai cu seamă după ce mama recunoscuse că Tessy petrecuse noaptea în altă parte decât acasă.

Mama o conduse pe Tessy la masa din bucătărie și se așezară pe scaune alăturate. Ea îi strânse mâinile lui Tessy.

– Te-a văzut vreun om care ar putea spune lui Colt pe unde ai umblat toată noaptea?

Ol' Gordy nu voia oameni curioși prin preajmă. Tessy nu putea spune nimic despre el. Șeriful ar merge la el cu întrebări și ea și-ar pierde prietenul. Cu un aer nefericit, ea scutură din cap. Minciuna ustura foarte tare. Cât de mult detesta necinstea. Dar ce altceva putea face?

Mama oftă.

– Ei bine, atunci va trebui numai să sperăm că totul va fi bine. Să sperăm că șeriful descoperă ceva ce îl îndrumă în altă parte. Între timp, mergi de te spală. O să stai pe lângă casă până prind hoțul. Nu putem îngădui oamenilor să te învinovățească pentru orice altceva.

Fata se simți cuprinsă de panică.

– Dar nu pot sta încuiată-n căsuță.

– Am nevoie să mă ajuți aici cu tatăl tău. Mai poți scrie o scrisoare fratelui tău. Ai destule lucruri care să te țină ocupată acasă, până se sfârșește povestea asta. Așa e cel mai bine.

Cineva bătu la ușă. Pe Tessy o cuprinse spaima. Mama deschise și teama se risipi la vederea lui Ieremia Hatcher, ținându-și nelipsita cârjă sub brațul stâng.

– Pot să intru?

Tessy sări în picioare, când mama se dădu la o parte.

– Desigur, domnule pastor. El intră, iar ea stătu lângă ușa deschisă, frângându-și mâinile. Nu te așteptam în dimineața asta. Mi-am închipuit că doctorul Winters va trece pe aici, dar...

Ea rămase fără cuvinte, uitându-se când la Tessy, când la Ieremia.

– Doctorul va veni în curând, zise Ieremia zâmbindu-i blând lui Tessy. Mă bucur să văd că ești acasă. M-am rugat să vii teafără și nevătămată.

– Sunt foarte bine.

Tessy își umezi buzele. Se făcuse de râs fugind, dar nu voia să îi ceară scuze de față cu mama ei. Ieremia făcu un pas înainte.

– Mi-am făcut griji. Eu...

El se uită la mama care stătea lângă ușă, numai ochi și urechi.

– Am putea merge puțin afară să vorbim numai noi?

Mama se îndreptă spre ieșire.

– Da, vorbiți. Dar, Tessy, rămâi în casă. Eu mă duc să văd cum se simte tatăl tău.

Tessy merse cu pași repezi la fereastră și deschise obloanele. Trase o gură bună de aer proaspăt. Cum va suporta să stea închisă în căsuță până ce hoțul era prins? Nu reușiseră de luni de zile. Își dorea să poată fugi în pădure din nou.

Ieremia veni dinapoia ei cu pași zgomotoși.

– Trebuie să vorbesc cu tine despre ce s-a întâmplat ieri.

Ea strânse mâinile pe pervaz.

– Despre ce adică?

– Înainte să pleci, ai spus ceva ce m-a tulburat.

Ea prinse între degete o așchie de lemn.

– Da? Și ce-am zis?

Un suspin îi trecu pe la ureche.

– Vrei măcar să mă privești în ochi?

Tessy puse capul în pământ. Se purta fără noimă. Ridică încet fața spre el. Soarele ce intra pe fereastră scotea în evidență nuanțele de arămiu lucios din părul lui negru. Ochii lui albaștri aveau o nuanță și mai intensă, iar gropița din obraz mai pronunțată.

Era atât de arătos. Oare de ce își bătea capul cu ea? Un bărbat ca el se putea împrieteni cu oricine. De ce să piardă vremea cu o ghinionistă analfabetă?

El zâmbi.

– Îți mulțumesc.

Inima ei bătu și mai tare.

– Cu plăcere.

Ea își încolăci brațele în jurul trupului, ținând palmele ascunse ca nu cumva să le întindă spre el. Fața lui Ieremia era serioasă.

– Tessy, ieri, înainte să fugi de acasă, ai zis că ești vinovată de boala tatălui tău. Doar nu crezi asta, adevărat?

Tot ținând brațele strânse pe mijloc, ea ridică din umeri.

– Poate.

– De ce?

– Multă lume aici vede asta. Ei cred astfel de lucruri.

– În 1 Corinteni 3:19 se spune că înțelepciunea lumii acesteia este nebunie în ochii lui Dumnezeu. Ieremia scoase bărbia în afară. Povestea asta cu piaza rea e o nebunie.

– Am impresia că și tu ai fost oarecum atins de nebunie.

Tessy se înfioră, surprinsă de propria îndrăzneală. El înălță deodată sprâncenele.

– Da? Și-n ce privință am fost?

– În aceea că te-ai învinovățit pentru ce alții le-au făcut evreilor. Dar, după cum gândesc eu, ai ajutat mai mult decât cei mai mulți. Nu e oare un verset, undeva în 2 Corinteni, care spune ceva despre faptul că Dumnezeu mai degrabă se bucură

pentru faptele omului decât se mânie pentru ce nu face, câtă vreme omul face tot ce-i stă în putință?

Ieremia înghiți în sec. Îl lăsase fără cuvinte. Iar Tessy savura oarecum plăcerea de a fi găsit cuvintele potrivite. El își supse buzele, adâncind gropița din obraji mai adâncă. Ochii îi scânteiau și ei i se părea că el se abținea să râdă.

– Ai dreptate întru totul, Tessy. Dumnezeu chiar se uită la inimă și vede motivele oamenilor. Știe când lucrăm pentru rău ori pentru bine. El se lăsă în față o clipă, împletindu-și privirea cu a ei. Spune-mi drept. Ți-ai dorit să se-ntâmple ceva rău cu tatăl tău?

Îi dăduseră lacrimile. Ea scutură din cap.

– Ai vrut să se întâmple ceva rău cuiva din oraș?

– N... nu.

– Atunci n-ai nicio vină.

El îi întinse mâna. Ea o prinse. Palma lui caldă, lipită strâns de a ei îi dădu lui Tessy un sentiment plăcut.

– Inima ta e făcută pentru bine, nu pentru rău.

Era rândul ei să rămână fără cuvinte. Faptul că bărbatul acela, pastorul acela bun, pios, om al lui Dumnezeu, îi spunea un asemenea lucru... Fără să își dea seama, trupul ei se aplecă spre el. Ieremia îi răspunse cu un pas șovăitor în față.

Dar, înainte să se poată îmbrățișa, o altă voce îi întrerupse.

– Mă bucur să vă văd aici.

19

Tessy își trase repede mâna dintr-a lui Ieremia și o puse pe piept, ațintindu-și ochii larg deschiși spre omul care se afla dinapoia lui.

Ieremia se întoarse și îl văzu pe Colt Murphy în ușa deschisă.

– Salutare din nou, domnule Murphy.

– Domnu' pastor, zise Colt făcând semn din cap spre Tessy. Tre' să stau de vorbă cu domnișoara McCleary.

Ieremia făcu stângaci doi pași în lături, lângă Tessy. Teama emana din corpul ei încordat, iar el simți că i se strânge inima de compasiune. Nu avea să o abandoneze.

– Presupun că vizita asta-i legată de agitația din noaptea trecută?

– Mda. Colt îngustă ochii, privirea devenindu-i de oțel. Și dacă ea e cea care a pricinuit-o.

– N-am luat nimic.

Degetele lui Tessy se strângeau pe materialul rochiei. Colt merse agale până în mijlocul camerei.

– Bănuiesc că ai să-mi spui unde ai fost noaptea trecută. Mama ta mi-a zis că n-ai fost la tine-n cameră.

Ieremia puse mâna pe spatele tremurând al lui Tessy.

– Spune adevărul, Tessy. Nu poate ieși nimic rău din a spune adevărul.

Tessy îi aruncă o privire înspăimântată, apoi stătu cu fața la șerif.

– Am fost pe munte.

– Toată noaptea?

Vocea aspră a lui Colt trăda nerăbdarea. Ea dădu din cap aprobator.

– Astea-s hainele pe care le purtai?

Ea se privi de sus până jos.

– Da, domnule.

Colt o măsură din cap până în picioare.

– Mi se pare că, dacă ai dormit pe munte, s-ar vedea. Pete de murdărie, poate resturi de frunze uscate ori de iarbă prin păr. Rochia e șifonată, dar asta nu înseamnă că ai dormit pe munte, spune numa, că hainele au fost purtate prea mult. Păru' are nevoie de un pieptene, dar asta e ceva normal dimineața. Privirea îi lunecă la papucii scâlciați care erau plini de pământ și fire de iarbă. Și, totuși, bănuiesc că papucii tăi trădează multă umblătură.

Tessy se făcu albă la față. Ieremia își lipi degetele pe umărul ei. Unde să fi fost în noaptea ce trecuse? Ce făcuse? Ea păstra tăcerea, cu bărbia tremurând, dar nu își dezlipea privirea de la șerif.

Colt își încrucișă brațele.

– Văd că n-ai de gând să-mi fii de ajutor. Dacă nu-mi spui exact unde ai fost, va trebui să...

– Acum, stai puțin. Ieremia păși în față. A văzut cineva, dintre cei care s-au plâns de lipsa anumitor lucruri, cine le-a luat?

Șeriful îi aruncă o privire amenințătoare.

– Clar că nu. Hoțu' a venit pe furiș, în toiul nopții. Nu stătea nimeni treaz la ora aceea ca să le păzească.

Ieremia vorbi pe un ton pașnic, nedorind să și-l facă dușman pe omul acela vânjos.

– Nu încerc să-ți spun cum să-ți faci treaba, dar se pare că te pripești să tragi concluzii. Dar, doar pentru că Tessy n-a fost în camera ei noaptea trecută, nu înseamnă că a umblat pe furiș prin oraș și a furat lucruri. Zice că a fost pe munte toată noaptea, zise el îndreptându-și umerii. Și eu o cred.

Colt pufni mânios.

– Domnule pastor, ești nou pe aici. Fata asta...

– Nu i s-a oferit prilejul de a se apăra. Nici azi, nici în trecut. Ieremia făcu un gest arătând spre Tessy. Mi-am făcut timp s-ajung să o cunosc și...

– O, da. Șeriful strâmbă din buze, afișând un aer știutor. Mi-a ajuns pe la urechi cum stai cu ochii pe ea, cum o ții ocupată ca să n-aibă vreme de furat.

Tessy făcu ochii mari și rămase cu gura căscată. Ieremia se oțărî.

– Acum, stai numai un pic. Eu...

– Și treaba a mers... pentru o vreme. Colt încrucișă brațele și îi aruncă săgeți din ochi. Dar n-ai urmărit-o seara trecută, așa c-a avut o noapte plină, așa-i? Șeriful o măsură pe Tessy cu o privire disprețuitoare din cap până în picioare. Uită-te la ea. Cu părul despletit, cu picioarele pline de noroi, cu cearcăne sub ochi. N-a dormit pe niciun munte, ci a stat trează toată noaptea, umblând de colo-colo, înhățând tot ce i-a căzut în mâini.

Ieremia scrâșni din dinți.

– Ai socotit-o deja vinovată pe Tessy fără o urmă de dovadă clară. Ai văzut-o să ia ceva? Ai găsit vreunul din lucrurile lipsă în posesia ei? Nu. Presupui, Colt. În schimb, ar trebui să cauți hoțul adevărat.

Bărbatul scutură din cap.

– Tu chiar nu vezi, pastore? Atunci, ai să-ți dai seama cu timpul, la fel ca noi ceilalți. Îndreptă un deget gros în direcția lui Tessy. Stai aici, fato. Gata cu umblatu' hai-hui. Vreau să stai unde te pot păzi. Ai priceput?

Tessy dădu scurt din cap și își puse bărbia în piept. Șeriful ieși cu pași îndesați din căsuță. Ieremia puse mâna pe umărul lui Tessy.

– Tessy, eu...

Ea se trase de parcă atingerea lui o frigea.

– Vorbele lui Colt... Ți-ai făcut timp ca să mă urmărești? Să vezi dacă furam?

Privirea de om trădat din ochii ei îi frângea inima lui Ieremia. Cum să îi explice motivele într-un fel care să nu o facă să sufere? Lacrimile îi umplură ochii, făcându-i să pară imenși și luminoși.

– Credeam că vrei să fii prietenul meu. Am crezut că vrei să mă ajuți și-n toată vremea asta...

– Vreau să fiu prietenul tău. El întinse mâna rugător. Vreau să te ajut. Am început să petrec timp cu tine ca să dovedesc tuturor că nu tu erai cea care fura, dar apoi...

– Adică să-nțeleg că stăteai cu ochii pe mine, așa cum a zis Colt...

Ieremia răspunse apăsat.

– Nu-i așa cum zice el. Cum te pot face să-nțelegi?

– Înțeleg. Ea își trecu mâna peste ochi, stingând lucirea lacrimilor. Am știut de când ai venit că n-o să țină mult. Știam că orașul te va schimba. Știam, așa că-i în regulă.

– Nu, nu e!

I se simțea mânia în voce, o mânie împotriva comunității care sădea semințele autoînvinuirii în tânăra aceasta cu suflet bun și împotriva lui însuși că le udase.

– Nu-i ce crezi. Ascultă-mă, te rog.

Ea se duse către ușă, în ochii ei gri citindu-se neîncrederea.

– Nu te mai pot asculta, Ier... domnule pastor, zise ea cu glas șters, trist. Mama are nevoie s-o ajut cu tata.

Ea se răsuci pe un călcâi și fugi. Pe moment el vru să alerge după ea, dar buna judecată îi ținu piept emoției. Nu era pregătită să asculte de rațiune. El trebuia să îi îngăduie un timp în care să se liniștească și să se odihnească. El părăsi fără tragere de inimă căsuța și se îndreptă către biserică.

Va merge în locul unde era liniște și se va ruga. Se depărtă târșâindu-și picioarele. „Tată ceresc, am dat greș din nou..."

Tessy trânti ușa camerei sale și se aruncă în pat, dând frâu liber durerii ce îi apăsa pieptul ca un pietroi. Avusese încredere în el. Zisese că e prietenul ei și, în tot timpul acela, nu făcuse decât să o urmărească și să aștepte ca ea să facă o greșeală pentru ca să dea de știre celorlalți.

Lacrimile îi șiroiau pe obraji la amintirea fiecărei conversații, al fiecărui moment petrecut alături de Ieremia. Dulceața timpului petrecut împreună era acum fiere pe limba ei. Cum să se uite iar la el, fără să se simtă ca o neroadă?

Se ridică din pat și își șterse lacrimile. Se duse cu pași hotărâți la măsuța de toaletă și deschise cu un gest scurt sertarul de sus. Rămăsese în Shyler's Point pentru că Ieremia avea să o învețe. Învățase mai multe decât voia. Nu mai avea niciun motiv să rămână. Scoase caietul de scris și creionul și le azvârli pe măsuță. Luă o foaie goală de hârtie și începu a scrie.

Dragă Pete, de crezi că-mi poți găsi un loc de muncă în Searcy, sunt gata să viu acolo. Știu că pesămne nu poți să vi pân' se termină săptămâna și asta e-n regulă. O să împachetez lucrurile să fie pregătite. O grămadă de lucruri au fost furate noaptea trecută și *Colt crede că eu le-am luat da' nui adevărat. Trebuie să plec departe de locu ăsta înainte să mai dispară ceva. Am să te aștept. Sora ta, Tessy.*

Ea îndoi pagina ca să încapă în plic. Când puse deoparte caietul de scris, privirea i se lumină la vederea planșei de desen, ce era deschisă la zăgazul castorilor. Luă desenul, rememorând cu ochii minții expresia de mirare și de încântare de pe chipul lui Ieremia atunci când i-l arătase. Ea trecu un deget tremurând pe sub cuvintele pe care el le scrisese în partea de jos a foii. Îi spusese că era talentată, o numise un dar. Închise ochii, retrăind căldura ce o învăluise la auzul acelor cuvinte.

Dar nu fusese sincer. Îi spunea doar niște vorbe dulci ca să îi câștige încrederea. Căldura se transformă în răceală. Prinse colțul

foii, gata să smulgă hârtia din caiet și să o facă bucăți. Dar se opri. Cu multă atenție ea desprinse pagina. Șterse scrisul îngrijit al lui Ieremia din josul paginii și rescrise totul cu propriile litere de tipar. Apoi, ca împinsă de cineva, împături desenul și îl puse în plic, laolaltă cu scrisoarea pentru Pete.

Sigilă plicul cu lipici și scrise destinatarul și adresa. Când puse plicul pe măsuța de toaletă, se zări în oglindă. Cât de neîngrijită era. Se spălă pe față, își pieptănă părul și își schimbă rochia. După aceea, se privi din nou în oglindă. Deși nu putea șterge urmele lacrimilor din ochii ei roșii, aspectul general era mult îmbunătățit.

Luă scrisoarea cu un gest repezit. Îi va cere mamei să o conducă până la poștă.

❋

Ieremia închise ușile bisericii, luptându-se cu o rafală de vânt ce le împingea spre el cu putere. Odată ușile bine zăvorâte, se prinse bine de balustradă și coborî treptele. Cu privirea la papucii lui negri, nu realizase că nu era singur decât când ajunse jos și ridică privirea. Callie îl aștepta la câțiva metri mai încolo, ținând în brațe o mogâldeață învelită într-o pătură.

Vântul zbârlea părul femeii, iar ea își aranja șuvițele rebele pe după ureche.

– Bănuiesc că ai simțit nevoia să te rogi, așa-i?

Deși nu îi venea, Ieremia râse.

– Veștile circulă repede într-un oraș mic.

Callie ridică din umeri, zâmbind cu șiretenie.

– De cele mai multe ori, toți ceilalți știu înaintea ta ce faci.

El se apropie și privi curios la mogâldeață. Ochii albaștri ai Evangelinei îl priveau la rândul lor. Ieremia atinse smocul moale de păr ce îi ajungea până pe frunte.

– Se vede că-ncepe să semene cu...

Callie se uită la el încurcată.

– Ce?

El râse.

– Nu contează, zise oftând. Mă bucur sincer că nu s-a născut vineri, pe treisprezece....

Pe chipul lui Callie apăru o umbră de tristețe.

– Ieremia, cât o privește pe Tessy...

El ridică mâna.

– Nu vreau să discut despre Tessy în clipa asta.

– Ești sigur? Uneori face bine să împarți greul cu un prieten.

Expresia ei îngrijorată și tonul binevoitor îl ispiteau pe Ieremia. S-ar simți ușurat să împartă povara. Era atât de sleit de puteri. Care era voia lui Dumnezeu pentru Tessy? Își dorea să știe.

Callie puse mâna pe brațul lui.

– Două capete sunt mai bune decât unul singur. Hai să ne așezăm și să stăm de vorbă, bine?

Merseră la trepte. Callie se așeză și o puse pe Evangelina în poală, cu picioarele copilei lipite de burta ei și cu căpușorul pe genunchii lui Callie. Ieremia se puse mai sus, pe treapta următoare și întinse picioarele în față. Se rezemă pe coate. Vântul venea dinspre munte, purtând miresme sălbatice și răscolind praful drumului.

Ieremia își dorea ca vântul să îi alunge și gândurile negre. Callie îl privi pe Ieremia stăruitor.

– Ce s-a-ntâmplat cu Tessy?

– Cred că a renunțat la mine, răspunse Ieremia răsuflând greu. Colt a zis că știa că eu o „urmăream" și am simțit schimbarea în aer. Nu crede că mai poate avea încredere-n mine acum. El se încruntă. Și n-o pot acuza. Cred că i-am părut la fel ca toți cei din oraș, că și eu cred că e o piază rea.

Callie asculta fără să scoată un cuvânt.

– Tessy s-a schimbat atât de mult în ultimele săptămâni. M-a dus cu gândul la o floare ce se deschide încet la soare. Știi că chiar mi-a citat din Scriptură azi-dimineață? El dădu din cap văzând sprâncenele înălțate ale lui Callie. Mi-a amintit de un fragment din 2 Corinteni despre cum se uită Dumnezeu la intențiile

omului și le găsește plăcute când inima-i e sinceră, chiar dacă lucrările eșuează.

– Nu mi-o pot închipui pe Tessy atât de curajoasă, încât să citeze din Scriptură unui pastor. Dar ce fragment potrivit.

Ieremia puse capul în pământ.

– Apoi Colt a spus vorbele acelea și am văzut-o cum își strânge petalele și se închide iar în ea, zise el simțind un nod în gât. A fugit și n-a vrut să mă lase să-i explic.

Callie oftă.

– Pesemne Colt a luat-o prin surprindere. După ce trece spaima, se va gândi la cuvintele din Biblie pe care ți le-a zis și își va aminti că inima ta a fost sinceră. Tessy te va ierta și va dori să fiți iar prieteni.

El scutură din cap.

– N-ai văzut-o. Părea atât de trădată.

Callie vru să vorbească, dar un țipăt ciudat ce părea a veni din cer o întrerupse. Ea ridică privirea și Ieremia se răsuci și el pe locul său, cercetând din priviri împrejurimile, cu un nod în gât. Stejarul uriaș de lângă biserică se legăna în bătaia puternică a vântului. Zgomotul se transformă într-o serie de pocnituri și trosnituri asurzitoare.

Creanga uriașă ce se întindea peste acoperișul bisericii se desprinse de trunchi. Împinsă de vântul ce bătea neîncetat, părea a pluti deasupra lor, căzând cu încetinitorul.

– Callie, păzea!

Ieremia se aruncă peste Callie și copil. Callie țipă, fetița plânse, iar trosnetul crengii nu putu înăbuși țipetele lor de spaimă.

20

„O, Doamne, te rog fă să fie Callie și copila bine..."

Să fi rostit cuvintele ori doar le gândise? Ieremia nu era sigur, dar era o rugăciune fierbinte. Avea picioarele sucite într-o parte și brațele înfășurate în jurul lui Callie. Ea stătea nemișcată pe treptele de sub el.

Vântul ce scotea vaiere agita rămurelele din creangă înainte și înapoi. Fiecare mișcare înfigea rămurele ascuțite în spatele lui Ieremia, dar în pofida durerii, el nu simțea să fie rănit grav.

– Callie? Ești bine?

El o strânse de braț, scuturându-l puțin. Ea înălță puțin capul.

– Cred... cred că da. Sunt numai prinsă.

– Cum e Evangelina?

Copila plângea pe un ton ascuțit, de furie din câte se vedea. Callie râdea și plângea în hohote în același timp.

– Cred că are să fie bine.

Ieremia răsuflă ușurat.

– Îți mulțumesc, Doamne.

Auziră tropăituri de picioare și glasuri îngrozite.

Cineva strigă.

– Du-te după doctor! Care-i sub pom? Tu ești, pastore?

Ieremia recunoscu vocea gravă a domnului Spencer.

– Da. Și Callie Winters și cea mică.

– Sunteți răniți?

– Nu cred. Doar că nu ne putem mișca și copila-i prinsă sub Callie.

– Aduceți careva niște funii și scripeți. Domnul Spencer trecu la comandă. Trebuie să ridicăm creanga asta de pe ei. S-a dus careva după doctor?

Altă voce cu răsuflarea tăiată răspunse.

– E pe drum. Rezistați, domnule pastor și Callie! Vă scoatem de acolo.

Părea că trecuseră ceasuri de când Ieremia aștepta sub creangă, încercând să se țină sus, ca să nu se lase cu toată greutatea pe Callie sau pe copilă. Îl ustura spatele acolo unde crengile îl răniseră prin cămașa ruptă și mușchii îl dureau.

Dar rezistă, când rugându-se, când vorbind încet cu Callie. Evangelina plângea în continuare, un plânset slab, cu sughițuri o muzică plăcută pentru urechile lui Ieremia. Într-un sfârșit, creanga grea fu ridicată și oamenii începură să strige de bucurie. Ieremia se rostogoli de lângă Callie și se prăbuși, cu mușchii fremătând, pe treptele bisericii. Holden o luă în brațe pe Evangelina și o ajută pe Callie să se ridice în picioare.

Callie își lipi fața de gâtul lui Holden și îl ținu strâns. Frumusețea îmbrățișării lor îl făcu pe Ieremia să simtă un dor arzător în piept. Apoi ea se desprinse din brațele soțului.

– Sunt bine. Doar niște vânătăi. Vezi cum e Ieremia. A fost scutul Evangelinei și al meu, așa că el a suportat toată greutatea crengii.

Holden o sărută pe frunte, sărută și copila pe care o puse în brațele mamei. Se puse în genunchi lângă Ieremia.

– Ei bine, pastore, ia să te vedem.

Dar, înainte ca Holden să poată începe examinarea, se iscă un tărăboi.

– Uitați din pricina cui sunt toate astea! Din cauza ta, Tessy McCleary!

Tessy și doamna McCleary stăteau la marginea grupului. Tessy ținea mâinile încleștate pe piept. Ochii ei gri erau larg deschiși

și fața doamnei McCleary era albă ca varul și colorată ici-colo cu pete roșii.

Ieremia făcu efortul de a se ridica în picioare.

– N-o puteți învinovăți pe Tessy pentru asta. Holden mi-a zis că pomu' a fost lovit de fulger cu luni în urmă. Creanga era uscată. Era doar o problemă de timp până să cadă.

Vorbitorul mergea spre Tessy, cu oamenii pe urma lui, toți având pe chip un aer acuzator.

– Nu te amesteca, domnule pastor. Nu ești pe aici de prea multă vreme ca să cunoști cu ce se-ndeletnicește fata asta. A venit pe lume într-o vineri, pe treișpe, și necazurile s-au ținut după ea toată viața.

Pieptul lui Tessy tresălta de la respirația întretăiată de spaimă. Ieremia crezu că i se frânge inima văzându-o atât de înspăimântată.

– Eu... eu n-am vrut nimic.

– Nu vrei niciodată nimic, sări alt bărbat, dar asta nu schimbă nimic. Oamenii au fost răniți. Și acoperișu' bisericii a fost distrus!

Ieremia simți că i se strânge inima. O parte din acoperiș dispăruse. Creanga trebuie să se fi izbit de colțul acoperișului înainte să cadă peste el și Callie. Se cutremură, gândindu-se cât de grav puteau fi răniți dacă s-ar fi întâmplat să cadă direct pe ei. El le făcu semn.

– Priviți. Dacă...

– Tessy McCleary, asta nu se întâmpla dacă nu te plimbai și cochetai cu pastoru'!

Lui Ieremia îi vâjâia sângele în urechi.

– Ajunge!

– Nu tăgădui, pastore. Bărbatul se răsuci iute spre el, cu fața schimonosită de furie. V-am văzut pe amândoi când ieșeați din pădure, amândoi zâmbăreți și cu fețe fericite. Asta-i flirt după mine.

– N-a fost nici vorbă de flirt!

Ieremia își dorea să poată sări în picioare și să înfrunte bărbatul față-n față.

– Dacă vrei să dai vina pe ceva, dă vina pe vânt!

Un vânt puternic veni dinspre munte, ciufulind părul oamenilor, înfoind fustele și poalele hainelor de vreme rea și purtând pe sus fragmente de frunze și mireasma primelor zile de toamnă.

Un alt bărbat ieși din mulțime.

– Știm c-a fost un vânt... unul de vreme rea adus pe capu' nostru de Tessy asta. Ia uitați-vă la acoperiș! Nu trebuie altă dovadă.

Tessy strigă cu toate puterile.

– Îmi pare rău! N-am vrut să se-ntâmple asta! Privirea ochilor ei înlăcrimați ajunse la Ieremia. Amărăciunea din ochii ei străpunse sufletul lui. Îmi pare atât de rău...

Apoi ea o luă la fugă pe drum în sus, către casa ei, și mama o urmă. Holden se întoarse către mulțime cu o față foarte supărată.

– Iar voi, bărbaților, apucați-vă și tăiați creanga aceea. Poate că truda trupească o să vă mai liniștească nervii. Grija noastră în clipa asta ar trebui să fie aceea de a ne asigura că pastorul și familia mea sunt nevătămați și de a repara acoperișul înainte ca vremea să deterioreze interiorul bisericii. N-ajută la nimic să pierdeți vremea încercând să dați vine pe cineva pentru cele întâmplate.

Bărbații se adunară fără să se apuce de nimic, bombănind între ei pe voci scăzute.

Holden strigă.

– Ce așteptați? Aveți fierăstraie și o creangă zdravănă. Folosiți lemnul acela pentru șindrile noi!

Bărbatul care îi acuzase pe Tessy și pe Ieremia de cochetării se întoarse cu o privire mânioasă către Holden.

– Am eu grijă să se repare acoperișu', doctore. Dar ai și dumneata grijă ca omu' acela să nu-ncerce să se mai suie la amvon. Îndreptă un deget acuzator în direcția lui Ieremia. Oricine umblă cu cei de teapa lu' Tessy McCleary nu-i vrednic să spună cuvântu' lui Dumnezeu.

Ieremia stătea întins pe masa de consultație în timp ce Holden se ocupa de înțepăturile adânci de pe spatele lui. Nu știa ce anume îl ustura mai tare, dezinfectantul sau amintirea vorbelor aruncate de bărbatul din curtea bisericii. El nu era vrednic să dea glas cuvântului Domnului? Câți alții din sânul comunității erau de aceeași părere, dar nu spuneau nimic? Cum mai putea umbla pe străzile din Shyler's Point fără a se întreba cine șușotea pe la spatele lui?

– Am isprăvit. Holden puse mâna pe umărul lui Ieremia. Încearcă să nu te mai gândești la vorbele lui Ted Maness. Omu' e cunoscut că e iute la mânie și cu toții s-au aprins de la toată agitația. Lucrurile se vor liniști.

– Și pentru Tessy?

– Asta-i altă poveste.

Ieremia se ridică în picioare și stătu față în față cu Holden.

– În ce fel e altă poveste? Orașul i-a pus pecetea de piază rea. Acum orașu' m-a pecetluit ca fiind un om nedemn de a predica. Ambele acuzații sunt neîntemeiate și nedrepte.

Accentul de sudist se auzea în vocea lui care tremura de indignare îndreptățită. Holden făcu o grimasă.

– Oamenii au fost înnebuniți. Să nu socotești că toată lumea din oraș e de aceeași părere cu Ted.

– N-a vorbit nimeni în apărarea mea, zise Ieremia strângând pumnii. La fel cum n-a vorbit nimeni vreodată în favoarea lui Tessy.

Callie intră în cameră. Avea fruntea încrețită de grijă, dar el era prea mânios ca să își mai domolească tonul.

– A sosit vremea să fie cineva care să le țină piept și să le zică oamenilor ăstora că ce fac e *greșit*. Din vreme ce niciun om care trăiește aici n-are curajul, atunci un străin va trebui să facă asta.

Callie se mușcă de buză.

– Ieremia, am vorbit despre asta.

El trase aer adânc în piept, în încercarea de a-și liniști nervii.

– Știu, dar nu pot tăcea. El puse bărbia în piept, amintirile năvălind în mintea lui. Pe când eram în Europa, mă ascundeam și ajutam evreii în secret. Prea mulți au fost lăsați în urmă, prea mulți au murit din pricină că a trebuit să păstrez secretul.

Întâlni privirile foarte serioase ale lui Callie și Holden.

– Nu pot să nu mă gândesc, ce s-ar fi întâmplat dacă nu-mi făceam munca la adăpostul întunericului? Ce ar fi fost dacă eram destul de curajos ca să umblu prin oraș, în plină zi, denunțând pe față modul în care evreii erau tratați? Oare ar fi existat oameni care să mi se alăture? Ar fi ajutat și alții? Puteau fi salvați mai mulți? El dădu mâinile în lături. Nu voi ști niciodată, fiindcă n-am avut curajul să fac asta.

Lăsă mâinile în poală și trase o gură de aer.

– N-am de gând să mă mai ascund prin întuneric. Mă voi ridica și voi spune că ce se-ntâmplă aici e greșit și trebuie să înceteze. E prea târziu să mai ajut evreii din Europa, dar nu-i prea târziu s-o ajut pe Tessy. Merită la fel de puțin felul în care e tratată de către cei din oraș, precum evreii prigoana lui Hitler. Povestea asta nu mai poate continua.

Callie și Holden păstrară tăcerea secunde bune. Apoi Callie încuviință din cap.

– Eu voi fi alături de tine, trebuia să fac asta mai demult. Am tot sperat... Ochii i se umplură de lacrimi. Dar să păstrez tăcerea a însemnat să fiu la fel de vinovată ca cei care au vorbit împotriva lui Tessy.

Holden puse mâna pe umărul lui Ieremia.

– Și eu sunt de partea ta.

Ieremia se simți plin de recunoștință. Dacă cei din oraș răspundeau cu împotrivire, acest lucru nu avea să îl afecteze. Era pe picior de plecare. Dar Callie și Holden ar rămâne în locul acela, înfruntând un posibil blam. Erau mai curajoși decât el.

– Vă mulțumesc. Coborî de pe masă și își potrivi cârja. Acum, dacă vreți să mă scuzați, am de pregătit un cuvânt de învățătură.

❋

Tessy privi lung la planșa de desen ce stătea deschisă pe măsuța de toaletă. Să fi ajuns scrisoarea și desenul ei la Pete? Cât să dureze până venea după ea? O săptămână? Poate două? Putea rezista atât de mult închisă în casă? Nu voia să plece de acolo. Colt îi ceruse să nu facă asta, dar nu putea risca să dea față cu Ieremia. Era prea dureros...

Se cuibări pe pat și luă Biblia de pe noptieră unde îi era locul. O puse în poală și o deschise la întâmplare. Ochii îi căzură pe un verset subliniat din Psalmul 119.

„Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea..." Ca de fiecare dată, îi crescu inima de fericire pentru cunoștințele proaspăt dobândite. Merse înapoi cu câteva versete și citi „Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea..."

Închise ochii. „O, Îți mulțumesc, Doamne, că pot citi singură cuvintele. Iubesc *sincer* legea asta... Imaginea lui Ieremia șezând pe piatră, lângă Pârâiașul Noroios, cu o Biblie deschisă pe genunchi, apăru pe retina ochilor ei închiși. Ea vru să alunge amintirea, dar aceasta rămase: fața lui blândă, luminată de zâmbet, ochii lui albaștri sclipind de încântare, părul lui negru lucind la soare. Cu câtă bunăvoință o acceptase, îi întinsese o mână, o învățase. Apoi, o trădase.

Simți junghiul durerii.

– De ce, Doamne? Tessy se îndoi de spate deasupra Bibliei. De ce a făcut asta? Am avut încredere-n el. Îl credeam prietenul meu. Credeam că vrea să mă ajute. Dar, în toată vremea asta... Își șterse lacrimile cu un gest nervos. Vreau să cred ce a zis, că m-a văzut ca pe un dar, nu ca pe o piază rea fără minte, cum mă cred toți ceilalți. Dar e atât de greu.

Deschise ochii și căută iar versetul în Psalmi. Citi mai departe, urmărind cu degetul. Când ajunse la versetul 101, simți o strângere de inimă.

– Doamne, am încercat să stau departe de căile răului. Cum de ceilalți nu pot vedea? Nedreptatea o durea nespus, făcând-o să verse noi lacrimi. De ce mă învinuiesc pentru lucruri pe care nu le-am făcut?

Gândurile îi zburau la conversația avută cu Ieremia despre lucrarea secretă pe care el o avuse în Polonia și în Rusia. La fel și conducătorii germani îi acuzau pe evrei pentru lucruri pe care nici ei nu le săvârșiseră și îi trataseră într-un mod nedrept.

– Unii oameni pur și simplu n-au inimă pentru dreptate...

De ce erau unii atât de înverșunați să facă răul în vreme ce alții făceau binele? Locuitori ai orașului se perindau prin mintea ei, oameni care o respinseseră, o porecliseră, o dăduseră la o parte... Câțiva îi arătaseră bunătate: Ol' Gordy, Viola și Vivian, doctorul și Callie. Și pastorul. Îi venea greu să îl pună și pe Ieremia pe listă, durerea din pricina duplicității lui era încă vie. Dar tot nu putea să îl lase deoparte. Îi deschisese inima pentru prietenie și mintea pentru învățătură.

– Dar m-a și făcut să sufăr tare...

Suspină și căută alinarea în Biblie.

„Nu mă depărtez de legile Tale, căci Tu mă înveți." Se opri din citit, ridicând brusc capul, un gând îi veni în minte. „Tu mă înveți... *Tu* mă înveți..." Înțelegerea era o revelație. Tessy puse Biblia pe cuvertură, căzu în genunchi lângă pat și împreună mâinile deasupra Bibliei deschise.

– Iartă-mă, Doamne. În toată vremea asta am vrut să mă-ncred în Ieremia ca să mă învețe. Dar Tu l-ai adus aici, Tu l-ai lăsat să-mi întindă o mână, Tu mi-ai luminat mintea și inima ca să-nvăț ce înseamnă literele legate între ele. Tu m-ai ajutat să am încredere-n el. Trebuie să fi fost Tu acela. N-am mai avut încredere-n nimeni, în afară de Ol' Gordy. Își puse fruntea în mâinile împreunate. Nu pricep de ce mi-a trădat încrederea, dar Îți mulțumesc că l-ai trimis aici, că m-ai ajutat să citesc și astfel să găsesc mai multă lumină în paginile Cuvântului Tău. Indiferent ce fac alți oameni, eu voi continua să-nvăț, Doamne, voi învăța mai departe, chiar și

când voi fi în Searcy. Și totdeauna o să urmez calea Ta. Arată-mi lumina Ta, Doamne, ca să știu pe unde să umblu.

Imaginea lui Ieremia îi reveni în minte. Tessy înghiți cu greu nodul din gât, alungând tristețea ce amenința să o copleșească.

– Și, Doamne, luminează-l și pe Ieremia, ajută-l să își găsească drumul de întoarcere în Europa. Inima lui e acolo, alături de oamenii din lagărele acelea. Tu i-ai dat inima asta bună, Doamne. Nu-i drept să se simtă atât de neputincios și nevrednic. Îngăduie-i să se întoarcă, Doamne. Tu îi poți pregăti calea. Se simți cuprinsă de pace. Și, Doamne, ajută-mă să-mi fac prieteni noi. Nu mă lăsa să mă izolez din nou. Acum că știu ce-nseamnă să ai un prieten, vreau să am iarăși prieteni. Îndreaptă-mi pașii spre o prietenie cu oameni în care să pot avea încredere, Te rog. Amin!

Când se ridică, Ol' Gordy îi veni în gând. Era un prieten care nu o trădase niciodată. Ea era singura lui prietenă și avea să plece în curând. Se simți vinovată. Nu putea pleca fără să își ia rămas-bun de la el. Ol' Gordy o încurajase să coboare de pe muntele acela, să meargă acolo unde oamenii se vor purta frumos cu ea. Va fi mândru de ea că în sfârșit aflase curajul de a pleca.

La prima oră a dimineții va porni spre coliba lui și va petrece ziua alături de el, vor face un picnic lângă pârâul învolburat și își vor lua rămas-bun. Privirea îi căzu iar pe planșa de desen. Îi va da desenul cu saxifraga mov, devreme ce îi plăcea atât de mult. Un rămas-bun potrivit pentru Ol' Gordy și apoi nu avea să mai iasă din colibă până ce venea Pete după ea.

21

Lanțurile leagănului scârțâiau într-un cântec ruginit de dimineață. Ieremia ținea o cană mare de cafea în palme și trăgea cu nesaț pe nări aroma amestecului de cafea, de ace de pin, de frunze veștejite și flori de câmp, un parfum îmbătător.

Zgomote casnice, vocile domoale ale lui Callie și Holden și gânguritul copilei se auzeau din partea cealaltă a ușii cu sită. Ieremia și-o imagina pe Evangelina în brațele lui Callie, cu mâinile ei cu gropițe întinse către fața radioasă a mamei, pe Holden întinzându-se peste spătarul scaunului ca să atingă capul fetiței. O scenă fericită, care însuflețește inima.

Callie îi spunea „unchiul Ieremia", făcându-l parte din cercul familiei, însă adevărul era că locul lui nu era acolo. „Persoane dislocate..." Descrierea din scrisoarea pastorului Dmitriev nu îi dădea pace. Trebuia să îi răspundă pastorului rus, să scrie vorbe de îmbărbătare și poate făgăduința unui ajutor.

Dar încercase să ajute evreii în timpul războiului și eșuase. Încercase să o ajute pe Tessy și dăduse greș. Cum mai putea fi de ajutor cuiva? Ieremia nu se simțise niciodată atât de infirm ca în momentul acela.

– Doamne Sfinte din ceruri, îngăduie-mi să fiu folosit de Tine...

El puse cana deoparte, își luă cârja și coborî treptele terasei ce dădeau în curtea din spate, unde priveliștea munților era

netulburată. Se bucură să privească la șirurile maiestuoase de verde și la peticele viu colorate în auriu, brun-roșcat și roșu al frunzelor de stejari, de arțari și de oțetari ce își schimbau culoarea. Când venise în Shyler's Point, sperase ca priveliștea spectaculoasă a lucrării Domnului să îi vindece inima suferindă. În anumite feluri, acest lucru se întâmplase. Sufletul lui fusese atins. Simțise prezența lui Dumnezeu în locul acela.

Dar făcuse alte răni peste cele care se vindecau. Era cu putință să se vindece complet? Auzi cântecul unui mierloi, trilurile plăcute alinând durerea din inima lui Ieremia. El ridică fruntea, în căutarea cântărețului și privirea îi lunecă pe cer. Mișcă buzele când un zâmbet îl îmboldi și un verset îi veni în minte. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui."

Făcu semn cu ochiul spre cer.

– Ei bine, Doamne, întinderea cerului e deosebit de fermecătoare în dimineața asta, numai peruzea în locul unde se unește cu munții, albastru ca oul de măcăleandru, chiar deasupra capului meu, și un soare de un galben strălucitor ce luminează puternic și mândru. Îți admir paleta de culori.

Cum stătea în bătaia soarelui, înconjurat de locuri frumoase, se simți cuprins de pace. Lucrurile nu erau fără cusur, dar Dumnezeu era prezent. Va avea nevoie de Domnul în ziua ce urma, când avea să urce la amvon ca să dea glas cuvintelor puternice pe care le așternuse grăbit pe o planșă de scris.

Oamenilor nu le va plăcea mesajul lui. Dar îl va transmite oricum. Ei erau sursa lui. O mișcare în partea dreaptă îi atrase atenția. Miji ochii în lumina puternică a soarelui de dimineață și zări o rochie albastră în carouri și un păr strălucitor, de culoarea mierii, lunecând printre pâlcul de arțari. Tessy. El se încruntă. Fugea din nou? Nevoia de a vorbi cu ea, de a lămuri lucrurile îi dădu ghes.

Dacă petreceau puțin timp împreună, departe de oraș și de lumea care judeca, poate ea va binevoi să îl asculte. Merse cu pași grei până la marginea terasei și strigă să se audă prin ușa cu sită.

– Holden? Callie? Merg să mă plimb. Să nu m-așteptați devreme.

– Vrei să iei ceva de mâncare cu tine?

Un prânz în aer liber putea fi plăcut, dar trecea vremea până îi împachetau mâncarea și Tessy era deja cu mult înaintea lui.

– Mulțumesc, Callie, dar voi fi bine. Ne vedem mai târziu.

El se îndreptă spre cărarea dintre copaci unde Tessy se făcuse nevăzută.

Cum stătea pe poteca de pe munte, Ieremia se simțea mândru, cuprinzând cu privirea distanța parcursă în ultimele două ore. Plimbările lungi alături de Tessy îl întăriseră și îi dăduseră mai multă rezistență. Nu o scăpă din ochi pe Tessy, stând pe urmele ei.

Ea intrase într-o colibă dărăpănată, adăpostită la poala umbroasă a muntelui, într-o vale îngustă. Panta abruptă ce îl aștepta la coborâre părea înfricoșătoare, dar făcuse tot drumul până acolo. Va parcurge și restul. Punând cârja înainte își lăsă picioarele să lunece. Se prinse de trunchiurile copacilor ca să își țină echilibrul, în timp ce cobora încet și fără oprire către colibă.

În cele din urmă, ajunse la poalele povârnișului. Când înaintă pe peticul de iarbă grasă spre colibă, vocea tristă a lui Tessy îi ajunse la urechi.

– Trebuia să vii la mine. Te-aș fi ajutat.

O voce nemulțumită de bărbat, aspră și răgușită din pricina vârstei și slăbiciunii, îi răspunse, dar Ieremia nu reuși să deslușească vorbele.

– Sigur că meriți să fii ajutat. Cum poți spune așa ceva?

Nemulțumirea evidentă a lui Tessy îl îndemnă pe Ieremia să grăbească pașii. Cârja îi lunecă și el se prăbuși pe burtă, în veranda dărăpănată a colibei. Câteva momente mai târziu, Tessy stătea plecată asupra lui, cu ochii larg deschiși, nevenindu-i a crede.

– Ce faci aici? Ea se uită la drumul pe care Ieremia venise, apoi iar la el. M-ai urmărit?

Ieremia dădu din cap că da, respirând prea greu pentru a-i răspunde.

– Te-ai temut că mă duceam la alt furt din nou să fur?

Ea încrucișă brațele și se uită urât, fulgerându-l cu privirea ochilor ei gri. Ieremia se ridică în picioare, prinzându-se de stâlpul cioplit rudimentar al verandei.

– Am vrut să mă asigur că ești bine. Știu că nu ești hoață.

Ea îi luă cârja de jos și i-o dădu.

– Te-ai lovit?

Ieremia scutură din cap.

– Cine-i în colibă?

Lui Tessy îi tremura bărbia.

– Prietenul meu, Ol' Gordy. Și e tare bolnav. Cred că... cred că-i pe moarte.

Ea se întoarse repede în colibă și Ieremia o urmă. Ea îngenunche lângă un pat vechi, din frânghie, în care stătea un bărbat pe niște pături murdare. Obrajii scofâlciți, culoarea pământie din obraji și ochii sticloși erau semnele unei boli grave. El horcăia la fiecare respirație. Să fie pneumonie? Ieremia se temea că bărbatul nu mai avea multe zile pe pământ.

Se apropie de patul urât mirositor și luă mâna bărbatului.

– Gordy? Sunt un prieten de-al lui Tessy.

Ochii cu margini roșii ai lui Gordy îl priviră ca prin ceață pe Ieremia. Avea buzele crăpate și cea de jos era pătată cu sânge uscat.

– Prieten cu domnița? Atunci o să ai grijă de ea în locu' meu? O să mă răzbuni tu până la capăt?

– Să te răzbun?

Omul încercă să râdă, dar râsetul se transformă într-o tuse chinuitoare. Se trânti pe spate pe păturile murdare și dădu slab din cap.

– Pe oamenii din oraș. N-o să fiu în stare să termin. Mai am case unde-i de mers.

Tessy se aplecă spre el.

– Ol' Gordy, ce vrei să spui? Ce ai mai făcut?

Gordy își linse buzele.

– M-am răzbunat pe toată lumea. Au lăsat-o pe mama să muncească pân' a murit, n-au ridicat un deget ca s-o ajute. Nu le-a păsat nici cât negru' sub unghie de o nevastă bătrână de Cherokee. Așa că, s-a dus înainte de vreme...

El tuși din nou, o tuse chinuitoare ce nu se mai termina. Ieremia îl ajută pe bărbat să stea în șezut.

– Tessy, adu-i niște apă.

Tessy luă un polonic cu apă, dar Gordy, refuză agitând mâna.

– N-o să-mi fie de niciun folos. El se prăbuși iar pe saltea. Domniță, vreau să primești gherghefurile mamei mele care-s în cufăr. N-am cui să le dau decât ție. Să le iei.

Lacrimi aninau pe genele de jos ale lui Tessy.

– Păstrează-le tu. Sunt ale tale.

Bătrânul scutură din cap, părul cărunt căzându-i pe frunte.

– N-am la ce să le folosesc acuma. El stătea cu ochii la Tessy care nu se dezlipea de pat, cu lacrimi șiroind pe obrajii palizi. Am încercat să-i pun să plătească, domniță. Am luat lucruri din pricină că și ei au luat de la tine și de la mama mea. I-au luat viața. Au încercat să ia spiritu' tău. Așa că i-am făcut să plătească. Lucrurile acelea-s ascunse prin toată coliba. Și alea-s pentru tine.

Inima lui Ieremia o luă la goană. Bătrânul din fața lui era hoțul. Abia aștepta să îi spună lui Colt Murphy și tuturor acuzatorilor că Tessy era nevinovată.

– În curând mă duc să mă-ntâlnesc cu Creatoru' meu. N-oi ajunge să stau în Rai, da' am nădejdea că m-a lăsa măcar s-o văd o dată pe mama, înainte să mă trimită în grija diavolului.

Ieremia simți că se înfioară. Ce groaznic trebuia să fie gândul că moartea era aproape și să fie sigur de pedeapsa veșnică. Se așeză pe marginea patului.

– Gordy, ți-ar plăcea să știi cum poți ajunge să îți petreci veșnicia în rai, împreună cu mama ta și cu Isus?

Bărbatul oftă.

– Știu cum. M-a-nvățat mama. Da' m-am sălbăticit prea tare. Am făcut prea multe greșeli. Le-am făcut anume. Acum Dumnezeu va trebui să mă pedepsească.

Ieremia luă mâna uscată și fierbinte a lui Gordy.

– Ți-a vorbit mama dumitale despre tâlharul de pe cruce? Isus i-a zis „astăzi vei fi cu Mine în rai." Mărturisește-ți păcatul și cere iertare. Cere-i lui Isus să fie Mântuitorul tău și vei fi primit cu bucurie în rai.

Suflarea lui Gordy devenea tot mai slabă, mâna era fără vlagă.

– Roagă-te cu mine. Nu vreau să mor în întuneric. Umbra morții se apropie de mine. Mi-e frică...

Ieremia închise ochii și se rugă cu glas tare.

– Doamne sfinte, sunt un păcătos...

Vocea aspră, șoptită a lui Gordy repetă cuvintele lui. Glasul plăcut și subțire al lui Tessy i se alătură. Atunci Gordy căscă gura. Ieremia deschise ochii. Gordy stătea cu ochii ațintiți asupra ușii deschise a colibei. Un zâmbet îi lumina fața.

– Lumina... Care alungă umbra morții...

El întinse mâna. Ieremia privi spre ușă. Intrarea era învăluită în întuneric, soarele stătea ascuns pe după munți. Mâna lui Gordy căzu. Pleoapele se închiseră și o ultimă suflare șuieră din plămâni. Murise.

Fața lui Tessy se strânse.

– A fost prietenul meu, Ieremia.

Ieremia se ridică și o cuprinse în brațele sale. Ea plângea încet, lipită de gâtul lui, cu brațele strânse în jurul umerilor lui.

– E într-un loc mai bun în clipa asta, Tessy. Și-a găsit pacea.

– Știu, dar are să-mi fie tare dor de el.

Ei plânseră împreună câteva minute, Tessy pentru pierderea prietenului ei, iar Ieremia pentru suferința ei. În cele din urmă, se desprinse și Ieremia îi oferi o batistă. Ea se șterse la ochi, își suflă nasul, apoi îndreptă umerii, luând o atitudine hotărâtă.

– Părinții lui Ol' Gordy sunt îngropați lângă colibă, aproape de pârâul care curge. Le-am pus flori pe morminte de multe ori.

Ol' Gordy şi-ar fi dorit să fie cu ei. Putem să-i săpăm un mormânt şi să-l îngropăm?

Ieremia şovăi.

– N-ar trebui să îi facem o înmormântare potrivită în oraş?

Ea scutură din cap, fluturându-şi părul de culoarea mierii.

– El n-a avut drag de oraş. Singurii oameni pe care îi plăcea erau mătuşile şi tatăl lui Callie. Dar tatăl lui Callie e mort şi locul acesta-i prea îndepărtat pentru ca domnişoarele Vivian şi Viola să poată veni. Pesemne că nici nu şi-ar mai aminti de el oricum. Au trecut mulţi ani de când îşi făcea simţită prezenţa prin oraş. Cel puţin, pe chipul ei apăru o grimasă de durere, atât cât să ştie cineva că există.

Deşi voia lui Gordy fusese aceea de a o ajuta pe Tessy, el îi pricinuise multă suferinţă.

– Ai vreo idee unde a ascuns lucrurile pe care le-a furat? Dacă vom înapoia obiectele acelea, vei fi absolvită de vină.

Tessy ridică din umeri.

– A ascuns un sac în scobitura aceea mică din fundul colibei. Ar putea fi un loc bun de ascunzătoare. Ea lăsă privirea la corpul nemişcat. Dar nu vreau să mă gândesc la toate astea. Vreau să-l îngropăm lângă mama şi tatăl lui. Poate dormi aici pentru totdeauna.

Ieremia încă nu era împăcat cu gândul că va îngropa un om pur şi simplu, fără a-i declara moartea, dar Tessy avea dreptate în privinţa sentimentelor pe care bătrânul le avea faţă de orăşeni. Ar fi preferat o înmormântare simplă, fără amestecul nimănui din Shyler's Point.

– Mă duc să caut o lopată.

– Gura scobiturii e într-acolo. Tessy arătă cu mâna spre o cuvertură ce stătea agăţată pe peretele din fund. Eu o s-aduc nişte apă să-l spălăm. Să-i găsim alte haine. Cât sapi tu... i se puse un nod în gât şi îşi întoarse ochii înlăcrimaţi spre el. Poţi săpa o groapă, Ieremia?

El ridică din umeri.

– N-am mai făcut asta. Dar o să-mi dau toată silinţa.

– Te ajut eu.

El se simți cu inima mai ușoară. Nu văicăreli, nu critici. Numai acceptare și dorința de a fi de ajutor. Nu era de mirare că o iubea. Dorința de a o lua în brațe și de a-și manifesta sentimentele aproape îl copleșea, dar nu era momentul potrivit, nu câtă vreme inima ei suferea.

– Știu că ai să m-ajuți. Încep să sap și după ce-l spălăm, o să te ajut să-l îmbraci pentru a fi îngropat.

Ea se aruncă în brațele lui și îl cuprinse câteva clipe, dar din tot sufletul. Când ea se dezlipi de el, lacrimi scânteiau în ochii ei gri.

– Mă bucur c-ai venit după mine. Am nevoie de tine acum.

El dădu din cap, înghițind nodul din gât. Și el avea nevoie de ea. Se ruga să aibă șansa de a-i spune acest lucru cât mai curând.

22

Inima lui Tessy prindea aripi în pieptul ei, chiar dacă în timpul rugăciunii fierbinți rostite de Ieremia deasupra mormântului lui Ol' Gordy durerea tristeții o apăsa. Atâtea emoții o încercau, abia le putea stăpâni. Amărăciune pentru moartea lui Ol' Gordy și pentru viața lui însingurată petrecută acolo, în valea aceea cufundată în umbre, departe de toată lumea, ușurarea că lucrurile furate puteau fi înapoiate, recunoștință pentru prezența lui Ieremia. Și pentru dragoste.

Iubirea înflorise în inima ei pentru Ieremia. Dar nu îi putea mărturisi lui acest lucru. El avea să plece mai departe, spre Europa, dacă Dumnezeu răspundea rugăciunilor ei să îi facă drumul lin, în vreme ce ea se va muta în Searcy, împreună cu Pete.

Avusese mereu credința că atunci când iubirea pentru un bărbat va afla calea spre inima ei, se va simți ușoară ca o pană. În schimb, își simțea inima grea. Nu va cunoaște niciodată deznodământul fericit pe care îl trâmbițau romanele. Viețile lor erau prea diferite.

– Amin!

Tessy întâlni privirea lui Ieremia peste mormântul proaspăt făcut. Simți un nou val de lacrimi, dar acestea nu erau pentru Ol' Gordy. Alungă supărarea.

– Ar trebui să strângem lucrurile furate de Ol' Gordy ca să le putem duce-n oraș.

El privi spre cer. Umbre tot mai întunecate îmbrăcau valea într-un gri de catifea.

– E greu să ne dăm seama cât e ceasul cu munții care stau în fața soarelui.

– Sunt deja ceasurile înaintate ale după-amiezii. Bine am face să ne grăbim.

El făcu un cerc cu cârja și se îndreptă către colibă.

– Am găsit câțiva saci în peșteră și mai mulți în adăpost. O să văd ce-i în aceia. Tu aruncă o privire prin colibă, bine?

Tessy reveni în atmosfera sumbră dintre pereții colibei. Se duse la polița căminului și ridică lampa. Spre disperarea ei, lampa lunecă din mâinile ei tremurânde și se făcu bucăți pe lutul tare. Acum va trebui să cotrobăiască pe întuneric. Teama o ținea captivă.

– Doamne, te rog, ajută-mă. Cuvintele de la Isaia 41:10 îi treceau prin minte. Tremurul de spaimă se domoli și bătăile inimii se mai răriră. Îți mulțumesc, Doamne.

Deși umbre întunecate o împresurau, Tessy înaintă prin întuneric și găsi trei saci ascunși în diferite locuri în colibă. Îi trase până în pridvor. Un cărucior șubred pentru copii stătea cu roțile în sus în iarbă, dar era prea mic ca să ducă totul. Bătrânul fusese strângător. Va fi nevoie de câteva drumuri ca să ducă înapoi tot ce era în vale.

Ea și Ieremia nu ar fi în stare să facă singuri acest lucru.

– Îmi pare rău, Ol' Gordy, dar va trebui să mai aduc niște oameni aici în vale. Sper să mă ierți.

El nu auzea cuvintele, dar Tessy se simțea mai bine să îi vorbească. Un vânt mătură valea, aducând mireasma ploii. Nu mai era vreme de pierdut. Trebuiau să se grăbească. Ea închise obloanele de la fereastra lui Ol' Gordy, ca să pună la adăpost puținele lucruri ale acestuia și obiectele ce fuseseră furate. Apoi înconjură coliba cu pași grăbiți, căutându-l pe Ieremia.

Tessy fugea prin iarbă spre Ieremia. Un fulger îi lumina chipul plin de griji. Tunetul bubuia în depărtare și câteva picături de ploaie îi căzură răzleț pe față. Se opri dinaintea lui, frângându-și mâinile.

– Se pregătește o furtună. Nu-i momentul potrivit să pornim spre oraș. Am putea fi loviți de fulger.

El făcu o grimasă.

– Nu putem rămâne aici toată noaptea. Nu s-ar... cădea.

Să petreacă amândoi noaptea singuri în vale era în afara discuției. De altfel, avea de ținut o cuvântare în dimineața următoare. Fulgerul lumina orizontul înspre nord și un bubuit asurzitor de tunet îl urmă. Respirația ei era scurtă și deasă.

– Furtunile astea se iscă dintr-o dată și pot fi teribile. Nu-i bine să stai în calea lor, fiindcă fulgeru' acela-i primejdios.

– Atunci mai bine pornim la drum ca s-o putem lua înaintea furtunii la întoarcerea spre oraș. El îi arătă cu mâna. Furtuna e la nord. Noi o luăm spre sud. Va fi înapoia noastră dacă ne grăbim.

– Mi-e frică...

Vocea ei tremura asemenea frunzelor ce foșneau în bătaia vântului ce părea a se înteți cu fiecare minut. Ieremia o strânse de mână.

– Știu. Dar nu vom umbla singuri pe furtuna asta. Și Dumnezeu e acolo.

– Se face atât de întuneric. Și am spart felinarul.

Să urce muntele învăluit în umbrele întunecate, pe picioarele lui nesigure, nu era un lucru care să îl facă prea sigur de sine nici pe el, dar mama sa îl învățase că puterea venea de la Domnul. Cu ajutorul Domnului și cu îndrumarea lui Tessy, el putea reuși.

Aceasta cu condiția ca Tessy să afle curajul de a-l ghida pe drumul spre ieșire.

– Tessy, ascultă-mă. Ieremia o prinse de mână. Spune-mi, ce ai descoperit în Cuvânt? Ce te-a învățat Dumnezeu despre teamă?

– În Isaia 41:10 zice „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare."

Mâna lui Tessy tremura în căușul palmei lui Ieremia, dar ea rosti versetul încrezătoare. El încuviință dând din cap și zâmbind.

– Dumnezeu te va întări. Lasă-te în seama Lui. Va merge cu tine prin întuneric, ferindu-te de primejdii, și te va duce la lumină.

Ea privi spre apus unde cerul întunecat prevestea vreme rea. Se iscau fulgere ce luminau întreaga vale pentru câteva secunde scurte. Ea exclamă.

– Ieremia, dacă fulgerele continuă să apară precum licuricii, asta mă va ajuta să văd drumul ce ne scoate de aici. Va fi ca un felinar mare ce ne arată drumul.

– Bine gândit! Hai să folosim fulgerele spre binele nostru.

Tessy îi dădu drumul mâinii lui Ieremia.

– Ne-am înțeles, pastore, o să urcăm pas cu pas dealu'. Ți-aș fi recunoscătoare dacă te-ai ruga în timpul urcușului, fiindcă n-are să fie ușor.

– „Pot totul..."

Tessy zise restul... „în Hristos care mă întărește." Ea își ridică bărbia mică și îndrăzneață.

– Haide Ieremia.

❋

Vântul îi împingea din spate, furnicându-i cu picături reci de ploaie și din când în când cu loviturile grindinei de mărimea bobului de mazăre, dar se țineau înaintea furiei furtunii. Atâtea descărcări electrice răsunau în noapte încât lui Tessy i se făcu părul măciucă. Și totuși, exploziile strălucitoare ale fulgerelor erau binevenite.

Tessy merse mai încet când auzi pașii târșâiți ai lui Ieremia dinapoi. Se oprea din când în când, așteptând lumina puternică a unui fulger care să o ajute să aleagă calea cea mai netedă. Respirația grea a lui Ieremia îi suna în urechi, un sunet pe care îl recunoștea în vacarmul făcut de vânt și ploaie în spatele lor.

„Doamne sfinte care ești în Ceruri, dă-i puterea de a mă urma și mai departe. Luminează-mi drumul ca să-l pot duce teafăr acasă..." Ea păstră rugăciunea în inimă, în timp ce mergea la câțiva metri înaintea lui, îndeajuns de aproape ca să fie văzută, dar la o distanță sigură să nu îl facă să se împiedice din greșeală în călcâiele sale.

Cerul furtunos ca smoala ascundea câteva stele și din când în când norii se risipeau cât Tessy să poată zări luna. Lumina corpului ceresc îi amintea de Cel Care a făcut luna și stelele. Dacă El fusese atât de puternic, încât să pună în văzduh, din vremuri de demult luna aceea mare, în formă de minge, atunci avea puterea și de a-i conduce acasă teferi și nevătămați pe ea și pe Ieremia.

Se uită peste umăr când un tunet asurzitor făcu să îi freamăte pieptul. El se rezemă în cârjă și plecă fruntea, sleit de puteri. Lui Tessy i se muie inima.

– Ieremia, ești bine?

– Sunt în regulă. Cât de mult, zise el și se opri, respirând greu, crezi că mai avem de mers?

După calculele ei, erau trecuți bine de jumătatea drumului până în Shyler's Point și sâmbăta făcea loc duminicii.

– Un pic mai bine de doi kilometri, dar am terminat cu urcatul. De acum o s-avem mai mult de coborât. Te ajută asta cu ceva?

El râse.

– Sigur. Pune-mă pe o parte și dă-mi un ghiont. O să mă dau numai de-a rostogolul.

Tessy zâmbi larg. Nu își pierduse simțul umorului, așa că nu se dădea bătut. Se treziră loviți de o rafală puternică de vânt. Ieremia făcu un pas înainte și se poticni, iar Tessy îl apucă de braț. Ținură piept împreună furiei vântoasei.

Tessy luă mâna de pe Ieremia și el râse.

– Ce-i de râs?

– E un verset în Isaia, capitolul 41 cred, care spune că Domnul împrăștie vrăjmașii poporului și vântul îi alungă departe. Pentru o clipă am crezut că asta se va întâmpla.

Tessy îi răspunse râzând, așa cum el se aștepta, apoi se încruntă când o altă rafală puternică aduse picături mari și grele de ploaie.

– Se pare că se-nteține. Bine am face s-o luăm din loc.

– Tu ești la cârmă, Tessy.

Ea aștepta alt fulger ca să se poată orienta, apoi începu să înainteze cu pași apăsați, ciulind urechea și la Ieremia care venea în urma sa. „Tu ești la cârmă, Tessy", zisese el, iar ea se bucura nespus de încrederea pe care i-o arăta.

Totuși, în același timp, recunoștea în sinea ei că ar fi preferat să meargă ea pe urmele cuiva. Dar îi plăcea să îl ajute pe Ieremia. Nu i-ar displăcea să fie mereu persoana care să îi vină în ajutor.

În fața lor, lumini unduitoare, portocalii și galbene, cu forme ciudate străpungeau întunecimea. Tessy se opri și Ieremia se opri împiedicându-se de ea. Îl prinse de braț.

– Să fie... să fie acelea spirite?

– Nu, nu-s spirite. Sunt oameni... cu torțe.

El făcu ochii mari uitându-se la flăcările care se apropiau, strângând din dinți. Tremura din toate mădularele. Ea îl apucă de braț.

– Ce-i cu tine?

– Lumina focului noaptea. El își înecă un suspin. Îmi răscolește amintiri dureroase.

– Din război?

– Da.

Ea îl strânse de braț.

– Războiul s-a terminat, Ieremia.

– Știu.

Un fulger străbătu bolta cerească, urmat de un tunet asurzitor.

– Dar pentru mine nu se va termina niciodată, nu înainte să pot îndrepta lucruri acolo. O privi cu ochi blânzi, plini de regrete. Și aici.

Alt fulger strălucitor apăru înaintea unui tunet atât de asurzitor, încât zbârli perii de pe ceafa lui Tessy.

– Putem vorbi mai târziu. Dacă acelea din față sunt torțe, atunci oamenii ne caută. Doctoru' i-a trimis, crezi?

– Pesemne. Ieremia oftă din greu. Se vor întreba de ce suntem împreună.

Tessy își aminti de acuzațiile care i se aruncau că hoinărește. Se înfioră.

– N-o să arate bine în ochii lor, nu-i așa?

El ridică din umăr.

– Tot ce putem face e să spunem adevărul. De ei depinde dacă vor crede ori ba.

Tessy înainta încet, tot strângându-i brațul lui Ieremia.

– Crezi că vor crede povestea cu Ol' Gordy? Cei mai mulți nici măcar nu știau că locuia acolo.

– Îi vom face să ne creadă, Tessy.

Înflăcărarea din glasul lui aduse speranța în inima lui Tessy. Împreună puteau convinge orașul. Împreună puteau face aproape orice. Lumina portocalie și mișcătoare se apropie, separându-se în mingi diferite, pe acum văzându-se limpede că erau flăcări ale unor torțe. Iar pe deasupra urletelor vântului, se auzeau voci care strigau.

– Domnule pastor?!

– Ieremia.... Ieremiiia!

El puse mâna căuș la gură.

– Sunt aici! Holden, sunt aici!

Tessy și Ieremia o luară în direcția torțelor, în timp ce el striga mai departe, până se întâlniră cu cei șase căutători. Holden îi dădu torța lui Colt Murphy și îl îmbrățișă pe Ieremia.

– Îi mulțumesc lui Dumnezeu că ești teafăr. Eu și Callie ne-am făcut o grămadă de griji când am văzut că nu te-ntorci. El o privi și pe Tessy, înălțând sprâncenele. Tessy, nu m-așteptam să te găsesc aici. Și tu îl căutai?

Bărbații o priviră pe Tessy cu ochi întrebători. Ea își înăbuși emoția. Dacă răspundea cu da, nimeni nu îi putea acuza, nici pe ea și nici pe Ieremia, de vreo greșeală. Dar nu voia să mintă. Ieremia vorbea prin vuietul vântului.

– Am văzut-o pe Tessy plecând din oraș, azi-dimineață, așa că m-am luat după ea.

Toate privirile se ațintiră asupra lui Ieremia. Expresiile, luminate de strălucirea unduitoare a torțelor, aveau umbre aspre și cute nemiloase.

– Și mă bucur c-am făcut asta. Am rezolvat misterul furturilor și...

Colt Murphy îl întrerupse.

– Domnu' pastor, sunt bucuros că sunteți teferi și nevătămați, dar să stăm acilea de vorbă nu-i ideea cea mai bună. Trebuie să ieșim din calea furtunii.

Vântul stătea să le smulgă hainele. Flăcările se chirceau la capetele torțelor.

– Putem povesti mâine. Haideți să mergem.

Colt se puse în fruntea grupului și porni la drum. Holden îl ținea pe Ieremia de braț, iar Tessy își potrivi pașii alături de cei doi. Acum că ea și Ieremia nu mai erau singuri și că nu mai avea răspunderea de a-i arăta drumul, se simțea vlăguită.

Își simțea picioarele ca de plumb pe drumul rămas până în Shyler's Point. Grupul se împrăștie la marginea orașului, bărbații mergând la casele lor. Colt, Holden și Ieremia o conduseră pe Tessy la casa ei. La marginea curții, Colt se stropși la Tessy.

– N-am habar de ce-ai fost afară pe prăpădu' ăsta, dar o s-avem vreme mâine să ne lămurim. Să fii aici negreșit când mă-ntorc să stăm de vorbă.

– Da, domnule.

Privirea lui Tessy lunecă spre Ieremia. Părea pe punctul de a se prăbuși cu tot cu cârjă. Își urmă imboldul și îi dărui o sărutare fugară pe obraz.

– Mulțumesc pentru ajutorul de azi. N-aș fi reușit singură.

El îi strânse mâna doar câteva clipe.

– Și tu m-ai ajutat la fel de mult. Vom mai vorbi mâine. Apoi el râse înviorat. Ori, mai degrabă, azi mai târziu. Să fie după biserică?

El simți o emoție în piept, când cuvinte din predica pe care o avea pregătită se strecurară în mintea lui. Tessy schiță un zâmbet și aprobă cu o mișcare a capului. Colt clătină din cap.

– N-are să fie niciun serviciu la biserică. Am făcut deja anunțul să anulăm. N-ai să ții niciun cuvânt azi, pastore.

23

Ieremia se cufundă în cada plină cu apă caldă, se rezemă cu coatele pe marginea rotunjită a vanei și scoase un oftat adânc. Fie Callie binecuvântată că îi pregătise cada și oalele cu apă fierbinte. Mușchii lui încordați se destindeau încet. Își dorea să poată sta în apa aburindă ceasuri întregi.

Dar mult prea curând apa se făcu călâie. I se făcu pielea de găină pe brațe. Se gândi să mai ceară apă fierbinte, dar era aproape ora trei dimineața. Se prinse cu o mână de marginea lunecoasă a vanei și luă un prosop aspru cu cealaltă. Picioarele îi tremurau de la efortul de a se ține drept, în timp ce își trecea energic prosopul peste corp.

Se așeză pe linoleumul rece de pe jos și se căzni să își tragă pijamalele peste picioarele umede. În cele din urmă, îl strigă pe Holden. Acesta înclină vana, iar Ieremia își prinse protezele de picioare.

Holden se întoarse și îi întinse mâna.

– Te simți mai bine?

– Mult mai bine, mulțam.

Ieremia îl lăsă pe bărbat să îl ridice în picioare. Se așeză pe un scaun de bucătărie și își puse bărbia în mâini.

– Callie a adormit?

Holden turnă cafea în două căni. Îi dădu una lui Ieremia și trase o sorbitură bună din cealaltă.

– Da. De când s-a născut Evangelina, n-am mai dormit o noapte întreagă, dar cred că în seara asta a stat trează cel mai mult.

Sentimentul de vinovăție îi strânse inima.

– Îmi pare rău că v-am făcut griji la amândoi.

Holden ridică din umeri, cu un zâmbet în colțul gurii.

– Pentru asta-s prietenii.

Ieremia întinse mâna peste masă și îi strânse brațul Holden pentru o clipă.

– Sunteți prieteni buni. Va mulțumesc. El oftă lung. A fost o noapte pe cinste.

Picături de ploaie răpăiau pe acoperiș și se scurgeau pe ferestrele aburite. Furia furtunii trecuse deja, lăsând în urmă un miros proaspăt și sunetul plăcut al unei ploi ușoare.

Holden sorbi iar din cafea.

– După o zi pe cinste, bănuiesc.

Ieremia încuviință din cap.

– Eu și Tessy am găsit hoțul. Un om în vârstă, pe nume Gordy, care trăia într-o vale, la câțiva kilometri spre nord de locul ăsta. Zicea că orașu-i de vină pentru moartea mamei lui și pentru nefericirea lui Tessy. Așa că fura ca să-i facă pe oameni să plătească.

Holden se aplecă în față.

– Va recunoaște toate astea în fața șerifului ca Tessy să nu mai fie suspectă?

Ieremia își simți inima plină de tristețe.

– A murit cu mine și Tessy alături. L-am îngropat pe pământul lui, zise el pufnind. Dar am găsit tot felul de obiecte ascunse prin colibă. L-aș putea duce pe Colt acolo dimineață și să-i arăt.

Holden scutură din cap.

– După o furtună ca cea din noaptea asta, vor fi crengi căzute și pământul lunecos. Colt n-o să vrea să meargă, cel puțin nu pentru o vreme.

Ieremia voia să lămurească lucrurile cât mai repede. Apoi își aminti ceva.

– De ce s-au anulat serviciile religioase? Fiindcă m-am pierdut sau din pricină că locuitorii orașului nu vor să mai urc la amvon?

– Din cauza furtunii. Nu știm niciodată cât de puternice sunt furtunile de la munte. Serviciul religios a fost anulat ca o precauție, să nu coboare oamenii de pe deal pe vreme vitregă. Holden se strâmbă. Ca să fiu sincer, nu știu dacă oamenii ar sta acasă dacă ai predica. Pot fi foarte încăpățânați și, odată ce-și pun în gând ceva, e destul de greu să-i urnești.

Ieremia îl credea. Ani la rând, localnicii crezuseră cu tărie că Tessy se făcea vinovată de tot răul care se abătea asupra comunității. Cuvântul de învățătură ce îi stătea pe suflet trebuia împărtășit și cu cât mai grabnic avea prilejul de a-l face cunoscut, cu atât avea să se simtă mai bine.

Îi veni să caște și își dădu drumul, făcând să i se întindă toată fața.

Holden zâmbi.

– Ieremia, du-te la culcare. Căscă și el. Eu sunt gata de somn. Putem dormi până târziu și vorbim mâine după micul dejun.

– Nu zic ba. Ieremia se ridică simțindu-se amorțit și își puse cârja la subsuoară. Ia uite, în noaptea asta mi-am pus la treabă mușchi pe care nici nu știam că-i am.

– Ai luat-o pe un drum destul de anevoios. În vocea lui Holden se simțea aprecierea.

– A meritat. Acum știu sigur că Tessy nu-i o hoață și că orașul va afla asta. Următorul pas e să-i conving că nu-i o piază rea. Apoi lucrurile vor sta altfel pentru Tessy aici.

O bătaie în ușă o trezi pe Tessy din somnul adânc. Se întoarse pe o parte, încruntată.

– Cine-i?

Ușa se deschise puțin și apăru chipul îngrijorat al mamei.

– E Colt aici și vrea să te vadă. Îmbracă-te și vino.

Ea închise ușa, presupunând din câte se vedea că Tessy avea să facă ce îi ceruse. Tessy scoase un geamăt înfundat și trase învelitoarea peste cap. Să vadă fața lui Colt la prima oră a dimineții nu era un mod plăcut de a-și începe ziua. Adormise cu gândul la Ieremia și plănuind ce să spună când avea să îl vadă.

Dar în momentul acela cuvintele îi fugiră din minte, înlocuite de neliniștea de a găsi cuvintele potrivite pentru a-i spune lui Colt ce anume descoperise împreună cu Ieremia despre Ol' Gordy.

Dădu la o parte învelitorile și sări din pat. Îmbrăcă o rochie curată pe care o luă dintr-un cui din perete și își trecu peria prin păr. Îi tremurau mâinile, venindu-i greu să miște bine peria. Își dorea să se poată strecura afară, pe ușa din dos, în loc să dea față cu Colt.

Spera să fie o conversație scurtă. Intră în camera de zi. Mama amesteca într-o oală pusă pe sobă, iar Colt mărșăluia încolo și încoace. Când o văzu intrând, Colt se răsuci și arătă cu un deget spre masă. Tessy se așeză. La fel făcu și el, de partea cealaltă.

– Credeam că ți s-a zis să stai acasă până descâlceam povestea asta cu furăciunile. Privirea amenințătoare a lui Colt trimise fiori reci prin trupul fetei. Cu toate astea, seara trecută erai colo și umblai fără să mai întrebi.

Tessy înghiți în gol și se foi în scaun, simțindu-se la fel de bine în pielea ei, precum un câine ce scurma prin coșurile de gunoi.

– Am vrut să-mi văd un prieten. Nu m-așteptam să stau atât de mult, dar...

O cuprinse tristețea. Cum era cu putință ca Ol' Gordy să fie plecat din lumea asta? Clipi să alunge lacrimile.

– Când am ajuns la coliba prietenului meu, l-am aflat foarte bolnav. În timp ce stăteam acolo... a murit.

Mama scoase un geamăt. Merse grăbită la masă și puse mâinile pe umerii lui Tessy. Colt îngustă ochii.

– Asta nu mă lămurește de ce erai afară la ora aceea târzie și nici motivu' pentru care pastoru' din oraș era cu tine.

Cu toată oboseala, Tessy încerca să își facă ordine în gânduri.

– Ieremia, pastoru', a venit pe urmele mele când am plecat pe furiș din oraș. N-am știut până ce m-am trezit cu el la colibă. Dar mă bucur c-a fost acolo, fiindcă a zis niște rugăciuni la capul lui Ol' Gordy și m-a ajutat să-l îngrop.

Colt își scutură capul, de parcă încerca să scape de un bâzâit din ureche.

– Tu și pastoru' ați săpat o groapă, ați pus un om în ea și l-ați acoperit cu pământ, fără să completați un formular de deces?

Tessy se înfioră. Ea ar îngropa cu mai mult respect un raton mort decât descria șeriful îngroparea lui Ol' Gordy.

– Pastorul s-a rugat lângă trupul lui. A fost un serviciu simplu, dar frumos. Lui Ol' Gordy i-ar fi plăcut.

Colt se lăsă pe spătarul scaunului, cu fruntea numai cute.

– Ol' Gordy... Vrei să zici pustnicu' ăla zdrențăros și fără neam ce trăia în vale? A fost „prieten" cu tine?

Tessy se simți jignită. Colt nu avea dreptul să vorbească despre Ol' Gordy în felul acela.

– Da. Prietenul cel mai bun pe care l-am avut până să vină pastoru'.

Mama o strânse aprobator de umăr. Colt zâmbi cu un aer de superioritate și Tessy își dori să îi poată da un ghiont sănătos pe sub masă. Apoi el își mângâie bărbia cu mâna, ștergându-și zâmbetul.

– Așadar, ți-ai vizitat „prietenu'" ăsta, l-ai îngropat ș-apoi ce-a urmat?

– Am făcut adunat grămadă toate lucrurile care au fost furate din oraș. Aveam de gând să le aducem înapoi, dar erau prea multe.

Colt ridică o mână.

– Stai așa. Ți-ai ascuns obiectele furate în colibă?

– Nu. Ieremia a-ncercat să-ți spună aseară. Ol' Gordy a furat toate lucrurile alea.

Mâinile mamei se frământau pe umărul lui Tessy, iar fata îi strânse în palmă una din mâini.

– Înainte să moară, Ol' Gordy a recunoscut că a furat lucruri de la oamenii din oraș. Orășenii n-au fost de ajutor pentru el și mama lui și zicea că au fost răi și cu mine. Voia să-i facă să plătească, așa că fura de la ei.

Colt se încruntă și coborî sprâncenele atât de mult încât ochii lui deveniră înguști ca niște tăieturi oblice.

– Dai vina pe un pustnic bătrân și nebun pentru toate furăciunile ce s-au petrecut prin părțile astea?

Lui Tessy îi tremura bărbia.

– Da.

Colt își puse cotul peste spătarul scaunului.

– Tre` să-ți zic, toată povestea asta sună prea bine. De unde să știu că n-ai ascuns tu lucrurile în coliba bătrânului tău prieten ș-apoi te-ai hotărât să dai vina pe el, că doar îi mort și nu se mai poate apăra?

Tessy se aprinse la față. Mama ieși cu pași mari din cameră. Tessy strânse pumnii și privi drept în ochii batjocoritori ai lui Colt.

– Pentru că părinții m-au învățat să nu spun minciuni și să nu iau lucruri care nu-mi aparțin. Ieremia a fost de față. Întreabă-l ce a zis Ol' Gordy.

Colt își răsfrânse buza de jos.

– O să-l întreb. Dar nu dau prea multă crezare la ce spune.

Tessy se trase îndărăt, făcând o față lungă.

– Nu dai multă crezare... ? Ea scutură din cap. Cum poți să nu dai crezare cuvântului unui pastor?

Șeriful râse în hohote.

– E bărbat, nu-i așa? Un bărbat care a căzut pradă farmecelor tale. Ar crede orice i-ai spune. Așa că chiar nu-i cuvântu' lui. Ci al tău.

– Iar cuvântul fiicei mele e de ajuns.

Tessy se întoarse în scaun. Părinții ei intrară în încăpere, tatăl sprijinindu-se de brațul mamei. Părul lui cărunt era nepieptănat și cămașa de noapte îi atârna, însă ochii străfulgerau de indignare.

– Colt, am îndurat toate presupunerile de „piază rea" a fetei mele. Tessy e o fată bună, cinstită, și dacă ea zice că pustnicul a luat obiectele alea, atunci asta-i tot ce-i de zis. Verifică și întreabă-l pe Ieremia Hatcher de crezi că-i nevoie. Du-te și scoate-l din groapă pe bătrânul acela sărman, dacă trebuie. Dar cât ne privește pe noi, am isprăvit cu asta.

Colt se ridică încet, încruntându-se la părinte.

– Localnicii s-ar putea să vadă altfel povestea.

Tatăl înălță bărbia.

– Nu-mi prea pasă. Cum văd eu lucrurile contează pentru mine. Un zâmbet apăru pe fața lui cu favoriți. Am să le spun oamenilor părerea mea când voi socoti de cuviință. Dar, până atunci, dacă nu faci altceva decât să-mi chinuiești fata cu acuzații, aș prefera să nu mai pui picioru' pe aici.

Colt se uită la părinte cu ochii mari și cu gura căscată. Apoi o închise brusc și expresia i se înăspri.

– Bănuiesc că m-oi duce.

Tessy își plimba privirea de la un bărbat la altul, de la Colt cel mic și îndesat la tatăl ei slăbit. Dar, cumva, tatăl ei părea mai puternic și mai curajos. Inima ei bătea puternic, animată de dragoste și de mândrie. Părintele făcu un pas nesigur înainte și întinse mâna.

– La revedere, Colt.

Colt trecu cu pași apăsați, fără a strânge mâna tatălui, smulse pălăria dintr-un cui aflat lângă ușă, o trânti pe cap și ieși mânios din casă.

❋

Ieremia relată evenimentele petrecute în ziua de dinainte în mod sincer și respectuos, chiar dacă expresia posacă a șerifului și tonul zeflemitor îl scotea din sărite.

Când încheie, Colt pufni.

– Tu și fata lu' McCleary spuneți aceeași poveste. Sigur că ați avut la dispoziție toată ziua și mai toată noaptea ca să o puneți cap la cap.

Ieremia simțea cum se înfurie. Se ruga în gând să aibă răbdare.

– N-a fost nevoie să coacem o poveste. Spunem adevărul.

– Timpul va lămuri lucrurile, bănuiesc. Colt se scărpină în barbă. Peste două zile, după ce se usucă pământul, ne-om întoarce în valea ceea ș-om cerceta. Până atunci, să nu pui picioru' acolo, pastore. Și ar fi spre binele tău să te ții departe de Tessy McCleary.

Dacă Ieremia ar fi avut două picioare zdravene, ar fi sărit din scaun, ar fi înfipt un pumn în nasul de ipocrit al șerifului și i-ar fi spus exact ce gândea despre presupunerile lui nefondate.

– N-am greșit cu nimic și nici Tessy, așa că n-o să accept să stau arestat în casă. El se căzni să se ridice în picioare, în timp ce Colt se ridică să îl domine cu înălțimea lui. Nu încerc să fiu lipsit de respect, dar stau nevinovat dinaintea Autorității Supreme pentru mine. Cu timpul, vei vedea și tu adevărul.

Colt se întoarse pe un călcâi și o luă spre ușă. Apucă mânerul, dar apoi se opri și aruncă un zâmbet disprețuitor peste umăr. Deschise ușa larg și făcu un gest teatral cu mâna.

– Poftește înăuntru, domnișoară McCleary.

24

Tessy se uită la culoarul ce ducea spre dormitoarele casei din bârne. Părea că trecuseră câteva ceasuri de când mama, tatăl și Ieremia se închiseseră în dormitorul părinților.

Ea spălase vasele rămase de la micul dejun, le uscase și le pusese la locul lor. Șterse bine masa, puse o față în carouri și un bol din ceramică cu conuri de pin. Mătură podeaua de sub masă, scutură preșul afară.

Iar ei tot nu ieșeau. Se apropie pe vârfuri de ușa închisă, ispita dându-i ghes să intre și să afle motivul pentru care tatăl îi ceruse să îl cheme pe Ieremia. Ea ridică pumnul, gata să bată, când ușa se deschise larg. Se trase brusc, nedorind să fie surprinsă stând acolo, ca cineva care ascultă pe la uși.

Mama ieși prima, cu un zâmbet discret ce îi înfrumusețea chipul. Ieremia venea mai încet în urma ei, folosindu-se de cârjă. Lumina ce arăta hotărârea din ochii lui îi trezi și mai tare curiozitatea lui Tessy.

Ieremia o prinse pe Tessy de braț.

– Pot să îți răpesc o clipă din timpul tău?

În voce i se citea accentul din Sud și inima lui Tessy iar tresări. Ea dădu din cap că da. El îi făcu semn cu mâna spre ușa de la intrare.

– Hai să ieșim, ce zici? Odată ajunși afară el îi cuprinse ușor umerii. N-o să te pot vedea restul săptămânii. Îmi pare rău,

pentru că știu că trebuie să facem niște ore de citit și de scris, dar eu...

El se mușcă de buza de sus și încruntă fruntea. Inima ei bătea cu putere și sângele îi zvâcnea în cap. Oare de ce bărbatul acesta era sursa atâtor emoții nebunești? Nu trebuia să fie mai simplu să ai un prieten? La gândul că nu se va bucura de compania lui, ea simți o durere neașteptată.

El oftă.

– Duminica ce vine voi spune ultimul cuvânt de învățătură aici, în Shyler's Point. Tatăl tău e destul de întremat ca să-și reia îndatoririle.

Tessy se stăpânea să nu o podidească plânsul. Fericirea pentru însănătoșirea tatălui era umbrită de plecarea sigură a lui Ieremia. Lăsă capul în pământ.

– Am fost destul de supărat când Colt mi-a zis că a anulat serviciul religios de azi. Dar, după ce am stat de vorbă cu tatăl tău, mă bucur de furtună. Aș fi pricinuit un alt fel de furtună și aș fi făcut o harababură din toate, lăsându-mă prins în lațul mâniei. Dumnezeu mi-a dat șansa de a face lucrurile după voia Lui și nu după a mea. Multe depind de ultima mea predică, Tessy. Vreau să fiu instrumentul lui Dumnezeu, vocea lui. Iar asta-nseamnă că am nevoie de un timp petrecut singur cu El în rugăciune și în studiul Bibliei. El o strânse de mâini. Nu vreau să crezi că mă ascund din pricina unor vorbe aruncate de Colt.

Ea ridică încet privirea. Pe chipul lui Ieremia se citea dorința sinceră de a fi ascultat și crezut.

– Ce a zis Colt, c-am fost cu tine ca să te urmăresc...

Tessy se desprinse din mâinile lui.

– Nu contează, Ieremia.

– Ba da. El o ținea înlănțuită în sinceritatea ochilor lui albaștri. Da, la început voiam să petrec un timp cu tine ca să văd ce faci, dar nu ca să dovedesc că erai o hoață, ci numai să dovedesc că nu erai.

Ea se încruntă.

– Am crezut că dacă vedeam ce faci, puteam spune tuturor că nu ai luat niciodată ceva ce nu-ți aparținea. Nu am stat cu ochii pe tine din pricină că nu aveam încredere, ci pentru că aveam încredere cu adevărat și credeam în nevinovăția ta. Înțelegi?

O parte din durerea ei se topi sub privirea lui sinceră.

– Da.

– Pesemne vor fi câțiva care o să mă vadă păstrând distanța față de tine și vor căuta motive care să lămurească asta. Dar nu mă izolez de tine, mă izolez cu Dumnezeu. El tăcu, privind întrebător la chipul ei. Mă crezi?

Dacă ea îl credea și el se dovedea un mincinos, inima ei avea să se facă fărâme. Dar voia să îl creadă. În pofida tuturor suferințelor pe care oamenii i le pricinuiseră în trecut, tot comportamentul răutăcios și toate neînțelegerile, voia să îl creadă pe Ieremia. Chiar dacă asta însemna să fie iarăși dezamăgită.

– Tessy?

Ea oftă.

– Te cred.

Zâmbetul ce îi lumină chipul era lucrul cel mai frumos pe care Tessy îl văzuse vreodată. Simțea că îi dau lacrimile. Vorbele ei simple au avut un efect mai mare decât și-ar fi putut ea imagina cândva. Chiar dacă se întâmpla ceva, chiar dacă la urmă el o dezamăgea în vreun fel, momentul acela de bucurie nestăvilită făcea să merite o posibilă suferință.

El îi luă mâna și o strânse.

– Ai grijă de tine, Tessy. Ne vedem peste o săptămână.

El îi dădu drumul la mâini și se depărtă șchiopătând. Chiar dacă pașii lui erau înceți, lui Ieremia i se părea că scăpase de o greutate.

Tessy rămase pe terasa din față, privind în urma lui, până ce el o luă după colț și se făcu nevăzut. Avea să își petreacă săptămâna aceea în rugăciune, singur cu Dumnezeu, după cum spusese. Atunci, ea îi va urma exemplul. Se va ruga și ea. Dacă Ieremia intenționa să rămână în Shyler's Point doar încă o săptămână, el

va avea nevoie de un loc unde să meargă. Din câte știa, Dumnezeu nu deschisese încă uși lui Ieremia la alte biserici, așa că se va ruga pentru asta. Și se va ruga și pentru ea, pentru noul ei început în Searcy.

❖

Pământul plin de apă înghițea cârja lui Ieremia, făcându-i drumul greu de străbătut. Conversația avută cu pastorul McCleary se repeta în mintea lui și nerăbdarea de a începe citirea Bibliei și rugăciunea îl făceau să își piardă răbdarea din pricina mersului anevoios. Aerul mirosea altfel după furtuna din noaptea ce trecuse, a pământ și totuși a curat.

Oare planul pe care el și bunul pastor îl puseseră la cale va aduce o împrospătare sufletească locuitorilor orașului? Păsările cântau, trilurile lor vesele ținând isonul perfect speranței pe care o purta în suflet.

Ridică privirea la cerul albastru și senin, zâmbind.

– Îmi pun nădejdea în Tine că le vei înmuia inimile, la fel cum ploaia de azi-noapte a muiat pământul. Fă ca mesajul pe care-l pregătim să străpungă întunericul lor cu o lumină care să nu se stingă. Ai puterea de a vindeca, așa că vindecă teama din orașul acesta.

În următoarele trei zile, Ieremia ieși din cameră numai pentru a lua masa. Miercuri pe la amiază, când se puse la masa unde se servea cina, Holden îi dădu un plic. Ieremia se uită curios la expeditor. Se încruntă.

Callie îi puse dinainte o farfurie cu șuncă și fasole boabe.

– Nu-s vești proaste, nu-i așa?

Ieremia își trecu degetul pe sub clapa plicului ca să îl deschidă.

– De câte ori văd cuvântul Polonia, îmi amintesc cât de greu o duc evreii de acolo, chiar în momentul ăsta.

Holden luă farfuria din mâinile lui Callie.

– Ieremia, știu că trăiești cu sentimentul că ai eșuat în Europa, însă eu și Callie credem că ai făcut ceva cu adevărat miraculos.

Pastorul ridică ochii de la plic.

– Miraculos?

– Da. Datorită ţie, au fost salvate vieţi. Copiii sunt în sânul unor familii care vor avea grijă de ei şi le vor da şansa de a creşte şi de a deveni orice le permite ţara asta.

Callie îşi lăsă mâinile pe umerii lui Holden.

– E adevărat.

Ieremia avea un nod chinuitor în gât.

– Dar au fost atâţia pe care nu i-am putut salva...

O tristeţe pe care o ştia prea bine îl cuprinse iar. Holden scutură din cap.

– Ai schimbat ceva. Dumnezeu plânge alături de tine pentru vieţile pierdute, dar crezi că El te consideră răspunzător? Ai lucrat de partea binelui acolo, iar eu şi Callie suntem mândri de tine.

Callie încuviinţă din cap.

– Fii mândru de tine, Ieremia. Dă mulţumire pentru vieţile pe care le-ai schimbat. Ea se aşează la masă. Pastorul McCleary a zis odată că, dacă un singur om ar fi fost gata să accepte darul mântuirii, Isus tot s-ar fi lăsat răstignit pe cruce. Dacă ai fi ştiut de dinainte că nu vei putea salva decât un singur copil de urgia lui Hitler, ai fi socotit că nu merita riscul?

Ieremia se trase îndărăt.

– Sigur că nu!

Callie zâmbi.

– Ai făcut mult mai mult decât să salvezi un singur copil. Fii recunoscător. După cum Tessy ţi-a spus cu atâta înţelepciune, Dumnezeu se uită la motivul din inima omului şi judecă dorinţa lui de a face binele, nu numai ce a dus la bun sfârşit. Dacă Dumnezeu acceptă bucuros ce ai oferit, de ce refuzi să vezi asta?

Lacrimile îi înceţoşau privirea, dar Ieremia tot nu îşi putu ascunde un zâmbet. Ce prieteni minunaţi erau cei doi! Dumnezeu îl adusese în locul acela, alături de oamenii aceia, ca să se vindece.

– Ai dreptate, Callie. Trebuie să-L laud pe Domnul pentru fiecare viaţă pe care El mi-a îngăduit s-o salvez din Europa. Are

un plan pentru copiii aceia și eu trebuie să fiu recunoscător că planul Lui se va realiza în viețile lor.

– Așa se vorbește! Zâmbind voioasă, Callie arătă spre farfuriile cu mâncare. Fasolea rece nu-i bună deloc. Așa că, haideți să ne rugăm, vreți?

În seara aceea, Ieremia urcă la amvon cu inima grea. Doar câțiva oameni erau prezenți. Pentru moment, se gândise să nu țină studiul biblic, însă prezența lui Tessy în locul ei obișnuit, în rândul din față, îl făcu să se răzgândească. Isus ar fi murit pentru un singur păcătos pocăit. Ieremia și-ar fi riscat viața ca să salveze un singur copil evreu.

Astfel că, în seara aceea, va împărtăși cuvântul de învățătură, chiar dacă o singură persoană primea mesajul în inima sa. Alesese Psalmul 23, unde Isus era numit păstor. Imaginea surprindea afecțiune și compasiune. În timp ce expunea îndatoririle păstorului față de turma sa, se uita în ochii atenți ai lui Tessy ca să se îmbărbăteze.

Ceilalți nu păreau deschiși la vorbele frumoase care sperase să le înmoaie inimile. În schimb Tessy, o, Tessy îi sorbea cuvintele, dându-i curajul de a continua, în pofida dezaprobării ce emana din partea celor mai mulți credincioși. După ce încheie cuvântul de învățătură, Holden conduse imnul „Blândul păstor," un sfârșit perfect al acelei seri.

Cu toate acestea, cântarea suna lipsită de vioiciune. Cântecul se termină, lumea se ridică în picioare, dar Ieremia le făcu semn cu mâna.

– Așteptați, vă rog. Am un anunț de făcut.

Credincioșii rămaseră pe loc, întorcând priviri ce trădau lipsa de răbdare în direcția lui. El își îndreptă umerii și zâmbi forțat.

– Duminica aceasta voi rosti cuvântul meu de rămas-bun dinaintea comunității domniilor voastre. Nu e un mesaj pentru cei slabi de înger, cred însă că Dumnezeu vrea să ajungă la urechile fiecărui locuitor din Shyler's Point.

Se auzi un murmur în rândurile micii adunări.

– Am nădejdea că ne vom revedea duminică.

Tot bodogănind, oamenii ieșiră unii după alții. Tessy rămase în bancă, cu ochii ei mari, gri și expresivi. Ieremia își făcu cu greu drumul spre ea și se opri la câțiva pași. Chipul ei dulce se însenină cu un zâmbet discret și Ieremia avu nevoie de multă stăpânire de sine ca să nu o prindă de mână.

– Mă gândesc că vei vorbi într-o biserică ticsită de lume duminică, după ce ai zis mai devreme. Se va duce vorba că ai zis că cei slabi de înger n-ar trebui să vină. Niciunul nu va dori să fie acuzat de asta, așa că vor veni foarte mulți.

Să fie ea încântată ori îngrijorată la gândul acesta?

– Pe asta mă bazez.

Ea se îndoi puțin de spate.

– Am încredere că știi ce faci.

– Știu.

Ea dădu repede din cap, fluturându-și părul.

– Mi-am închipuit eu. Nu ești slab de înger, Ieremia Hatcher, și te admir pentru asta.

La acest compliment, el simți cum îi tresaltă inima în piept.

– M-am rugat pentru tine săptămâna asta, să-ți afli drumul de la plecarea de pe muntele ăsta. Pentru o clipă, durerea i se întipări pe față, dar apoi ea surâse. Dumnezeu are planuri mari pregătite pentru tine. Știu asta pur și simplu.

Lui Ieremia i se strânse inima. Îi venea să o cuprindă pe Tessy în brațe și să își lipească buzele de ale ei. Își dorea să îi șoptească „te iubesc". Voia să o audă spunându-i că îl iubea. Dar egoismul era sursa acelor sentimente, așa că rămase neclintit și fără cuvinte. Tessy se ridică, veni lângă el și îi întinse mâna delicată. El o luă. Mâna ei se potrivea atât de bine într-a lui. Un zâmbet dulce îi însufleți ochii.

– Dacă nu voi putea trece de lume duminică, dă-mi voie să-ți spun acum... Prezența ta aici a fost deosebită pentru mine. Prietenia ta e un dar pe care nici măcar nu m-așteptam să-l primesc vreodată. O să-mi amintesc mereu lecțiile pe care mi

le-ai predat. Ea clipi de câteva ori. Ai făcut o schimbare în viața mea, Ieremia. Îți mulțumesc.

El făcuse o schimbare în viața ei. Într-o viață. Într-o viață prețioasă, infinit de valoroasă. Sufletul lui cânta de uimire la auzul cuvintelor ei. Ea își dezlipi mâna de a lui, îi mai dărui un zâmbet cu lacrimi ce îi scânteiau în ochi, apoi ieși cu pași repezi din biserică. Ieremia se prăbuși pe locul ei și rememoră fiecare cuvânt rostit de ea. El rememoră și răspunsul lui plin de speranță la cuvintele ei.

Tată Ceresc, o iubesc pe Tessy. O iubesc mai mult decât mi-am imaginat că pot. Dar Te iubesc pe Tine mai mult. Luminează-mă ce să fac, unde să merg. Nu știu încă în ce fel o să îmi arăți drumul, dar știu că o vei face. În clipa asta, cu fiecare părticică din mine, doresc nespus să o rog pe Tessy să mi se alăture în misiune, să fie parte din tot restul vieții mele. Dar nu vreau să-i cer aceste lucruri din egoism. Dă-mi un semn, Doamne. Tu ai udat lâna pentru Ghedeon, așa că arată-mi voia Ta într-un fel pe care să nu-l înțeleg greșit. Și dă-mi curajul de a accepta voia Ta, oricare ar fi ea...

25

Duminică dimineața, Tessy își puse rochia cea mai bună, cea galbenă de organdi, cu guler alb, întărit. Își trase pe picioare singura pereche de ciorapi de mătase pe care o avea, cu grijă să nu agațe materialul delicat cu degetele aspre. Pantofi albi cu bretea subțire, prinsă într-un nasture, și cu tocuri înalte îi completau ținuta.

Își trecu peria prin șuvițele curate, făcând mișcări lungi și încete ce o făceau să simtă fiori de plăcere pe spate. Ori să fie gândul de a-l vedea pe Ieremia cel ce dădea naștere fiorilor încântători? Părul i se ridica și se zburlea, electrizându-se. Ea se încruntă și scotoci prin sertar după batista din dantelă pe care bunica i-o dăduse când împlinise șaisprezece ani. O legă peste păr și apoi își studie înfățișarea în oglinda crăpată de deasupra măsuței de toaletă. Nu se putea măsura cu modelele din revistele de modă, dar se va prezenta onorabil.

Să facă o plimbare, în drumul spre biserică, avându-i pe mama și pe tatăl ei de o parte și de alta, în timp ce soarele de toamnă le încălzea creștetul și un vânticel le flutura hainele era pură bucurie după vremea îndelungată petrecută de tatăl ei în pat. El fluiera o melodie veselă. Tessy se întrebase dacă i-ar fi greu tatălui ei să vadă pe altcineva la amvon, dar nu ar fi trebuit să își facă gânduri. Fericirea lui de a merge acolo îi însuflețea inima.

De câte ori făcuse ea drumul acela duminica, prin oraș, alături de părinții săi? Simți amărăciunea tristeții când își aminti că

vremea ei acolo, în Shyler'S Point, se apropia curând de sfârșit, odată cu mutarea în Searcy, dar, pe de altă parte, se bucura. Oare ce îi rezerva viitorul, odată plecată de pe muntele acela? Și ce îl aștepta pe Ieremia?

După ce trecea ziua aceea, și el avea să plece. Tristețea îi rodea inima. Îi va fi dor de el. Era prietenul ei și îl iubea. Dar Dumnezeu avea un plan pentru el și era cel mai nimerit să îl lase pe Ieremia să urmeze calea Domnului. Mâhnirea pălea în fața unui val de așteptare plină de bucurie.

Oare ce urma să se petreacă în viața lui?

– O, vai...

Mama se opri, făcându-i pe Tessy și pe tată să stea odată cu ea.

Curtea bisericii era înțesată de căruțe și catâri, de automobile și orășeni ce se vânzoleau unii pe lângă alții. Familia Winters era lângă scări, stând de vorbă pe un ton scăzut cu mătușile lui Callie. Tessy aruncă o privire prin curte, recunoscu familia Spencer, pe Ted Maness și familia lui, pe Colt Murphy...

Toți locuitorii orașului Shyler's Point trebuie să își fi făcut apariția la serviciul religios din dimineața aceea.

– Mamă, tată, eu dau o fugă înainte ca să prind un loc pentru noi.

Mama îi dădu un ghiont ușor.

– Da, du-te.

Tessy își făcu loc prin mulțime, urcă în grabă scările și intră în bisericuță tropăind. Se opri gâfâind în mijlocul culoarului. Ieremia stătea în fața altarului simplu pe care stătea o Biblie enormă și foarte veche. El stătea cu capul plecat și cu spatele îndoit. Se ruga. Tessy își ținu respirația și privi la dunga albă de piele ce se vedea între părul tuns cu grijă și gulerul hainei de la un costum maro.

O mâncau degetele să se lipească de mușchii aceia întinși de la gât și să înlăture tensiunea prin mângâieri. Deodată, el se întoarse și o surprinse privindu-l.

– Tessy...

El rămase cu ochii larg deschiși la ea și cu mirarea întipărită pe față. Cum de reușea el să o facă mereu să se simtă atât de specială?

– Neața, Ieremia. Ea arătă cu degetul mare peste umăr. Cuvintele tale au făcut minunea. Toată lumea e acolo. Nu văd cum o să-ncăpem cu toții în strane.

Ochii lui scânteiau.

– Dacă Isus a putut hrăni mulțimea cu prânzul sărăcăcios al unui copil, tot El va găsi un mod de a lungi băncile astea ca să-ncapă toată lumea care așteaptă în spate.

Tessy râse. Nu se putea abține. Iubirea făcea valuri și dădea pe afară.

– Vrei să deschid ușile și să le spun că ești gata?

– Un minut, te rog.

El își încheie nasturii de la haină, își îndreptă gulerul, apoi își întoarse cârja și se duse la locul său din spatele amvonului. Stătu drept, cu bărbia sus.

– Sunt gata.

Lui Tessy îi tremurau buzele.

– Mă rog pentru tine, Ieremia Hatcher.

Ea merse repede la uși și le deschise larg. Oamenii dădură buzna. Atâtea guri și, totuși, nu glăsuia niciuna. Se strânseră unii lângă alții pe bănci, cu umerii lipiți, cu genunchii strânși, cu copiii în poală. Toate privirile erau îndreptate în față, la locul unde stătea Ieremia, la fel de tăcut, ținând mâinile pe Biblia deschisă de pe pupitru.

Mama și tatăl intrară ultimii și se duseră lângă Tessy, la capătul primei strane din stânga–la locul ei. În clipa în care tatăl se așeză pe locul strâmt, rămas liber pe banca din lemn, Ieremia își drese vocea.

– 2 Timotei, primul capitol, versetele unu până la șapte. El citi fără întrerupere, dar la versetul al șaptelea, citi mai rar și rosti apăsat fiecare cuvânt. „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință."

El își plimbă privirea prin sală și avu impresia că nimeni nu lua nici măcar o gură de aer, atât de nemișcată era adunarea care aștepta.

– Atunci când Pavel a scris scrisoarea aceasta lui Timotei, creștinii erau persecutați și Pavel știa că foarte curând avea să părăsească viața aceasta pământească. El voia ca dragul lui Timotei să înțeleagă cum să meargă înainte, cum să se întărească și să înfrunte momentele grele care îl așteptau. Știa că, atunci când lucrurile se înrăutățesc, e ușor să simți frica. Astfel, el i-a amintit lui Timotei că frica nu vine de la Dumnezeu. El ne dă un duh de putere, de iubire și de chibzuință.

O adiere de vânt pătrunse prin ușile deschise fluturând paginile Bibliei. El le netezi cu grijă.

– Când am venit în comunitatea aceasta acum doar câteva săptămâni, inima mea era plină de teamă. Veneam dintr-o Europă răvășită de război. Trăisem cu zgomotul focurilor de armă și cu țipetele oamenilor care mureau. Am văzut familii despărțite, orașe distruse. Am simțit gustul sărat al lacrimilor și al sudorii. El încruntă fruntea cu amărăciune. M-am furișat prin locuri întunecate, auzindu-mi inima bătând cu putere, cu misiunea de a alina suferința evreilor care erau forțați să se ascundă. El se cutremură, plecându-se în față de parcă ar fi fost lovit. Frica a fost umbra mea mereu. Se îndreptă de spate, cu o expresie tristă pe chip. Am venit aici ca să mă vindec. Prima oară când am văzut munții voștri atât de frumoși și de măreți am căpătat o speranță în suflet, aceea că era cu putință să aflu vindecarea. Dragostea pe care mulți dintre voi mi-ați arătat-o, privirea lui se plimbă de la doctor și Callie la mătușile lui Callie și la micul Jimmy și zăbovi asupra lui Tessy, m-a ajutat să mă vindec de rănile pe care războiul le-a lăsat în inima mea. Dar, pe măsură ce am ajuns să vă cunosc, să devin un obișnuit al acestei comunități și al oamenilor ei, am ajuns să-nțeleg un lucru. El încruntă privirea. Și aici sălășluiește frica. Nu frica de focurile de armă sau de bombele ce cădeau din cer. Nu frica de acoliții lui Hitler care invadau orașul și răpeau

oamenii. Ci frica de o copilă. De o fată firavă. O fată care, după superstiția voastră, poartă cu ea o piază rea care poate atrage răul asupra voastră.

Se auzi un murmur slab prin biserică. Ieremia se aplecă în față.

– Ascultați numai cuvintele lui Dumnezeu. El nu ne dă un duh de frică! Duhul lui este putere. Puterea de a ne dezbăra de legăturile superstițiilor care ne țin prizonieri. Duhul lui e iubire. Iubirea care privește dincolo de înfățișarea noastră exterioară și vede omul dinăuntru. Duhul Lui e unul de chibzuință, unul ce recunoaște că singurele adevăruri de netăgăduit sunt cele care se găsesc în paginile Cărții Lui.

Inima lui Tessy bătea cu putere, ea văzând siguranța din vocea lui și compasiunea din ochi. Acesta era mesajul lui Dumnezeu.

– La sfârșitul celei de-a doua scrisori, Pavel ne previne că oamenii își vor astupa urechile să nu audă adevărul și vor crede povești neadevărate.

El ridică Biblia și o ținu sus. Lacrimi îi străluceau în ochi, o mărturie a dorinței lui arzătoare de a rupe lanțurile superstițiilor dătătoare de frică și de a răspândi dragostea lui Dumnezeu în comunitatea aceea.

– Oameni dragi, credeți-mă când vă spun că superstițiile sunt niște născociri. Superstițiile sunt minciuni scornite de cel rău ca să vă împietrească inimile și să vă-mpiedice să împliniți planul desăvârșit al lui Dumnezeu pentru fiecare dintre voi. De aceea, în versetele 14 până la 17, din capitolul al treilea, Pavel îl sfătuiește pe Timotei, iar Dumnezeu ne îndeamnă pe noi, să continuăm să facem ceea ce am învățat prin cuvântul Său.

Paginile Bibliei fosneau în adierea vântului ce se făcea simțită în biserică, atingând fiecare om asemenea Duhului Sfânt în ziua de Rusalii.

– Ne amintește să citim scripturile acestea ca să înțelegem ce e de folos pentru credință, pentru dojană, pentru îndreptare, pentru învățarea căii drepte, astfel încât să putem fi folosiți

pentru orice lucrare bună. El lăsă încet mâna, punând Biblia pe pupitru. Pentru orice lucrare bună, nu rea.

Ieremia plecă fruntea, ca pentru a-și aduna puterile. Când ridică iar capul, lacrimi îi șiroiau pe obraji.

– Cât de mult mi-a rănit inima răul făcut de om. Atacurile lui Hitler împotriva celor nevinovați... N-o să fiu niciodată în stare să șterg imaginile acelea din mintea mea. Vocea îi suna gâtuită de hohotele de plâns pe care și le stăpânea. Atâtea acte de cruzime fără rost. Am vrut să scap de cruzime. Dar aici, pe muntele ăsta, înconjurat de frumusețea lui Dumnezeu, am regăsit-o.

Tessy realiză că avea fața udă. Ridică mâna să își șteargă lacrimile și, în același timp, Ieremia își trecea palmele peste obraji.

– Am aflat-o în singurătatea unui bătrân care a preferat să trăiască de unul singur într-o vale întunecată, decât să înfrunte disprețul celor care trăiau pe partea scăldată în soare a muntelui. Am găsit-o în tristețea profundă a unei tinere însingurate, învinuită pentru lucruri pe care nu le putea controla. Amărăciunea sufletească i se întipări pe față. În locul ăsta, în splendoarea frumuseților lui Dumnezeu am dat de oameni care trăiesc într-o umbră adâncă, care au o purtare dată de frică, în loc de dragoste, oameni care fac răul, în loc să fie iubitori. El clătină din cap, cu speranța înseninându-i chipul. Dar lucrurile nu trebuie să fie așa. Putem trăi așa cum vrea Dumnezeu să trăim, dacă ne eliberăm de temerile noastre și-I dăm voie ca, prin puterea și dragostea Duhului Său, să ne umple de chibzuință pentru a-L căuta pe El și adevărul Lui. El luă o gură de aer cu respirația întretăiată și duse mâna la piept. Nu sunt perfect. Dar mila și îndurarea lui Dumnezeu m-au adus aici ca să mă vindec de frică și durere. Mila și îndurarea Domnului pot face același lucru și pentru voi, dacă doar Îl veți lăsa. Vă rog să Îl căutați.

El întinse mâna, palma lui deschisă părând a aștepta pe cineva să o strângă.

– Deschideți-vă inimile și mințile iubirii Lui. Primiți-o pentru voi înșivă și trăiți laolaltă în armonie și pace, nu în frică și învinuiri.

Pastorul lăsă capul în jos, strânse marginea amvonului cu mâinile și lăsă umerii. Tatăl lui Tessy se ridică și înaintă cu pași mari pe culoar. Puse brațul peste umerii căzuți ai lui Ieremia.

– Tânărul acesta a găsit curajul de a spune cuvintele pe care eu le-am păstrat în tăcere mai bine de douăzeci de ani. Stau dinaintea voastră în momentul acesta ca să cer iertare... fiicei mele, pentru că n-am pus capăt o dată pentru totdeauna acestui șir lung de nedreptăți și de amărăciuni. Și vouă, pentru că v-am îngăduit să stăruiți în credințele voastre strâmbe în pieze rele, blesteme și ghinioane.

Tatăl fetei întoarse privirea spre Ieremia.

– Pastore, azi ne-ai adus mesajul lui Dumnezeu. Ți-ai făcut partea. Acum de noi depinde dacă îl primim sau dacă vom continua pe calea răului. El îl bătu prietenește pe Ieremia pe umăr și păși în față, privirea-i arzătoare ajungând la fiecare chip din sală. Alegeți astăzi 2 Timotei 3:17... „din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire prin credința în Hristos Isus." Vă veți ridica și veți mărturisi credința voastră azi?

Scândurile podelei scârțâiră. Callie și Holden se ridicară. În capătul celălalt al băncilor, Vivian și Viola se ridicară deodată, una lângă alta, cu mâinile împreunate, cu bărbiile pufoase înălțate și cu ochii scânteind. Apoi micul Jimmy Peterson și mama lui, Nancy Kirby, Flossie Tate... Unul câte unul, în toată biserica, oamenii se ridicau în picioare.

Ted Maness se ridică brusc, dar se îndreptă cu pași hotărâți spre ușile deschise. Întoarse o privire mânioasă și batjocoritoare în direcția tatălui lui Tessy, înainte de a coborî treptele tropăind.

Părintele nici nu se clinti. Ridică mâinile.

– Haideți să cântăm. „O, ce prieten am în Isus..."

Glasuri i se alăturară, dar Tessy nu putea să cânte. Schimbarea care tocmai se petrecuse în biserică îi aducea bucurie și ușurare în inimă, însă ceva o gâtuia, înăbușind orice sunet. Ea asculta,

cu o strângere în piept, cu inima bătând cu putere, plină de recunoștință în suflet.

Apoi, cineva o bătu ușor pe umăr și se întoarse. Ea scoase un suspin. Pete se aplecă spre ea și îi vorbi drept în ureche.

– Hai afară, Tessy.

El se întoarse și ea îl urmă instinctiv. Cântarea se revărsa prin fereastra deschisă și îi învăluia în mesajul fericit al speranței. El o conduse până lângă peretele bisericii, unde un bărbat, pe care Tessy nu îl văzuse niciodată, îi aștepta în umbra clădirii.

Pete i-l prezentă pe bărbat.

– Tessy, el e profesorul Warren care se ocupă de departamentul de botanică la liceu. Domnule profesor Warren, sora mea, Tessy.

Tessy îi strânse mâna bărbatului.

– Bună ziua, domnule.

– Așadar, ea este tânăra artistă. Profesorul Warren radia. Ți-a dat Pete vestea cea bună?

Tessy privea uluită la cei doi bărbați. Ce se petrecea?

– Încă nu. Pete părea să ardă de nerăbdare. Tessy, îți amintești desenul pe care mi l-ai trimis?

Ea se încruntă gânditoare.

– Vrei să spui desenul cu zăgazul castorilor?

– Da. I l-am arătat profesorului Warren. Dumnealui scrie în acest moment o carte despre flora și fauna din Arkansas.

Ea făcu o grimasă.

– Plante și animale.

Tessy se îndoi de spate.

– O!

– Caută un artist care să creeze planșele pentru cartea sa și...

Profesorul își frecă mâinile.

– Dragă tânără, mi-ar face plăcere să-ți ofer un contract.

Tessy scutură din cap.

– Nu înțeleg.

Pete își lăsă mâna grea pe umărul ei.

– Dacă faci desenele pentru carte, vei fi plătită pentru munca ta.

– Plătită să desenez?

Cu siguranță ei glumeau.

– Te asigur că va fi o sumă consistentă. Profesorul Warren o fixă cu o privire serioasă. Pentru început, vei fi plătită pentru timpul și munca ta. Apoi, după ce cartea e publicată, vei primi drepturi de autor.

– O parte din banii câștigați, o lămuri Pete.

Profesorul râse.

– Gândindu-ne la popularitatea unor asemenea proiecte în trecut, ar putea fi ceva destul de avantajos din punct de vedere financiar pentru dumneata, domnișoară.

Sumă consistentă.... Carte publicată... Drepturi de autor... Avantaje financiare... Tessy simți că amețește. Se uita când la un bărbat, când la altul, fără cuvinte.

– Ei bine, Tessy, ce zici?

Pete stătea în așteptare, cu ochii lui gri larg deschiși și plini de speranță. Pentru prima dată, Tessy citea în privirea lui altceva decât dezamăgire.

– Eu...

– Tessy, putem sta de vorbă?

Ea se întoarse la cererea rostită pe un ton scăzut. Ieremia stătea la câțiva metri în spatele ei. Lumea se împrăștia prin curte și câțiva oameni erau adunați în jurul tatălui și mamei sale. Deodată, nu își dorea decât să fie singură cu Ieremia.

Atinse mâneca hainei fratelui său.

– Sunt foarte curioasă de proiect și vreau să vorbim mai multe despre el. Vreți să veniți acasă la prânz? Putem vorbi atunci. Acum însă trebuie să vorbesc ceva cu Ieremia.

26

Ieremia o conduse pe Tessy prin pădure spre Pârâiașul Noroios. Pe drum, el culese o mână de flori sălbatice de aceeași culoare galbenă ca rochia ei. Tessy se îmbujoră sfioasă când i le dărui, iar culoarea din obrajii ei era mai frumoasă decât a oricărei flori care a existat vreodată.

Se așezară unul lângă altul pe piatra de lângă zăgazul castorilor. Serviciul religios de la biserică îi pusese lui Ieremia emoțiile la grea încercare, însă măreția munților îl umplu cu o forță interioară ce depășea slăbiciunile omenești. Câteva șuvițe din părul de culoarea mierii al lui Tessy scăpară de sub batista legată în jurul capului, făcând-o să semene cu o „babushka" rusă. Firele se ridicau ușor în adierea înmiresmată. Nu își mai acoperise părul în felul acela. Babushka era lâna lui. El voia să îi vorbească despre semnul de la Dumnezeu, voia să îi ceară mâna.

Dar se cădea să o ceară în căsătorie când avea atât de puține de oferit? Tessy puse buchetul pe piatră, între ei, și prinse între degete o frunză de arțar colorată într-un roșu închis. Rupse frunza în bucăți mici, aruncând bucățelele una câte una în râu. După ce termină ce avea în mână, râse voioasă.

– Ai rămas fără cuvinte în dimineața asta?

El tresări.

– Ce?

– Ai avut multe de spus la slujbă, iar acum nu pot scoate o vorbuliță de la tine.

Ieremia râse ca pentru a se lua în glumă.

– Încerc să găsesc cuvintele potrivite.

Ea își netezi fusta peste genunchi și se uită la el cu coada ochiului.

– Îmi plac florile ce cresc pe pajiște sau în glastră, dar nu-s făcută pentru conversațiile înflorite, Ieremia. Poți vorbi simplu.

El zâmbi.

– Bănuiesc că pot face asta.

– Știu că poți. Mai ales după cum te-ai descurcat în dimineața asta. Lacrimi scânteietoare îi luminau ochii. Ai reușit să-i faci pe toți din oraș să se uite la mine și să vadă altceva decât o piază rea fără minte...

– Pentru că nu ești o piază rea fără minte. Ești o copilă a lui Dumnezeu, creată după chipul Lui, cu daruri și puteri menite pentru slava Lui. Ardoarea lui devenea mai puternică și tot ce simțea pentru Tessy cerea să fie dat pe față. Orașul și părerile nesocotite ale oamenilor au încercat să te convingă de altceva, dar am știut tot timpul că nu era adevărat. Ești o ființă minunată, și la suflet și la trup, și eu te iubesc.

Luată prin surprindere, Tessy luă o gură de aer. Ieremia simți o strângere de inimă, până și veverițele își încetară sporovăiala pentru câteva secunde ce păreau ireale. Din ochii ei gri curgeau lacrimi, dar bucuria îi însenina chipul.

– Tu... tu mă iubești, Ieremia?

Rosti întrebarea într-o șoaptă sacadată și cu suspine. Ieremia îi prinse mâinile între ale sale.

– Da, te iubesc. Foarte mult.

– Mă iubești... Un zâmbet arcui încet colțurile gurii ei și degetele i se lipiră mai strâns de palmele lui. Ieremia Hatcher, pastorul, mă iubește.

Ea îndreptă umerii și înălță bărbia ca o regină. Pe Ieremia îl podidiră lacrimile, văzând puterea pe care cuvintele lui o aveau asupra ei. Oare nimeni nu îi mai spusese vreodată că o iubește? Ea chicoti și fața i se încreți de încântare.

– Spune-mi motivul, Ieremia. Zi-mi de ce mă iubești.

Ea îl privi pătrunzător, ca pentru a încerca să citească răspunsul în ochii lui. El lipi palmele ei de pieptul lui și le ținu acolo, ca ea să simtă bătăile inimii lui.

– Te iubesc pentru că ai o inimă bună. Te iubesc pentru libertatea cu care cutreieri pădurile, cu atâta grație și ușurință. Te iubesc pentru felul în care asculți și primești mesajele pe care le transmit de la amvon duminica, văd dragostea lui Dumnezeu strălucind în ochii tăi când privesc spre credincioșii adunați. Îmi place nespus părul tău, felul în care se unduiește în vânt și strălucește la soare. Iubesc ochii tăi gri, ce par mereu a căuta acceptarea.

El o cuprinse în brațe și o strânse la piept.

– Dar nu-i nevoie să cauți acceptarea. O ai la Dumnezeu și la mine. Te iubesc, Tessy McCleary.

Ea își lipi obrazul de umărul lui și palmele pe piept.

– Și eu te iubesc, Ieremia Hatcher.

Ieremia o depărtă ușor și își apropie încet buzele de ale ei. Respirația ei era caldă și suavă, iar buzele nevinovate când îi răspunse la sărut.

– O, Tessy...

El desfăcu batista din părul ei și își trecu degetele prin șuvițele mătăsoase. Inima lui se umplea de fericirea că femeia aceea, miloasă, frumoasă și specială îl iubea. Iubea sincer pastorul infirm și trist.

Ea îi mângâie linia obrazului cu vârfurile degetelor.

– Ieremia?

– Da, draga mea?

– N-am fost atât de fericită în viața mea.

Lacrimile îi curgeau întruna.

– Știu. Știu, Tessy.

Rămaseră îmbrățișați în vreme ce muzica pădurii (cântecul păsărilor, șoapta vântului, clipocitul pârâului) le încânta urechile. După minute lungi și minunate, Tessy scoase un suspin.

– Și acum ce facem?

Ieremia își împleti degetele cu ale ei.

– Urmează să ne căsătorim. Știu că asta-i voia lui Dumnezeu. Dar ce va fi după aceea? Nu știu. Cred că Dumnezeu mă cheamă să mă-ntorc în Europa, să păstoresc evreii deportați, dar nu mi-a dat mijloacele de a ajunge acolo.

Ea se ridică în picioare, deschizându-și ochii mari gri, cu o bucurie ce îi lumina chipul.

– Am eu.

Ieremia se încruntă.

– Ai... ce?

Ea râse și îl cuprinse cu brațele pe după gât, aproape făcându-l să cadă de pe piatră.

– Am banii!

El se desprinse din strânsoarea ei.

– Despre ce vorbești?

– Îți amintești de omul acela din curtea bisericii, care era cu Pete? Cuvintele ei se rostogoleau unele peste altele precum apa pârâului peste pietre. E profesor de plante și animale. A văzut un desen pe care i l–am trimis lui Pete când eram supărată pe tine și am vrut să mă răzbun. Scrie o carte și a zis că o să mă plătească să desenez planșele pentru ea și o, Ieremia! Putem face asta!

Ea sări în picioare și se învârti în cerc fericită.

– Voi primi drepturi de autor, așa că vom reuși! Nu înțelegi?

Ieremia nu înțelegea, dar se bucura prea mult de explozia ei de veselie ca să i-o umbrească. Ea se trânti lângă el și își lipi obrazul de umărul lui. Își făcu de lucru cu niște flori.

– Desigur, n-o să putem pleca de îndată. Mai întâi, am de făcut multe desene, dar le-ar putea folosi și pe cele din caietul meu de desen. Și vreau o nuntă adevărată, Ieremia, s-o am pe Callie domnișoară de onoare și tort și rochie. Mama mi-o poate face. Vreau să-ți cunosc familia, pe toată, înainte să urcăm pe vasul acela mare și să traversăm oceanul. Ea înclină capul să îl privească. Îți place ideea?

Bucuria dănțuia în sufletul lui.

– Și eu vreau toate aceste lucruri. Abia aștept să te prezint mamei mele și tatălui meu. Te vor îndrăgi la fel de mult ca mine.

– O, sper să fie așa.

Ea rămase tăcută, cu capul pe umărul lui și cu părul gâdilându-i obrazul. După un timp, ea chicoti din nou.

– De ce râzi?

– De noi.

Ea se ridică și puse palmele pe piatra întinsă, lângă coapsa lui, privindu-l zâmbitoare în ochi.

– Cine ar fi ghicit că Dumnezeu va pune laolaltă un pastor și o...

Ieremia o făcu să tacă punând ușor un deget pe buzele ei. Nu va îngădui niciodată să mai fie spus cuvântul acela. De către nimeni.

– Și cea mai frumoasă femeia din lume.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– O, Ieremia...

El o strânse la piept și când se întâlniră în sărut, dulceața ei întrecu orice imaginație.

MULȚUMIRI

Întâi de toate, vreau să mulțumesc cititorilor mei care au vrut să citească povestea lui Ieremia. Sper să vă încânte povestea lui cu un final ca-n povești.

Desigur, mulțumesc familiei mele, care a îndurat scrisul meu la mașină până târziu în noapte, cinele cumpărate din magazin și sporovăitul despre oameni imaginari ca și cum erau adevărați. Sprijinul vostru este o adevărată binecuvântare.

Mulțumesc părinților mei care m-au încurajat mereu să scriu și care sunt susținătorii mei cei mai entuziaști. Sunt atât de recunoscătoare că, dintre toți părinții de pe lume, voi sunteți cei pe care Dumnezeu mi i-a dăruit.

Membrilor minunați ai echipei mele care mă fac să râd, se roagă pentru mine și mă țin cu picioarele pe pământ. Sunteți o adevărată binecuvântare pentru mine.

În cele din urmă, vreau să dau slavă lui Dumnezeu în mod special pentru că are planuri minunate pentru noi și că are grijă ca planurile acestea să fie îndeplinite. Atunci când credem că lucrurile se destramă, de cele mai multe ori ele se așază pur și simplu. Îți mulțumesc pentru tot ce însemni pentru mine. Fie ca orice laudă ori slavă să se întoarcă la Tine.

ALTE ROMANE ÎN LIMBA ROMÂNĂ DE
Kim Vogel Sawyer

În aşteptarea întoarcerii lui Summer

[347 pag., 14 x 20.5 cm]

Unde te poartă inima

[308 pag., 14 x 20.5 cm]

Unde cresc sălciile

[311 pag., 14 x 20.5 cm]

Amintirile inimii

[315 pag., 14 x 20.5 cm]

Promisiunea primăverii

[285 pag., 14 x 20.5 cm]

Tărâmul făgăduinţei

[319 pag., 14 x 20.5 cm]

Şoapta împăcării

[291 pag., 14 x 20.5 cm]

O nouă speranţă

[291 pag., 14 x 20.5 cm]

Speranţele inimii

[313 pag., 14 x 20.5 cm]

Cântul inimii mele

[322 pag., 14 x 20.5 cm]

Când încolţeşte speranţa

[285 pag., 14 x 20.5 cm]

Curtând-o pe domnişoara Amsel

[319 pag., 14 x 20.5 cm]

Aceste cărţi, cât şi altele
pot fi comandate la adresa:

EDITURA LIFE
OP 10, CP 25
Oradea, Bihor
Tel. 0359 177 636
Mobil: 0771 746 787
E-mail: edituralife@gmail.com

Ne puteţi găsi şi pe internet la:

www.liferomania.ro
www.resursespirituale.ro

Tessy știe că este zadarnic să se îndrăgostească de un pastor.

Ce predicator și-ar dori o femeie ca ea, despre care se crede că poartă ghinion, care are mereu frunze prin păr și tuș pe degete? Dar ea nu se poate împotrivi dragostei pentru bărbatul care merge în cârje și în ochii căruia citește întotdeauna căldură sufletească și acceptare. Și mai vede ceva în ochii lui Ieremia: o durere profundă. Iar Tessy vrea să îl ajute să se vindece de durerea aceea. De-ar ști cum...

Kim Vogel Sawyer este o autoare renumită, cu vânzări record ale poveștilor despre dragoste și speranță precum *When Love Returns* și *Room for Hope*. Cu peste un milion de cărți publicate, Kim a adunat numeroase premii, printre care și premiul pentru scriitori americani de ficțiune creștină, premiul Carol pentru ficțiune creștină, premiul pentru inspirație acordat de cititori și premiul pentru excelență Gayle Wilson. Locuiește în centrul statului Kansas, împreună cu soțul ei, Don, cadru militar în rezervă. Îi face plăcere să călătorească, să coase la mașină și să petreacă timp alături de fiicele ei și de familiile acestora.

ISBN 978-606-8915-04-3

LIFE PUBLISHERS ROMANIA
www.liferomania.ro